

Jihočeská univerzita v Českých Budějovicích

Teologická fakulta

Katedra pedagogiky

Diplomová práce

MOTIVACE K DÁLKOVÝM POCHODŮM JAKO AKTIVNÍ FORMĚ TRÁVENÍ VOLNÉHO ČASU V ČESKÉ REPUBLICE

Vedoucí práce: Mgr. Josef Nota, Ph.D:

Bc. Aneta Šimová

Studijní obor: Pedagogika volného času

Ročník: 2.

2021

„Prohlašuji, že jsem autorem této kvalifikační práce a že jsem ji vypracovala pouze s použitím pramenů a literatury uvedených v seznamu použitých zdrojů.“

26. Března 2021

Podpis studenta

Poděkování

Mé upřímné poděkování patří zejména Mgr. Josef Notovi, Ph.D. za odborné vedení, trpělivost a ochotu, kterou mi v průběhu zpracování diplomové práce věnoval.

Obsah

1.	Dálkové pochody jako forma aktivního trávení volného času	10
1.1	Dálkové pochody	10
1.2	Fenomén volného času	12
1.3	Volný čas a jeho funkce	16
2.	Pohybové aktivity ve volném čase	18
2.1	Sport	19
2.2	Vymezení oblasti turistiky	20
3.	Cíl výzkumu a metodologie	22
3.1	Cíl výzkumu	22
3.2	Metodologie výzkumu	23
3.3	Sběr dat	25
3.4	Etické aspekty výzkumu	26
3.5	Výběr participantů	27
4.	Analýza a interpretace dat	28
4.1	Autocharakteristika participantů	29
4.2	Dílčí závěr	34
4.3	Motivace	35
4.4	Dílčí závěr	37
4.5	Zážitek	38
4.6	Dílčí závěr	44
4.7	Emoce	45
4.8	Dílčí závěr	49
4.9	Sounáležitost	50
4.10	Dílčí závěr	53
4.11	Genius loci	54

4.12 Dílčí závěr.....	58
5. Diskuze a závěr.....	59
6. Seznam použitých zdrojů.....	66
7. Online zdroje	73
8. Seznam příloh	75
Příloha 1	76
Příloha 2	86
Příloha 3	96
Příloha 4.....	103
Příloha 5.....	118
Příloha 6.....	126
9. Abstrakt.....	137
10. Abstract.....	138

Úvod

Diplomová práce se zabývá tématem motivace k účasti na dálkových pochodech. Tuto formu trávení aktivního volného času si vybírají lidé sami na základě různorodých motivačních faktorů a tato diplomová práce má přiblížit důvody právě k tomuto výběru. Motivace k dálkovým pochodům jako k formě trávení aktivního času je prací, která je úzce svázána s pedagogy volného času, kteří se zabývají nejen aktivním volným časem, ale též fenoménem volného času jako komplexní oblastí lidského života.

Lidé si náplň volného času volí dle své svobodné vůle a také vzhledem ke svým možnostem, ať už finančním, časovým nebo sociálním, a většinou koreluje s jejich zájmy. Volbu volného času může ovlivňovat i zaměstnání. Pokud například vyžaduje větší časovou dotaci pro nabrání sil ve volném čase. Naopak v případě, že zaměstnání je sedavého charakteru, lidé shledávají ve volném čase jako přínosné ty aktivity, které jim přinášejí vyšší koncentraci emocí a jsou spojené se zážitkem. Dalším činitelem, jenž může ovlivnit naši volbu způsobu trávení volného času, je sociální skupina, která působí na jednotlivce, ať se již jedná o primární skupinu, vrstevníky nebo uměle vzniklé skupiny.

Moderní doba poskytuje lidem markantní možnosti v oblasti zábavního průmyslu, kterému se daří, protože lidé očekávají v krátkém čase nevšední, intenzivní zážitky. Mnohdy pak vyhledávají adrenalinové sporty nebo jinou obdobnou zábavu, jež může vyvolávat nejistotu, až strach a často pak hazardují i se svým zdravím se záměrem dosáhnout intenzivního prožitku. Tato forma trávení volného času může tedy v extrémním případě vést k indispozici v oblasti pracovního života.

Jsou dálkové pochody extrémním trávením volného času? Mohou být považovány za extrémní sport, ačkoliv se dle literatury zařazují mnohdy do oblasti pěší turistiky? Účastníci pochodů absolvují ve svém volném čase mnohdy trasy delší než padesát kilometrů, po jejichž zdolání je nutná rekonvalescence. Jakou roli v tomto případě hraje příprava, trénink, zkušenost a výplň volného času mimo volbu dálkových pochodů? To jsou další otázky, které si tato práce pokusí zodpovědět.

Autorka této diplomové práce čerpá ze zkušeností z dálkového pochodu MILITARY DEATH MARCH, v jehož průběhu bylo možné pozorovat, jak s plným odhodláním a dobrou náladou odcházejí jeho účastníci vstříc náročnému terénu s vidinou navrácení se po několika hodinách, bez jistoty pěkného počasí a s rizikem nenadálých událostí, které se mohou na trase přihodit. V cíli, do něhož se navraceli účastníci z tras, které měly více než sedmdesát kilometrů a mohou dosahovat i sta kilometrů, bylo možné pozorovat na účastnících nesmírné vyčerpání. Někteří měli problém se udržet na nohou, chodidla měli totiž pokryta po celé délce, především na patách, bolestivými puchýři. V jejich tvářích bylo možné vypožorovat výrazy vypovídající o extrémní únavě a nebylo v nich ani stopy po pozitivních emocích, které by bylo možné teoreticky předpokládat při dokončení této trasy a získání ocenění za extrémní výkon. Některým účastníkům muselo být poskytnuto lékařské ošetření, případně byli doprovázeni do chatky nebo stanů, protože nemohli unést občerstvení, kterým si chtěli v klidu doplnit energii. Již v těchto chvílích k nim začaly mířit otázky od autorky práce, která se i přes jejich vyčerpání zajímala o to, zda budou absolvovat další ročník i přes tuto extrémní zkušenost. Vždy však přišla od nich odpověď, že i přesto všechno vyčerpání, se hodlají registrovat znovu. Co je motivuje k tomu, aby zapomněli na nebyvalé vysílení a na negativní zážitky, se kterými je dálkový pochod nevyhnutelně spojen? To muselo být předmětem zevrubnějšího kvalitativního zkoumání, kterému se věnuje tato diplomová práce, která si dále klade především tyto otázky: Proč účastníci vyhledávají organizované dálkové pochody, které jsou finančně nákladné a navíc často musí jet i daleko od svého bydliště, aby mohli tyto pochody absolvovat? Co je pro ně tak atraktivní, že vyhledávají organizovaný pochod a neabsolvují určitý počet kilometrů v okolí svého bydliště ve své vlastní režii? Je jedním z důvodů jejich účasti i hmotné ocenění v podobě medaile a účastnického certifikátu, které je čeká v cíli nebo je to pro účastníky pochodu jen přidanou hodnotou?

Pro účely této výzkumné práce byli osloveni účastníci dálkového pochodu MILITARY DEATH MARCH, kteří v minulosti absolvovali trasy delší než padesát kilometrů a účastnili se organizovaného dálkového pochodu MILITARY DEATH MARCH alespoň jednou. Další specifikace nebyly primárně určeny. Účastníci dálkového pochodu byli o existenci výzkumu informováni organizátory výše zmíněného dálkového pochodu, na základě čehož jim bylo umožněno se dobrovolně do výzkumu přihlásit.

Tato diplomová práce by měla umožnit utvořit si náhled na problematiku organizovaných dálkových pochodů jako formy aktivního trávení volného času. V průběhu této zvolené volnočasové aktivity se účastníci setkávají s extrémními podmínkami, které jim tak přinášejí extrémní zážitky a zkušenosti. Práce poukazuje na motivační procesy, se kterými se účastníci pochodů setkávají a které v nich mohou probudit touhu se opět těchto pochodů účastnit. Na problematiku je pohlíženo holistickým způsobem a to tak, že je brán v potaz vliv všech proměnných ovlivňujících vyjádření participantů, kteří jsou vnímáni jako jedinečnými individui, kteří stojí v centru naší pozornosti bez ambice jejich výpovědi zobecnit plošně na celou populaci. V motivaci jedinců hrají roli různé faktory, na které je potřeba pohlížet v širokém kontextu.

V první části se čtenář seznámí s kapitolou Dálkové pochody jako aktivní forma volného času. V této kapitole je předestřeno, kam se dálkové pochody řadí, jaké jsou obvyklé podmínky dálkových pochodů. Následující kapitola Fenomén volného času nahlíží na volný čas a předkládá jeho vymezení pozitivně i negativně, ale i to jak chápeme volný čas v postmoderní době a s jakými klíše se můžeme setkat ve vnímání volného času. Jsou zde přiblíženy i funkce volného času. Dálkové pochody bývají zařazeny do formy turistiky, mívají však, i sportovní znaky, a proto se v jedné z kapitol budeme zabývat i pohybovými aktivitami, jakými je sport a turistika. Kapitola Cíl výzkumu a metodologie popisuje, jaký design byl zvolen pro výzkum a jak probíhal sběr dat, včetně etických aspektů výzkumu a popisu zkoumaného vzorku. Analýza a interpretace dat umožňuje detailní seznámení se s vyzkoumanými daty rozčleněnými do kategorií se záměrem jejich teoretického propojení. Poslední kapitola Diskuze a závěr odpoví na otázky výzkumu.

Kapitoly týkající se výzkumné části se opírají mimo jiné o obsah knih *Základy kvalitativního výzkumu* od J. Corbinové a A. Strausse, *Kvalitativní výzkum se zaměřením na polostrukturovaný rozhovor* od J. Mišoviče a J. Hendla *Kvalitativní výzkum: základní teorie, metody a aplikace*.

Diplomová práce využívá metodu zakotvené teorie, protože tato teorie poskytuje možnost hloubkového zkoumání dat potřebných pro zjištění subjektivních motivů účastníků k opakované účasti na dálkových pochodech. K navázání přátelské atmosféry a možnosti uvolněného sdílení informací ze strany účastníků výzkumu, případně

k potřebnému navrácení se k odpovědi či otázce, bude zvolen nestrukturovaný rozhovor, jež výzkumníka ani participanta nijak nelimituje, a je tedy cenným zdrojem dat bez omezující struktury.

Rozhovory budou nahrávány na nahrávací zařízení, aby tak výzkumník měl k dispozici audionahrávku, která následně umožní detailní přepis rozhovorů. Všichni účastníci výzkumu jsou předem srozuměni s etikou výzkumu, anonymitou i možností své rozhovory doplnit či rozšířit, případně nepovolit jejich použití pro účel této diplomové práce. Doslovný přepis rozhovorů bude podroben kódování, následně budou data kategorizována a pečlivě vyhodnocena a porovnána. Toto porovnávání zajistí hlavní kategorie, mezi kterými bude potřebné najít možné souvislosti. Množství rozhovorů není stanoveno. Rozhovory tak budou ukončeny, až budou data dostatečně nasycena.

Závěrečná diskuze bude shrnovat nejdůležitější zjištění z empirické části směřující k výzkumné otázce, bude sdělení otevírat do širší kontextu a reflektovat za pomoci dostupných teoretických zdrojů.

1. Dálkové pochody jako forma aktivního trávení volného času

Jak již bylo řečeno, diplomová práce se bude zabývat motivací k dálkovým pochodům, je proto důležité si nejdříve objasnit, co vůbec znamená sousloví dálkový pochod dle odborné literatury, zda se dálkové pochody vyznačují nějakými specifiky, se kterými se musí účastník vypořádat. Tato kapitola též určí podmínky pro výběr participantů, aby splňovali podmínky „účastník dálkového pochodu“ a vyřadí tak nevyhovující participanty pro tento konkrétní výzkum. Vymezíme zde i volný čas jako fenomén, abychom dokázali zasadit dálkové pochody do volnočasového rozmezí s ohledem na funkce volného času. Dálkové pochody jsou odbornou literaturou obvykle zařazovány do turistiky, které se budeme věnovat detailněji v následující kapitole, proto abychom dokázali dálkové pochody zasadit do kontextu volnočasových pohybových aktivit.

1.1 Dálkové pochody

Dálkové pochody jsou jedním odvětvím tzv. „*pěší turistiky*“, kdy se tyto pochody považují za jednu z nejobtížnějších složek turistiky.¹ Moser ve svém díle klasifikuje dálkové pochody jako samostatnou kategorii, do které zahrnuje pochodové události přesahující padesát kilometrů s vytyčeným časovým úsekem, ve kterém je možné pochod zdárně zdolat s předpokladem, že tento časový úsek nepřesahuje rozsah obvyklý pro pochody ve stejné či podobné vzdálenosti a náročnosti terénu. Běžným měřítkem vícedenních dálkových pochodů je denní vzdálenost kolem třiceti kilometrů.² Tyto pochody nejsou náročné jen na potřebnou ušlou vzdálenost v mnohdy neobvyklém terénu, ale také spoléhají na určitou připravenost každého účastníka. Mnohé dálkové pochody nemají vyznačenou trasu a účastník tak musí prokázat nejen fyzickou zdatnost, ale také orientaci v terénu, schopnost čtení z mapy, ale mnohdy i připravenost

---

¹ Srov. LOUKA, Oto. *Základy turistiky a sportů v přírodě*, s. 15.

² Srov. MOSER, František a kol. *Pěší turistika*, s. 21-22.

na nepřízeň počasí. Kreuz v tomto kontextu hovoří o zvládání náročných situací a užívá výstižného pojmu „*výkonnostní turistika*“.³

Dle Kreuze, který odkazuje na více ověřených zdrojů, sahá historie dálkových pochodů až k roku 1960, první konkrétní oficiálně datovaný pochod měl start v roce 1963.⁴ V Českých zemích můžeme tedy dálkové pochody již považovat za generační dědictví. Jeden z dlouhotrvajících dálkových pochodů s bohatou historií jednotlivých ročníků a zvučným jménem u nás i ve světě je např. pochod Praha-Prčice, jehož první ročník odstartoval již 17. dubna v roce 1966.⁵ V České republice se však můžeme setkat s větším množstvím dálkových pochodů, které jsou tematicky rozdílné, ale mají základní shodné rysy. Mezi nimi můžeme jmenovat například pochod MILITARY DEATH MARCH, kterého se účastnili participanti výzkumu, nebo další pochody, které se sdružují pod hlavičkou organizace Armypochody, nebo ve sdružení dálkových pochodů.

V České republice se setkáváme i s pochody, které jsou svým rozsahem či náročností kratší a dostupnější i širší veřejnosti tím, že k jejich splnění není nutná pravidelná příprava, extrémní fyzická zdatnost, nebo například vhodné vybavení. Ovšem i přes jejich nižší časovou a energetickou náročnost se dle Mosera očekává, že i pro jejich účastníky bude důležité naplnění jejich záměru, tedy jim bude dokončení pochodu motivačním prvkem. I k naplnění tohoto cíle je nutná určitá, byť minimální, úroveň osvojených kompetencí k překonání fyzické zátěže nebo využívání základních znalostí orientace v přírodním prostředí.⁶ Pochody kratší než padesát kilometrů jsou Kreuzem souhrnně označovány jako turistické pochody.⁷ Turistické pochody mohou být vhodnou startovní příčkou pro začátečníky v tomto typu turistiky, vzhledem k tomu na kolik oblastí dálkové pochody kladou poměrně vysoké nároky, také testem vlastních schopností a nápomocným ukazatelem k ověření vlastních schopností, dovedností i komplexní připravenosti.

Mnozí pořadatelé dálkových pochodů na svých webových stránkách, přihláškách nebo v registračních formulářích upozorňují na náročnou zátěž, mnohdy vyžadující přípravu, související se splněním podmínek dálkového pochodu tak, aby jeho cíl byl

---

³ KREUZ, František, ed. a MATĚJŮ, Ivan, ed. *Sporty a pobyt v přírodě*, s. 114.

⁴ Srov. KREUZ, František, ed. a MATĚJŮ, Ivan, ed. *Sporty a pobyt v přírodě*, s. 113.

⁵ Srov. LOUKA, Oto. *Základy turistiky a sportů v přírodě*, s. 19.

⁶ Srov. MOSER, František a kol. *Pěší turistika*, s. 24.

⁷ Srov. KREUZ, František, ed. a MATĚJŮ, Ivan, ed. *Sporty a pobyt v přírodě*, s. 115.

naplněn a účastník pochodu jej zdárně dokončil, neohrozil sebe ani ostatní a naplnil tak zdárně svou motivaci k nabytí tohoto vytyčeného zážitku.

1.2 Fenomén volného času

Jak už i název diplomové práce napovídá, účastníci dálkových pochodů je absolvují ve svém volném čase. Tato kapitola nám objasní pojem volný čas a přiblíží nám chápání volného času v současné době. Volný čas je specifický činnostmi, které člověk dobrovolně vyhledává. Tato kapitola nám tedy pomůže propojovat data, která se objevila ve výpovědích respondentů, s jejich názorem na volný čas a pomůže nám objasnit, proč si participanti vybírají právě tuto formu trávení volného času.

Čas nás obklopuje celý náš život. Můžeme mu dát přívlastky jako pracovní, rodinný, společenský, ale i mnoho dalších. V současné době ovšem nastává trend, který ukazuje, že lidé již nejsou páni svého času, ale vše času a představám o jeho náplni podřizují. Setkáváme se s nedostatkem času, který subjektivně vnímáme jako volný a to nás může zavést do stresových situací. V dnešním světě se objevují i nové profese, které jsou zaměřené na trávení volného času. Účelem těchto pracovních pozic je lidem nabídnout možnosti, kterými mohou vyplnit svůj volný čas, aby si tak svůj mimopracovní čas mohli co nejvíce a nejefektivněji užít. Spadají sem různá zábavní střediska, cestovní kanceláře a také možnosti spojené se sportem nebo relaxací. Každý si může jednoduše zvolit, zda chce sportovní zážitek v aktivní či v pasivní podobě.⁸

Volný čas se dá vyložit negativně a pozitivně. Vážanský poukazuje na to, že pozitivní vymezení volného času se zabývá hlavně činnostmi, které se ve volném čase provozují, anebo jaký plní účel. Oproti tomu negativní vymezení volného času staví do primární pozice časový úsek osvobozený od pracovních povinností.⁹

Vážanský poukazuje na to, že v industriální době je volný čas chápán pouze jako zbytek, který zůstane po pracovních povinnostech, a tento čas se nepovažuje za přínosný pro společnost nebo seberozvoj. Společností je více uznávaný jako hodnotný čas, který věnujeme práci, nebo který má plnit funkci odpočinku pro opětovné pracovní nasazení, případně prostor pro zdokonalování dovedností uplatnitelných v práci. Ve volném čase se mohou vyskytnout i negativní emoce jakými

---

⁸ Srov. KORVAS, Pavel a KYSEL, Jiří. *Pohybové aktivity ve volném čase*, s. 45.

⁹ Srov. VÁŽANSKÝ, Mojmír. *Volný čas a pedagogika zážitku*, s. 11.

jsou stres, nuda, napětí, ve spojitosti s obvykle pasivním způsobem života jedince.¹⁰ Chceme-li posuzovat aktivity vykonávané ve volném čase, musíme zohlednit časovou dotaci na volný čas, ale také co subjektivně prožíváme během tohoto času. Motivace, identifikace nebo postoj k obsahu volného času jsou faktory, které působí na formu trávení našeho času.¹¹

Velké procento lidí se chce ve volném čase rozvíjet a nacházet další uplatnění pro svoji osobu. Je proto důležité, aby lidé jak v zaměstnání, tak ve volném čase, měli možnost nacházet smysl svého bytí.¹² Dle Vážanského dnešní mladí lidé již nepřikládají práci takovou důležitost jako dříve, již ji nepovažují za jediný smysl života.¹³ Ve své publikaci odkazuje na Horsta Opaschowského, který tvrdil, že se postupem času u jedinců na základě hodnot rozvine „*volnočasově kulturní životní styl*“, který pozmění chápání volného času jedince a bude mít i vliv na chování v tomto čase, díky čemuž budou lidé spíše vyhledávat aktivní životní styl a budou klást důraz na svou seberealizaci. Primárně budou lidé vyhledávat a podporovat sociální vazby a dají přednost zábavným volnočasovým činnostem před povinnostmi.¹⁴

Volný čas v dnešním světě podléhá mnohdy i spoustě předsudkům, které jedinci neusnadňují rozhodování o výběru činností ve volném čase a mohou mu způsobovat spíše stres, nežli radost. Může se setkat s těmito předsudky:

„*Ve volném čase musím mít radost, být veselý a spokojený*“ – náš život je obklopený reklamami, které nás nabádají k trávení volného času prostřednictvím středisek poskytujících komerční zábavu, nabízejí nám obdivuhodné zážitky spojené pouze s pozitivními emocemi. Člověk se pak ubírá směrem, ve kterém volný čas netráví s obohacujícím záměrem. Tyto reklamy nám neposkytují reálné vidění a může se tak stát, že člověk, který se na nereálný svět upoutá, je nespokojen se svým volným časem, protože jeho pocity nemusí být v souladu s pocity, které si na základě reklamy „kupuje“.¹⁵

„*Ve volném čase nesmím mít žádné problémy*“ – volný čas je jednoduše určen pouze k zábavě a libým pocitům, na základě toho se jedinci ve volném čase ubírají k tomu, že ve volném čase není vhodné poskytovat prostor k řešení problémů

---

¹⁰ Srov. VÁŽANSKÝ, Mojmir a SMĚKAL, Vladimír. *Základy pedagogiky volného času*, s. 16.

¹¹ Srov. VÁŽANSKÝ, M. a SMĚKAL, V. *Základy pedagogiky volného času*, s. 28.

¹² Tamtéž, s. 37.

¹³ Tamtéž, s. 42.

¹⁴ Tamtéž, s. 42.

¹⁵ KAPLÁNEK, Michal. *Nauka o volném čase*, s. 26-27.

a nepříjemných záležitostí a popírají je, což může vést ke frustraci i prohloubení výše zmíněných, neřešených problémů.¹⁶

„*Volný čas je mi přidělen*“ - člověk, jež je zaměstnán, předpokládá, že volno je mu přiděleno a může se cítit být povinen uvést legitimní příčinu potřebného osvobození od pracovních povinností.

„*Volný čas si musím zasloužit*“ - dnes se chápe volný čas jako protipól zaměstnání. Dle mínění společnosti nenáleží volný čas tomu, kdo nepracuje.

„*Volný čas vytváří strach*“ – ti, kteří jsou zvyklí chodit do nějaké instituce, zaměstnání a jsou na to fixováni, se mohou cítit nepříjemně a být ovlivňováni strachem, že pokud tato jistota skončí, nebude jednoduché se navrátit do rytmu povinností, protože je pohltí velká míra volného času, se kterou si ani nevědí rady a je pro ně tedy snesitelnější vyplnit volný čas aktivitami podobnými práci.¹⁷

Zaměstnání a naše volno ovlivňuje životní styl, který zároveň působí na základní okruhy našeho života: zaměstnání, bydliště a volný čas. Kdy na tyto oblasti působí *ekonomická, ekologická, socio-kulturní a politická oblast*.¹⁸ Spousta charakterizuje volný čas z pohledu jednotlivce, pouze pokud je protipólem zaměstnání. Klade důraz na vlastní volbu výběru a jedinec volný čas tráví buď v rodinném, nebo širším prostředí, které je jedinci blízké.¹⁹

Dnešní chápání volného času bylo vymezeno dle několika činitelů a těmi jsou: vyšší finanční možnosti obyvatel, lidé opouštějí venkov a vítají městský život, lidé mají lepší možnosti přepravy, lidé se snaží dosáhnout dobra, dávají přednost činnostem zaměřeným na jejich osobu.²⁰

S pozitivním vymezením volného času se ztotožňuje i Hofbauer, jenž popisuje volný čas jako aktivitu, kterou si člověk vybírá sám a předpokládá prožitky, kterými uspokojí své potřeby.²¹ Šerák k tomu doplňuje, že je to čas, ke kterému nejsme přinuceni a projevují se tak naše zájmy, vlohy k určitým činnostem nebo se rozvíjí naše zdatnost.²² Jirásek tvrdí, že je podstatné určit, jestli volný čas budeme chápat v negativním nebo v pozitivním smyslu. Je toho názoru, že volný čas je časem

---

¹⁶ KAPLÁNEK, Michal. *Nauka o volném čase*, s. 26-27.

¹⁷ Srov. KAPLÁNEK, Michal. *Nauka o volném čase*, s. 26-27.

¹⁸ VÁŽANSKÝ, Mojmir a SMĚKAL, Vladimír. *Základy pedagogiky volného času*, s. 14.

¹⁹ Srov. SPOUSTA, Vladimír et al. *Metody a formy výchovy ve volném čase*, s. 12.

²⁰ Srov. VÁŽANSKÝ, Mojmir. *Volný čas a pedagogika zážitku*, s. 5-6.

²¹ Srov. HOFBAUER, Břetislav. *Děti, mládež a volný čas*, s. 13.

²² Srov. ŠERÁK, Michal. *Zájmové vzdělávání dospělých*, s. 27-28.

podstatným pro osobnostní rozvoj člověka a pro spokojený život, který bude obohacující.²³ S tímto tvrzením souhlasí i Pávková, která k tomu dodává, že volný čas má plnit funkci relaxace, opuštění od každodenních starostí a zároveň má pomoci navodit člověku pozitivní emoce.²⁴

Volný čas, jak již bylo řečeno výše, je tedy čas naší volby. My se rozhodujeme, jak budeme tento čas trávit. Objevují se zde činnosti pozitivního a negativního charakteru. Pozitivní charakter rozvíjí osobnost, dovednosti, schopnosti a člověk se učí něco nového, hodnotného pro jeho život. Ovšem na druhé straně volby času jsou činnosti, které mohou jedinci ubližovat a nemají příznivý vliv na jeho osobnost.²⁵

Filipcová ve své publikaci poukazuje na to, že volný čas a doba strávená mimo zaměstnání nejsou na stejné úrovni. Abychom dostali volný čas, musíme si odmyslet i dopravu ze zaměstnání, obstarání každodenních činností v domácnosti a zajištění biologických potřeb jedince²⁶. Volný čas můžeme vymezit těmito způsoby: čas, kdy jsem osvobozen od povinností; čas, který je spojen s aktivitami, které budou rozvíjet naši tvůrčí stránku a budou přínosné pro celé naše tělo z psychického i tělesného hlediska; čas, který přizpůsobuji sám sobě podle své volby.²⁷ Korvas ve své publikaci uvádí několik možností, jak lze chápat volný čas, jeho vymezení volného času nám napomůže umístit dálkové pochody jako pohybovou aktivitu do žebříčku hodnot jedince. Záměrně bylo vynecháno „*Volný čas jako prostředek sociální pomoci*“, protože dálkové pochody nejsou poskytovány ve volnočasových střediscích.²⁸

Jedná se o tato vymezení dle Korvase:

„*Svoboda a protiklad práce*“ – lidé musí zajistit základní životní potřeby, ke kterým jim napomáhá zaměstnání. Pokud jsou tyto potřeby naplněny, mohou svůj čas trávit dle svého uvážení.

„*Volný čas jako časový prostor*“ – volný čas je v tomto pojetí považován jako bonus. Když jsou splněny pracovní povinnosti, nastává čas pro činnosti, které si může vybrat jedinec sám. Ovšem i výběr těchto činností může být omezen finančními možnostmi jedince, případně jeho sociálním prostředím a statutem.

---

²³ Srov. JIRÁSEK, Ivo. *Zážitková pedagogika*, s. 137.

²⁴ Srov. HÁJEK, B., HOFBAUER, B. a PÁVKOVÁ, J. *Pedagogické ovlivňování volného času*, s. 108.

²⁵ Srov. ŠVIGOVÁ, Milada. *Volný čas a my*, s. 131. srov. SLEPIČKOVÁ, Irena. *Sport a volný čas*, s. 17.

²⁶ Srov. FILIPCOVÁ, Blanka. *Člověk, práce, volný čas*, s. 18. srov. SLEPIČKOVÁ, Irena. *Sport a volný čas*, s. 11.

²⁷ Srov. FILIPCOVÁ, Blanka. *Člověk, práce, volný čas*, s. 18-19.

²⁸ KORVAS, Pavel a KYSEL, Jiří. *Pohybové aktivity ve volném čase*, s. 46-47.

„*Volný čas jako forma činnosti*“ - volný čas by měl obsahovat činnosti, které nejsou spojené s povinnostmi, ale se zábavou, relaxací nebo tvořivými aktivitami. Také vyhledávání společenských činností je vhodnou náplní pro volný čas.

„*Volný čas jako symbol sociálního postavení*“ - volný čas se stal též komerční záležitostí, což znamená, že jedinci, jež disponují vyššími peněžními prostředky, nemusejí svůj výběr volnočasových aktivit omezovat a možnosti aktivit ve volném čase jsou pro ně velmi široké.

„*Volný čas jako funkce sociální skupiny*“ – každého člověka formuje příslušnost k určité sociální skupině. Do jedné skupiny se narodí a do dalších skupin se zařazuje v každé etapě svého života. Skupina, kterou vyhledává ve svém volném čase, je ta nejdůležitější, nejvíce ovlivňuje jeho životní cíle.²⁹

1.3 Volný čas a jeho funkce

Dálkové pochody vyplňují volný čas participantů, plní tak jistou funkci v jejich volném čase. Abychom si dokázali tuto volnočasovou aktivitu lépe zařadit, bude se tato kapitola věnovat funkcím, které může volný čas obecně plnit.

V Kompediu sociální nauky církve je poukazováno na to, že lidé potřebují čas, během kterého si mohou odpočinout a čas osvobozený od práce, aby se mohli věnovat životu: kulturnímu, rodinnému, společenskému a náboženskému. K těmto činnostem byla zvolena neděle, v tento den měl člověk obohacovat své tělesné i psychické zdraví, věnovat se kontemplaci a rodině³⁰. Z výpovědí účastníků dálkového pochodu si můžeme povšimnout, jak nahlízejí na svůj volný čas a co pro ně znamená, kterou funkci takto individualizovaná náplň volného času plní. Tato práce nejprve jednotlivé funkce popisuje a následně zpracovává do jednotlivých kontextů výpovědí.

Hradečná poukazuje na problém, že pokud lidé tráví volný čas zápornými činnostmi, ovlivňuje to i jejich chování. Upozorňuje, že je potřeba, aby ve volném čase bylo zastoupeno několik aktivit, které plní funkce: *zábavy, odpočinku a rozvíjení osobnosti*³¹.

Tyto funkce volného času popisuje také Hodaň ve své publikaci a opírá se o popis dle Dumazediera:

²⁹ KORVAS, Pavel a KYSEL, Jiří. *Pohybové aktivity ve volném čase*, s. 46-47.

³⁰ Srov. KATOLICKÁ CÍRKEV. Papežská rada pro spravedlnost a mír. *Kompendium sociální nauky církve*, s. 190.

³¹ HRADEČNÁ, Marie a kol. *Vybrané problémy sociální pedagogiky*, s. 66.

- Odpočinek, zotavení, reprodukce pracovní síly.
- Rozptýlení, zábava, kompenzace, únik z monotónnosti práce, případně únik do fiktivních činností imaginárního světa.
- Rozvoj osobnosti umožňuje širší účast na společenském dění a bezstarostnější kulturu těla i ducha³².

Horst W. Opaschowski, popsal tyto funkce volného času:

- *rekreaci* (načerpání sil, duševní osvobození od starostí);
- *kompenzaci* (osvobození od neuspokojených potřeb, čas pro vlastní pravidla);
- *výchovu a další vzdělávání* (zdokonalování vlastních hodnot, rozvíjení osobnosti);
- *kontemplaci* (rozjímání nad vlastním vnitřním životem, nad cíli v životě, hledání klidu);
- *komunikaci* (sdílení zážitků s ostatními);
- *participaci* (sounáležitost se společností, kde jedinec žije);
- *integraci* (začlenění se do společnosti);
- *enkulturaci* (rozvíjet osobnost jedince, uplatnit postoje a názory ve skupině)³³.

Vážanský výše uvedené funkce volného času rozděluje na individuální a všeobecné. Pod individuální řadí edukaci, kompenzaci, kontemplaci, rekreaci a pod všeobecné komunikaci, integraci, participaci, enkulturaci.³⁴

Tyto funkce volného času jsou zahrnuty v analýze rozhovorů, protože z vypovědí participantů je zřejmé, že u každého naplňuje některou z těchto funkcí dálkový pochod.

³² Srov. HODAŇ, Bohuslav a DOHNAL, Tomáš. *Rekreologie*, s. 58-59.

³³ HOFBAUER, Břetislav. *Děti, mládež a volný čas*, s. 14-15.

³⁴ VÁŽANSKÝ, Mojmír. *Volný čas a pedagogika zážitku*, s. 31.

2. Pohybové aktivity ve volném čase

Participantů popisují aktivní trávení volného času, které úzce souvisí s životním stylem. Pohybové aktivity v pozitivním směru ovlivňují zdraví každého jedince, tyto aktivity musí však být i správně zvoleny.³⁵ Volný čas, jež člověk tráví aktivní formou, rozšiřuje kontakty s ostatními lidmi, může pomoci navázat nové vztahy nebo posílit již vzniklé sociální vazby a tak překonat pocity samoty.³⁶ Dálkový pochod můžeme považovat za aktivní trávení volného času. Dnešní doba nám poskytuje nepřehledné množství činností pro volný čas. Participantů se během popisování zážitku zmiňovali o tom, jak nahlíží na dálkové pochody v kontextu volného času a proč jsou pro ně právě ve volném čase atraktivní. Objevily se zde informace o sportu, ale také o turistice. Jak již bylo řečeno na začátku, podle odborné literatury se dálkové pochody zařazují do pěší turistiky. Musíme ovšem přihlížet i ke způsobu, jakým vnímají dálkový pochod sami účastníci a zda se jejich popis s odbornou literaturou setkává, částečně nebo dokonce zcela rozporuje. Někteří participantů hovoří o dálkovém pochodu jako o sportu, a proto si znaky sportu a jeho význam rozebereme v této kapitole, na kterou naváže kapitola s vymezením pojmu turistika.

Pohybové aktivity jsou jednou z mnoha možností aktivit, které si člověk může zvolit ve svém volném čase, a participantů jej volí, ačkoliv jsou si vědomi dopadů na celkové zdraví, které nemusí být jednoznačně pozitivní a vybírají jej i přes možnost volby z mnoha dalších aktivit, které jsou méně fyzicky náročné.³⁷ Pohnutky, které vedou obzvláště mladší generace ke sportovním zážitkům, jsou základem biologické, protože pohyb je v nich zakódován. Dalším důvodem je touha po začlenění se do určité skupiny. Zkušenosti a zážitky, které se vyskytují během sportu, motivují jedince v pokračování a následném zdokonalování se ve sportovní činnosti.³⁸

---

³⁵ Srov. DURDOVÁ, Irena. *Sportovní management.*, 2002, s. 38.

³⁶ Srov. HODANĚ, Bohuslav a DOHNAL, Tomáš. *Rekreologie*, 2005, s. 53.

³⁷ Srov. MACÁK, Ivan a HOŠEK, Václav. *Psychologie tělesné výchovy a sportu*, s. 180.

³⁸ Srov. CHOUTKA, Miroslav. *Sportovní výkon*. 1. vyd. Praha: Olympia, s. 54-55.

Veselá třídí činnosti konané ve volném čase na: manuální, fyzické (sport, turistika), kulturně-umělecké, kulturně-racionální, společenské, hry a pasivní odpočinek.³⁹ V dalších podkapitolách se budeme zabývat sportem a turistikou, protože tyto dvě aktivity byly zmiňovány od participantů v rámci jejich volnočasové náplně i kontextu pochodu.

2.1 Sport

Dle Sekoty je význam sportu pro život člověka v současné době v centru zájmu mnoha odborných studií a to zejména proto, že se sport stává stimulem v proměnách životního stylu současného člověka⁴⁰. Se sportem úzce souvisí i úroveň kvality života. Je s ním totiž spojené i kvalitní prožívání skrze všechny stránky osobnosti tak, aby náš život nebyl zaměřen pouze na konzumní sféru života.⁴¹

Pohybové aktivity sportovního charakteru jsou v současné společnosti zařazeny mezi podněty výrazně ovlivňující nejen výše zmíněný život jedince, ale také komplexně celé společnosti. To sportu poskytuje významnou pozici v životě mnohých jedinců, což je ještě podpořeno tím, že se jedná o aktivitu, která není vázána na určitou věkovou kategorii, ale může je doprovázet celým životem a v různých podobách.⁴²

Sportovní pohybová aktivita je dle Hodaně definovatelná jako fyzický pohyb kosterního svalstva, který vede k nárůstu svalové hmoty a působí jako preventivní opatření různorodých civilizačních chorob.⁴³ Dle Sekoty je nutné orientovat se při tomto definování i na to, zda je aktivita realizována rekreačně a prožitkově, nebo zda směřuje k závodní činnosti a v jaké míře se soustřeďuje na zdatnost i zdravý styl života.⁴⁴ Slepíčková uvádí, že příčin, pro které se jedinec rozhoduje pro fyzickou sportovní aktivitu, je velké množství. V soutěžní a závodní činnosti spatřuje tyto důvody zejména ve výkonu, vzrušení a touze soupeřit a vítězit. Oproti tomu v rekreační sféře sportu je motivace k pohybové aktivitě motivací spíše relaxace, odpočinek nebo zlepšení zdravotního stavu, nejen fyzického, ale také psychického zdraví⁴⁵. Pro širokou škálu

---

³⁹ Srov. VESELÁ, Jana. *Kapitoly ze sociální pedagogiky*, s. 119.

⁴⁰ Srov. SEKOT, Aleš. *Rodiče a sport dětí*, s. 19.

⁴¹ Srov. KORVAS, Pavel a KYSEL, Jiří. *Pohybové aktivity ve volném čase*, s. 9.

⁴² Srov. CHARVÁT, M. *Protiklady hodnotového směřování rekreačního, výkonnostního a vrcholového sportu*, s. 66. [online]

⁴³ Srov. SEKOT, Aleš. *Sport a společnost*, s. 118.

⁴⁴ Srov. SEKOT, A., Blahutková, M., Dvořáková, S., Sebera, M. *Kapitoly ze sportu*, s. 13.

⁴⁵ Srov. SLEPIČKOVÁ, Irena. *Sport a volný čas: vybrané kapitoly*, s. 33.

motivačních činitelů i cílů pohybových činností se podle Slepíčky řadí tyto aktivity mezi nejoblíbenější a nejrozšířenější formy trávení volného času. Také upozorňuje, že benefity této činnosti nelze shledávat pouze ve výše uvedeném, ale taktéž v rozpuku socializačního prostředí s předpokládanými pozitivními dopady na lidské myšlení, city i jednání. Ve sportovních skupinách je jedinci poskytován prostor k setkávání se různých sociálních vrstev, jsou posilovány sociální schopnosti, jakými je například pomoc členům skupiny, empatie nebo vůle ustoupit ze svých potřeb, požadavků či představ pro zájem skupiny. Vliv se projevuje taktéž na osobních povahových vlastnostech, mezi kterými můžeme zmínit například vůli, vytrvalost, sebeřízení, disciplínu, cílevědomost či samostatnost. Sport však nepřináší jen pozitivní pocity, ale také negativní pocity prohry, případně frustrace, což však můžeme vnímat jako formu přípravy a vytváření cenné zkušenosti pro případy životní praxe.⁴⁶

V dnešní době lidé vyhledávají sport s vyšší adrenalinovou koncentrací, kdy chtějí zažít určitou míru strachu při sportovním zážitku.⁴⁷ Dle Slepíčky lidé ve střední dospělosti vyhledávají sportovní zážitky, jenž mají spíše odpočinkový charakter, kdy se snaží své výkony udržet na stejné úrovni a zlepšují se tak jejich dovednosti na základě prožitého.⁴⁸ Též ve své publikaci zmiňuje, že sport je činnost s nejvyšší koncentrací emocí, protože člověk je soutěživý a nikdy si není jistý, zda výkon bude dle jeho očekávání.⁴⁹

2.2 Vymezení oblasti turistiky

Bauman ve své publikaci říká, že v této době jsme všichni někdy turisty. Vyhledáváme místa k prozkoumání alespoň ve volném čase, ve kterém nejsme zahlceni pracovními povinnostmi. Též tvrdí, že máme sbírat zkušenosti, a tak posuzovat svět kolem nás. Dálkové pochody lze zařadit pod hlavičku první základní formy turistiky – pěší turistiky. *Za základní formy turistiky považujeme „pěší turistiku, vodní turistiku, turistiku na kole, lyžařskou turistiku a mototuristiku“.*⁵⁰

---

⁴⁶ Srov. SLEPIČKA, Pavel, HOŠEK, Václav a HÁTLOVÁ, Běla. *Psychologie sportu*, s. 100-101.

⁴⁷ Srov. TAMTÉŽ, s. 24.

⁴⁸ Srov. TAMTÉŽ, s. 45.

⁴⁹ Srov. TAMTÉŽ, s. 58.

⁵⁰ VITOUŠ, Pavel. *Malá encyklopedie sportu*. 1980, s. 325.

V některých publikacích se o turistice nebo chůzi hovoří jako o střední pohybové aktivitě, předpokládá se, že tento pohyb je méně náročný než běh.⁵¹ Pěší turistika, je formou turistiky, která je pro člověka svým způsobem automatická a k jejímu provozování není nutné mít specifické znalosti. Předpokládá pouze zdatnost pohybového aparátu.⁵² Tato pěší forma turistiky nám umožňuje nejen pocity plynoucí ze sportovního výkonu, při němž vyvíjí jedinec fyzickou aktivitu za účelem dosažení cíle, ale také pocity plynoucí z objevování přírodních krás a dědictví tradic. Turistika by tedy neměla být založena jen na výkonu a touto rozšířenou sférou se odlišuje od jiných sportů, které typicky vyžadují zlepšení ve výkonu.⁵³ Tramping jako činnost, při níž jedinec s představou úniku od svého domova a batohem na zádech vyráží do přírody, a vzdává se tak na krátký čas svého každodenního života, získává též nádech turistiky a to bez ohledu na potřebu zlepšujícího se výkonu. Pohyb je nedílnou součástí našeho života, kdo si dopřává pohyb pouze zprostředkovaně a neprožívá ho na vlastní kůži, ochuzuje se tak o činnost spojenou s naším bytím. Je důležité, abychom nacházeli ve svém čase prostor pro pohybové aktivity.⁵⁴

Aby jedinci tyto aktivity chtěli rozvíjet, nebo trvale udržet, musí na ně působit několik faktorů, zejména to, že tato aktivita obohacuje volný čas jedince. K těmto faktorům patří mimo jiné sebedůvěra ve fyzickou zdatnost.⁵⁵ K pohybové aktivitě je potřeba motiv, jenž jedince vyburcuje a podpoří v setrvání u této činnosti. Pokud u jedince převažují pozitivní bonusy nad negativními okolnostmi spojenými s pohybem, je pro ně rozhodující měřítko snazší.⁵⁶ Tyto benefity mohou být vnějšího i vnitřního charakteru. Například vnímání zlepšení fyzické, zdravotní i psychické kondice, která může motivovat až ke každodenní potřebě pohybu. Je důležité, aby tato potřeba vycházela z nitra jedince a nebyl k tomu příliš tlačěn, což by mohlo ambivalentně vést k určité demotivaci v oblasti pohybových aktivit.⁵⁷

---

⁵¹ Srov. MARCUS, Bess H. a FORSYTH, LeighAnn H. *Psychologie aktivního způsobu života*, s. 21-22.

⁵² Srov. LOUKA, Oto. *Základy turistiky a sportů v přírodě*, s. 19.

⁵³ Srov. JIRÁSEK, Ivo. *Zážitková pedagogika*, 2019, s. 63.

⁵⁴ Srov. JIRÁSEK, Ivo. *Zážitková pedagogika*, 2019, s. 70.

⁵⁵ Srov. MARCUS, Bess H. a FORSYTH, LeighAnn H. *Psychologie aktivního způsobu života*, s. 37.

⁵⁶ Srov. MARCUS, Bess H. a FORSYTH, LeighAnn H. *Psychologie aktivního způsobu života*, s. 41.

⁵⁷ Srov. SVOBODA, Bohumil. *Pedagogika sportu*, 2007, s. 61.

3. Cíl výzkumu a metodologie

Diplomová práce vyžaduje jasné uchopení cíle výzkumu. V prvotní fázi byl nejdříve cíl výzkumu jasně specifikován, aby se metodologie ubírala správným směrem a byly zvoleny nejvhodnější metodické postupy. Vzhledem k těmto skutečnostem se v této kapitole seznámíme s oním cílem výzkumu, metodologií kvalitativního výzkumu, etickými aspekty výzkumu, jak probíhal sběr dat a jak lze charakterizovat participanty výzkumu.

3.1 Cíl výzkumu

Diplomová práce chce čtenáři přiblížit motivy, které inspirují lidi k registraci na dálkovém pochodu. Dálkový pochod se vyznačuje tím, že jeho trasa je delší než padesát kilometrů. Ústředním tématem tohoto zkoumání je postoj účastníků k dálkovým pochodům jako aktivní formě trávení volného času. Výzkum byl zaměřen na pochod MILITARY DEATH MARCH, v jehož průběhu probíhal předvýzkum i první setkání s výzkumnou otázkou. Autorka diplomové práce je součástí realizačního týmu tohoto pochodu a mohla tak pozorovat lidi, kteří se registrují a později navracejí z kategorie, která je nazývána Extreme. Tato kategorie je delší než sedmdesát kilometrů. Na účastnících pochodu bylo viditelné, že lidé se po dálkovém pochodu vracejí vyčerpaní, se zdravotními problémy v podobě puchýřů a dalších zdravotních komplikací, a i přesto se u nich objevuje radost a odhodlání se přihlásit na další ročník. Dálkové pochody jsou náročné jak na psychickou stránku jedince, tak na fyzickou a je na ně vyžadována určitá příprava. Zároveň musí účastníci počítat s rekonvalescencí, proto bylo důležité pochopit, co participanty vede k účasti, když během týdne jsou zaměstnaní a zda pro ně může být pochod relaxací, kterou Knížetová charakterizuje jako opak aktivace⁵⁸. Co je tedy motivovalo k tomu vzdát se volného času pro nabrání sil a podstoupit dálkový pochod?

---

⁵⁸ Srov. KNÍŽETOVÁ, Věra a KOS, Bohumil. *Strečink, relaxace, dýchání*, s. 13.

Cílem diplomové práce je pomocí vhodných nástrojů kvalitativního výzkumu zjistit individuální subjektivní motivy účastníků k dálkovému pochodu a zjistit důvod rozhodnutí k účasti na dálkovém pochodu v jejich volném čase. Přiblížit se tak jejich chápání aktivního volného času a pochopit jejich pocity spojené s dosažením cíle. Udělat si představu o tom, zda tuto volnočasovou aktivitu berou jako komerční záležitost a očekávají zážitek nebo smysluplné zaplnění jejich víkendu. Jestli tento druh pěší turistiky vnímají ještě jako relaxaci, nebo zde již zcela převažují sportovní prvky.

Smyslem celé práce tedy je prostřednictvím kvalitativního šetření porozumět tomu, jaké vnitřní nebo vnější pohnutky vedly participanty výzkumu k účasti na dálkových pochodech, jaký byl jejich důvod účastnit se dálkového pochodu ve svém volném čase, který mohli věnovat relaxaci po pracovním vyčerpání během týdne. Rozhovory s těmito účastníky byly vedeny tak, aby umožnily poodkrýt význam a hodnotu pro tuto zmiňovanou dobrovolně zvolenou volnočasovou aktivitu, která je extrémního charakteru a je tedy otázkou zda ji vnímají jako relaxaci, ve smyslu uvolnění napětí, nebo se přiklánějí k definici relaxace ve smyslu opaku aktivizace dle Knížetové⁵⁹ a tedy jej za relaxační nepovažují. Jaké pohnutky vedou tyto lidi se registrovat k účasti na pochodu, jet na určené místo a absolvovat extrémní počet kilometrů, z jakého důvodu jsou ochotni vystoupit ze své komfortní zóny a obětovat svůj volný čas? Tato volnočasová aktivita vyžaduje vyšší míru regenerace organismu, které jsou si vědomi a i přesto je to neodradilo od účasti na dalším ročníku.

3.2 Metodologie výzkumu

Pro tuto práci byl zvolen kvalitativní design výzkumu, který se nejvíce nabízel jako nejvhodnější metoda, protože se v našem výzkumu zaměřujeme na to, jak jedinci a skupiny interpretují svůj svět, což bylo pro tento druh stanoveného výzkumu důležité. Základem pro co nejkvalitnější sběr dat bylo navození přívětivé atmosféry tak, aby se participanté nebáli otevřeně mluvit o svých doprovodných pocitech, zážitcích a motivech souvisejících s absolvováním dálkového pochodu. Jednalo se o sběr dat, která bylo potřeba následně rozkódovat a najít souvislost s určenou výzkumnou otázkou. S ohledem na výzkumné otázky bylo důležité, aby odpovědi participantů vycházely především z jejich osobních zkušeností, nebyly předem stanovené otázky

---

⁵⁹ Srov. KNÍŽETOVÁ, Věra a KOS, Bohumil. *Strečink, relaxace, dýchání*, s. 13.

pro rozhovor. Pro co nejmenší ovlivňování participantů byl zvolen nestrukturovaný rozhovor, jenž nepodsouvá participantovi názory výzkumníka.⁶⁰ Pro přínosný sběr dat, jak již bylo výše uvedeno, bylo tedy potřebné navázat kladný vztah s participanty, kteří budou ochotni se účastnit tohoto typu rozhovoru.⁶¹ Tyto rozhovory vzhledem k tématu byly zvoleny jako nejvhodnější, protože umožňují výzkumníkovi dostatek času na otázky, kterým je potřeba se věnovat, případně dovysvětlit nebo se k nim vrátit a umožňují sledovat i neméně podstatné neverbální projevy.⁶² Tyto rozhovory poskytly dostatek času na odpověď a možnost případného vrácení se k otázce. Výzkumník tak má i možnost zasahovat do průběhu rozhovoru, pokud by odpovědi nebyly dostatečné, nebo by se participant odchýlil od otázky.⁶³ Tento typ rozhovoru napomohl k vytvoření přátelské atmosféry a základního vztahu mezi výzkumníkem a participantem. U žádného z participantů tedy nenastal problém, při kterém by se účastníci výzkumu ostýchali mluvit o tématu a neposkytli výzkumníkovi tak dostatek kvalitních dat. Během rozhovorů byli všichni participanté uvolnění a nebáli se rozhovořit a vlastní odpovědi rozšiřovat, doplňovat, ani pokládat otázky sobě samým.

Výzkumná metoda pro analýzu dat, která je použita v tomto výzkumu, se nazývá „*metoda zakotvené teorie*“. Tato metoda je vhodná při rozboru dat spojených s motivací člověka. Výzkumná část rozhovorů probíhá jako první a na základě dat se dotváří teoretická část, v níž jsou zakotvena právě data vytěžená z výzkumu.⁶⁴

Rozbor dat byl proveden na základě otevřeného kódování, které poskytlo detailní analýzu dat všech rozhovorů, vzniklé kódy byly dále podrobeny tzv. „*selektivnímu kódování*“, následovala metoda „*neustálého porovnávání*“, která nám kódy pomohla sjednotit a zařadit jednotlivé kódy pod obecnější kódy - tedy kategorie.⁶⁵ Tyto kategorie byly podrobeny „*axiálnímu kódování*“, díky kterému vytanuly souvislosti mezi kategoriemi.⁶⁶

---

⁶⁰ Srov. VÝROST, Jozef, ed., SLAMĚNÍK, Ivan, ed. a SOLLÁROVÁ, Eva, ed. *Sociální psychologie: teorie, metody, aplikace*, s. 321.

⁶¹ Srov. HENDL, Jan. *Kvalitativní výzkum: základní teorie, metody a aplikace*, s. 46.

⁶² Srov. VÝROST, Jozef, ed., SLAMĚNÍK, Ivan, ed. a SOLLÁROVÁ, Eva, ed. *Sociální psychologie: teorie, metody, aplikace*, s. 321

⁶³ Srov. CHRÁSKA, Miroslav. *Metody pedagogického výzkumu: základy kvantitativního výzkumu*, s. 176-177.

⁶⁴ STRAUSS, Anselm L. a CORBIN, Juliet. *Základy kvalitativního výzkumu: postupy a techniky metody zakotvené teorie*, s. 14.

⁶⁵ ŘIHÁČEK, Tomáš a kol. *Kvalitativní analýza textů: čtyři přístupy*, s. 47-50.

⁶⁶ MIŠOVIČ, J. *Kvalitativní výzkum se zaměřením na polo-strukturovaný rozhovor*, s. 179.

3.3 Sběr dat

První kontakt s potencionálními participanty výzkumu proběhl na dálkovém pochodu s názvem MILITARY DEATH MARCH 2019, který se koná každoročně ve Vimperku. Tohoto pochodu se účastnilo více než půl druhého tisíce účastníků. Sběr dat formou nestrukturovaných rozhovorů probíhal od dubna do října 2020 s participanty, kteří přislíbili účast na výzkumu již v roce 2019. Z původně oslovených 10 potencionálních participantů se na smlouvenou schůzku dostavilo 7 účastníků pochodu s tím, že 1 participantka po čase vyslovila přání o vyřazení z výzkumu, což bylo vzhledem k etickým otázkám výzkumu i morálnímu hledisku plně respektováno.

Tři rozhovory byly zrealizovány „*metodou face to face*“ - tváří v tvář.⁶⁷ Zbytek rozhovorů byl realizován přes sociální síť Skype v průběhu koronavirové pandemie, během níž byly osobní kontakty hojně omezeny kvůli vládním nařízením. Tento druh sociální sítě umožňuje uskutečnit videohovor v reálném čase s možností sledovat nonverbální vyjadřování participantů výzkumu. Tato možnost byla upřednostněna právě z důvodů probíhající pandemie tak, aby bylo možné pozorovat i neverbální projevy a vyhnuli jsme se tak rozhovorům se zakrytými ústy participantů. Tyto mimoslovní projevy mohou více objasnit postoje participanta, můžeme pozorovat, zda jeho řeč koresponduje s mimovolními pohyby, všimnout si grimas a mikrovýrazů v obličeji. Výzkumníkovi tato metoda usnadňuje rozpoznávání spolehlivosti a věrohodnosti odpovědí. Na participantech bylo znát, zda jsou jejich mimovolní pohyby klidné, nenucené, do jaké míry je jim otázka příjemná a zda jim nevádí odpovědět.⁶⁸

Každý participant byl vždy před realizací rozhovoru i po jeho bezprostředním začátku upozorněn na anonymitu v rámci výzkumu. Dle Dismana je „*respektování anonymity základní požadavek výzkumné etiky*“.⁶⁹ Při nahrávání byli participanté upozorněni, že je rozhovor nahráván na záznamové zařízení a požádáni o to, aby s tímto nahráváním vyslovili souhlas.

Na počátku rozhovoru došlo k představení výzkumníka rozhovor vedoucího.⁷⁰ Otázky nebyly předem připraveny. Počet otázek se odvíjel spontánně dle komunikačních schopností participantů a jejich sdílnosti, ale i schopnosti orientovat

⁶⁷ Srov. SVOBODA, Václav. *Public relations moderně a účinně*, s. 121.

⁶⁸ Srov. VYBÍRAL, Zbyněk. *Psychologie komunikace*, s. 85.

⁶⁹ DISMAN, Miroslav. *Jak se vyrábí sociologická znalost* [online], s. 152.

⁷⁰ Srov. ŠVARČÍČEK, Roman a kol. *Kvalitativní výzkum v pedagogických vědách*, s. 163.

se ve svých odpovědích na kladené otázky. Rozhovor nebyl časově omezen z toho důvodu, aby časová dotace byla dostatečná, aby byl prostor dostatečný ke sdělení všeho, co participanti výzkumu považují za subjektivně podstatné a pro výzkum v této oblasti přínosné. Otázky byly záměrně kladeny tak, aby v pokud možno co nejmenší míře ovlivňovaly odpověď participanta. Z tohoto důvodu mohli participanti odpovědi rozvinout a nebyli v průběhu rozhovoru nadměrně přerušováni – pouze pokud se zásadně odklonili od tématu rozhovoru.

Na konci rozhovoru bylo participantům poděkováno za účast na výzkumu a byla vyjádřena prosba o možnost případného dalšího kontaktování, pokud by bylo potřeba něco doplnit či ujasnit. Rozhovor byl vždy ukončen v pozitivním duchu. I přesto po čase jedna participantka nabídnuté možnosti využila a vyslovila přání vyjmout své výpovědi z probíhajícího výzkumu. Její žádost byla plně respektována.

Délka rozhovorů se proměňovala na základě mnoha faktorů a byla nasycena v rozsahu 37 až 82 minut. Průměrná délka rozhovoru byla 54 minut. Celkem bylo realizováno sedm rozhovorů. Šest rozhovorů poskytli účastníci dálkového pochodu a jeden rozhovor byl realizován s organizátorem dálkového pochodu MILITARY DEATH MARCH. Tyto rozhovory dostatečně nasýtily data potřebná pro analýzu zjištění v kontextu daného tématu a rozsahu diplomové práce.

3.4 Etické aspekty výzkumu

V kvalitativním výzkum je důležité dbát na morální zásady tohoto výzkumu a přistupovat tak k datům citlivě. Jsou to obecná doporučení, na která se při výzkumu musí brát zřetel. Mezi tyto principy zařazujeme důvěryhodnost, souhlas participantů i poskytnutí práce k nahlédnutí všem zúčastněným.⁷¹ Abychom tyto zásady dodrželi, byla participantům přislíbena anonymita ze strany výzkumníka.⁷² Pro další zachování etických zásad účastníků výzkumu byly zvoleny pseudonymy participantů místo reálných jmen, byla pozměněna i jména, která zmiňovali participanti během rozhovoru. S nahráváním rozhovorů byli participanti obeznámeni a vyjádřili souhlas před každým rozhovorem. Nahrávání rozhovorů bylo potřebné pro přesnost při přepisu a následné interpretaci dat.

---

⁷¹ Srov. ŠVAŘÍČEK, Roman a kol. *Kvalitativní výzkum v pedagogických vědách*, s. 44-49.

⁷² Srov. DISMAN, Miroslav. *Jak se vyrábí sociologická znalost* [online], s. 152.

Rozhovory jsou přepsány doslovně, včetně nespisovných výrazů. V rámci přepisu došlo k minimálním úpravám textu, jakými je například vyřazení vulgárních slov, která nebyla nosná pro analýzu dat a byla užívána spíše jako slova takzvaně vatová, která nemají hlubší význam a obvykle pouze poskytují čas pro rozmyšlení volby dalších slov.⁷³

3.5 Výběr participantů

Pro účely výzkumu bylo vybráno 6 participantů. Mezi participanty byl zařazen i jeden z organizátorů dálkového pochodu, jenž poskytl ucelenější informace o pochodu MILITARY DEATH MARCH i svůj náhled na dálkové pochody a účastníky těchto pochodů. Zároveň pomohl s oslovením jednotlivých participantů. Jednotliví participanté sami projeví zájem se tohoto výzkumu účastnit, dobrovolně dali souhlas s následným kontaktováním. Kladně se stavěli i k rozhovoru přes aplikaci Skype.

Výzkumný vzorek se skládá ze 4 mužů a 2 žen. 4 z těchto participantů podstoupili pochod delší než 70 kilometrů a jeden participant delší než 30 kilometrů, ale méně než 70 kilometrů. Věk participantů byl rozmanitý a pro výzkum nebyl hodnocen jako nosné hledisko, proto není dále blíže určován, najdeme o něm ale informace v kategorii *Autocharakteristika participantů*. Tři z participantů působí nebo působili v ozbrojených složkách, dva uvádějí, že jejich zaměstnání je sedavého charakteru a jedna participantka je na mateřské dovolené. Bydliště participantů nebylo primárně zkoumáno, všichni ale místo bydliště uvedli dobrovolně. Pro účely výzkumu není však tato informace významná.

Podmínkou pro účast na výzkumu bylo být účastníkem pochodu, který se minimálně jednou zúčastnil dálkového pochodu a byl ochoten se podělit o své zkušenosti. Participanté, kteří se podíleli na rozhovoru, se dálkových pochodů účastnili vícekrát, poskytli tak dostatek informací a zkušeností potřebné pro realizaci a vyhodnocení tohoto výzkumu.

---

⁷³ Srov. WERNEROVÁ, Irena. *Komunikace pro každého*, s. 46.

4. Analýza a interpretace dat

Designem kvalitativní analýzy dat byla zvolena zakotvená teorie, která „je odhalena, vytvořena a prozatímně ověřena systematickým shromažďováním údajů o zkoumaném jevu a analýzou těchto údajů“.⁷⁴ Z prvního rozhovoru jsem analyzovala „in vivo“ kódy, které jsem rozšiřovala při rozboru dalších rozhovorů.⁷⁵ Data tak byla zpracována pomocí konstantní komparace⁷⁶, která poskytla dostatečné množství počátečních kódů, a při zpracování dalších rozhovorů se tyto kódy doplnily, případně jednotlivě rozšířily. V prvotní fázi bylo takto analyzováno velké množství kódů, které se dále analyzovaly a byly vyhledávány případné souvislosti nebo podobnosti. Tyto kódy se dále pojmenovávaly příznačnějším a obecnějším názvem. Vzniklé rozšířené kódy byly opakovaně analyzovány, porovnávány a sjednocovány, kdy tříděním vyplynulo najevo několik témat neboli nadkategorií, které byly obecnějšího charakteru jednotlivých kódů. Z analýzy dat tak vzniklo šest nadkategorií.

S ohledem na nízký počet participantů, jež se výzkumu podrobili, je nutné si uvědomit, že výsledky této práce nemůžeme zobecňovat na všechny účastníky dálkových pochodů. Je důležité zohlednit individuální vnímání vlastní osobnosti, přihlídnout k zážitkům, které jsou subjektivně popisovány, také je nutno poznamenat, že účastníci nemají zcela stejné podmínky pro plnění dálkových pochodů (tj. se zátěží, příprava...)⁷⁷.

Kategorie, které vyplynuly z dvojitého kódování a čtveré kategorizace:

- **Motivace** – kategorie vznikla na základě vnímání účastníků pochodů k oceněním, popisovali zde pochod jako výzvu, zabývali se zdokonalováním času nebo navyšováním kilometrů, důležitostí správně nastavené psychiky.
- **Emoce** – pocity spojené s dokončením pochodu, s krizí během dálkového pochodu, reflexe, emoce, jež se objevovaly během pochodu.

---

⁷⁴ Strauss, A. J. Corbinová. *Základy kvalitativního výzkumu*, s. 14.

⁷⁵ MIŠOVIČ, Ján. *Kvalitativní výzkum se zaměřením na polostrukturovaný rozhovor*, s. 163.

⁷⁶ Srov. ŠVARÍČEK, Roman a kol. *Kvalitativní výzkum v pedagogických vědách*, s. 223.

⁷⁷ HENDL, Jan. *Kvalitativní výzkum: základní teorie, metody a aplikace*, s. 114.

- **Autocharakteristika participantů** – náhled rodiny na účast na dálkových pochodech, typ zaměstnání, autocharakteristický popis, bydliště.
- **Genius loci** – do této kategorie je zahrnuta atmosféra prostředí, kde se dálkový pochod koná, atmosféra počasí, se kterým se setkávají během absolvování pochodu, myšlenka pochodu.
- **Zážitek** – označování pochodu jako sportu nebo turistiky, zkušenosti z jiných pochodů, důležitost chůze, odpoutání se od každodenního života, relaxace po pochodu, komfortní zóna po pochodu.
- **Sounáležitost** – skupina, kterou sami nazývají jako partu, se kterou absolvují dálkový pochod, důležitost komunikace, poznání, co je v ní právě vhodné, vzájemná pomoc mezi účastníky.

4.1 Autocharakteristika participantů

Člověk, jenž žije v této moderní době, musí čelit otázce, jakou roli plní ve společnosti, a jak vzhledem k této roli uspokojit své potřeby, hlavně ty, které pomáhají utvářet jeho vlastní Já – sebeuplatnění vedoucí ke zdokonalení jeho vloh a schopností. Při rozhodování o trávení volného času musíme brát v potaz rozdílnost lidí vytyčenou genderově, věkovou hranicí související s fyzickými omezeními, sociálním statutem ale i místem, kde žijí.⁷⁸ Z tohoto důvodu vznikla tato kapitola, která více přiblíží participanty výzkumu. Jedná se o informace, které poskytl během rozhovoru a přiblíží nám tak jejich životní specifika, která je komplexně ovlivňují a je nutné je zohlednit, pokud chceme téma vnímat holisticky.

Tuto kapitolu můžeme posuzovat jako velmi důležitou pro prvotní pochopení subjektivních pohnutek k účasti na extrémním dálkovém pochodu, kterým nejen pochod MILITARY DEATH MARCH bezesporu je, tak jako zbylé extrémní pochody, které někteří z participantů výzkumu zmiňují a jsou dále rozvedeny v kapitole zážitek.

Zde uvedená data nám pomohou lépe poznat účastníky pochodu. Prezentují tak data související s jejich zaměstnáním i jejich rodinný život a poodhalují tak možnou souvislost mezi pracovním a rodinným životem i výběrem volnočasové aktivity, kterou je účast na dálkových pochodech znamenající velkou časovou náročnost.

---

⁷⁸ Srov. VÁŽANSKÝ, Mojmír. *Fenomén zážitku ve sféře volného času*, s. 109-111.

Nalézáme zde popis osobnostních specifíků jednotlivých participantů, které jsou zároveň signifikantní pro analýzu dat tohoto výzkumu. Selektivním kódováním byly vydedukovány tyto subkategorie: *rodina*, *zaměstnání*, *bydliště*, *autocharakteristika*. Pod subkategorii *rodina* spadají informace sdělené o dětech, rodičích, životních partnerech. V případě *zaměstnání* blíže specifikuje, zda se jedná o sedavé či nikoliv. Subkategorii *bydliště* není nutné pro účel tohoto výzkumu blíže specifikovat. Oproti tomu podkategorie *autocharakteristika* poskytuje data, která dotazované mohou předurčovat k účasti na extrémních dálkových pochodech ve volném čase. Participantů sami popisovali, jak je důležité, aby lidé znali svoje vnitřní síly. Každý z participantů měl tak možnost se sám popsat, případně sdělit dle svého uvážení podstatné informace.

Jak již bylo řečeno výše, výzkumu se zúčastnilo šest participantů. Z toho byly dvě ženy, které absolvovaly dálkový pochod delší než sedmdesát kilometrů a jeden z participantů je organizátorem pochodu MILITARY DEATH MARCH. Výše zmíněné ženy účastníci se výzkumu vyhledávají ve svém volném čase pohyb, dle slov Petry: „...*krom osm hodin na úřadě, kdy jsem seděla osm hodin na zadku, jsem zbytek volného času, kromě spaní, prostě byla furt v pohybu...*“, přičemž nonverbálními projevy, tónem hlasu i celkovou hlasitostí projevu dávala najevo, že je naprosto zřetelné, kde na jejím žebříčku potřeb má své místo pohyb, který je pro ni naprosto přirozenou věcí a nedílnou součástí jejího každodenního života. Zde se částečně objevuje i pravděpodobnost, že není rozhodné pohlaví participanta výzkumu. Dokonce Jana na otázku, zda je v jejich skupině jediná žena, řekla: „*no jediná holka, jediná šáhlá*“.

Znatelnější odchylka v trávení volného času a jeho volnosti ve volbě je znát u participantů, kteří jsou rodiči dětí mladších 15 let, kdy Pavel a Petra organizují svůj volný čas a tedy i svůj koníček v podobě dálkových pochodů, s ohledem na své partnery a na děti, stejně jako na nutnost vyplňovat svůj volný čas rodinnými aktivitami. Petra: „...*nechat všechny tři na krku manželovi a odcestovat v pátek na večer a vrátit se v sobotu někdy večer nebo v noci nějak...*“. Pavel: „*A to je právě ten důvod, jeden je autista a já právě nechci nechávat manželku doma s nima, abych si vyrazil na více dní...*“. Švingová ve své publikaci popisuje několik faktorů, jež ovlivňují volbu volného času. Poukazuje zde na problém volného času v rodině, protože tak vznikl nový problém pro rodiče, kteří poskytují dětem větší míru volného času a tyto děti pak neví, jaké činnosti volit ve svém čase, neumí tak ve volném čase rozvíjet svoji osobnost.

Rodina by se k tomu měla postavit tak, aby dětem šla příkladem a ukázala jim možnosti pozitivního trávení volného času. Rozvíjela by se tak osobnost dítěte a jistou formou by i rodiče získali možnost oprostít se od dospělého každodenního života.⁷⁹ Z odpovědí participantů jsme mohli analyzovat, že všichni participanté jsou v jejich volnočasové aktivitě dálkových pochodů podporováni rodinnými příslušníky, i přestože třeba plně nerozumí smyslu této činnosti. Někteří dokonce berou s sebou své rodinné příslušníky na kratší pochody. Tomáš považuje pochody i za společný zájem se svojí ženou: „*S ženou je to postavený přesně tak, že opravdu to tempo vychází normálně jo, že zaplat' pán Bůh, že šťastné takovéto manželství, kde najdeš tyhleto společný zájmy, který se ti do toho, jakoby normálně promítnou...*“, což považuje za důležité pro jejich manželství: „*...Ted' to bude znít strašně mentorsky, ale po tom dvacetiletým manželství třeba, fakt musíš mít něco, co vás jakoby drží při sobě, ten společnej zájem...*“ naproti tomu Pavel chodí nejraději na pochody sám: „*Ono člověk nemůže bejt pořád s těma dětma, manželka má taky svoje záliby, že jo. Takže se takhle občas utrheme od rodiny, každěj zvlášť a děláme si to svý.*“ Ale popisuje, že bere své syny na kratší túry: „*... Já je беру jenom na krátký, do těch deseti kilometrů to daj...*“. Oba dva ale zmiňují, že je důležité mít ve volném čase svoji zálibu, které se mohou věnovat dle svých požadavků.

Věk u participantů nebyl primárně zkoumán, patrně jej participanté výzkumu nepovažují za důležitý, protože jej nezmiňovali jako podstatný v souvislosti s účastí na dálkových pochodech. Pro základní představu je možné uvést odhad, dle kterého participanté spadají do kategorie středního věku.⁸⁰ Do tohoto věkového rozmezí spadá i organizátor pochodu, který se podílel na výzkumu jako participant. Tento odhad vychází z výpovědí, v nichž jeden participant výzkumu svůj věk přímo zmiňuje a zbylí participanté uvádějí ve svých výpovědích body, které umožňují jejich věk odhadnout, například z jejich pracovních zkušeností či jiných indicií, které sdělili v průběhu rozhovoru.

„*Z pochopení celistvosti člověka vyplývá vnímání práce a volného času jako rovnocenných životních hodnot z hlediska individua a společnosti.*⁸¹“ Pracovní pozice může mít i vliv na volbu volnočasových aktivit, v nichž se můžeme setkat se strachem z volného času, protože ti, kteří jsou zvyklí chodit do nějaké instituce, zaměstnání,

⁷⁹ Srov. ŠVIGOVÁ, Milada. *Volný čas a my.*, 1967, s. 131-145.

⁸⁰ Srov. HELUS, Zdeněk. *Úvod do psychologie*, s. 267.

⁸¹ Srov. MIKŠÍK, Oldřich. *Psychologická charakteristika osobnosti*. 2., s. 45.

a jsou na to fixováni, se mohou cítit nepříjemně a být ovlivňováni strachem, že pokud tato jistota skončí, nebude jednoduché se navrátit do rytmu povinností, protože je pohlčí velká míra volného času, se kterou si ani nevědí rady a je pro ně tedy snesitelnější, vyplnit volný čas aktivitami podobnými práci.⁸² Během rozhovoru se participantů odvolávali i na své pracovní místo. Tři participantů působí nebo působili v ozbrojených složkách naší republiky. Tomáš: „...*Já jsem bejvalej polda a předtím jsem to vlastně chodil v policejní uniformě, jakoby propagace celý věci...*“. Domníváme se, že jejich pracovní pozice ovlivňuje i výběr dálkových pochodů. Tomáš a Jana se označují za nadšence, kteří vyhledávají primárně pochody s vojenskou tematikou a ovlivňuje to například i jejich rozhodnutí pro složitější podmínky dálkového pochodu (např. jdou v uniformě, v kanadách...). Jana: „...*To jsme si jako v partě dali ještě nějaká pravidla, jakože půjdeme ve vojenským a v kanadách...*“. Během rozhovoru se i organizátor Lukáš odkazuje na své zaměstnání, které považuje jako důvod k organizaci pochodu MILITARI DEATH MARCH: „*Rozhodli jsme se k tomu, protože jsme vojáci a chtěli jsme připomenout část té vojenský historie...*“. Marek: „*Jo tak to mam i v práci, tam člověk prostě musí být tvrděj, prostě to rozhodnutí ode mě musí padnout, a když nepadne tak prostě od koho jinýho. Ty lidi na mě spoléhaj, já to mam prostě takhle i v životě.*“ Zaměstnání ovlivňuje volný čas také, protože dle fyzické i psychické náročnosti práce si člověk pak volí činnosti méně náročné, nejvíce pak odpočinek. Problém se vyskytuje u lidí, kteří mají jasně daný postup v práci, který je monotónní a pak se nechávají strhnout i ve volném čase k podřizování se, volí pak volný čas dle většiny, případně činnosti, které jsou jim nabízeny médii, druhá půlka lidí volí naopak činnosti, které jsou adrenalinového charakteru. „*Volba hodnot*“ jako jeden z faktorů podílejících se na volbě volného času.⁸³

Nahlížení na osobnost je vhodné v kontextu její historie v kontextu vnitřních a vnějších vlivů, se kterými se každá konkrétní osobnost setkává či setkala. Pokud bychom však chtěli celostně popsat natolik komplikovaný systém psychických vnitřních i vnějších regulací vlastní jedinci jako osobnosti, jsme toho schopni pouze za předpokladu, že obsáhneme veškeré nosné vazby mezi proměnnými⁸⁴. S tímto tvrzením musíme souhlasit, nejsme schopni propojit všechny proměnné, které ovlivňují participanty, některé zmínili však sami. Téměř všichni participanty se popsali jako

⁸² Srov. KAPLÁNEK, Michal. *Nauka o volném čase*, s. 26-27.

⁸³ ŠVIGOVÁ, Milada. *Volný čas a my*, s. 131-145.

⁸⁴ Srov. MIKŠÍK, Oldřich. *Psychologická charakteristika osobnosti*. 2., s. 11.

osoby, jež tyto volnočasové akce neradi prožívají sami. Jedinou výjimkou byl Pavel, který řekl: „...*Já jsem takový samotář pochodník...*“. Toto zjištění, můžeme příkládat, jak k jeho zkušenostem v zaměstnání tak v rodině. Během rozhovoru uvádí, že jeho práce je sedavá a vyžaduje komunikaci s kolegy: „...*ještě když dělám s lidma, tak jich mám plný zuby kolikrát, tak si sám vyrazím do lesa...*“ a v další části popisuje rodinný život, kdy vypráví o svých dětech, kteří z důvodu postižení nekomunikují. Je možné, že záliba v podobě pochodů je únikem od každodenních starostí, které musí řešit.⁸⁵ Naproti tomu Tomáš: „...*nemám rád chození sám, páč jsem si sám sobě špatným společníkem...*“.

Dle Čecha v posledních letech můžeme pozorovat poměrně intenzivní rozvoj v hodnotovém systému společnosti, v níž dochází ke změnám v oblasti emocionální i sociální, ale také oblasti materiální, což v součinu působí i na změny v životním stylu a životních postojích ke společnosti i sobě samému. Tyto skutečnosti ovlivňují i volný čas, který se stává prostorem k individuálnímu rozvoji sebe samého, časem vlastních schopností a individualizovaného myšlení, či seberozvoje. Stále více se také rozvíjí potřeba organizace volného času, kterou postmoderní společnost a demokratizace volného času vyžaduje, stejně jako zlepšení orientace se na přehlceném trhu volnočasových aktivit, vyvolanou širokým spektrem kvality těchto aktivit.⁸⁶ Dálkové pochody vykonávají účastníci ve volném čase, kdy jsou organizované z velké části organizátory, ale mají možnost si trasu naplánovat z části dle svého. Lukáš: „*Ona ta nejdelší kategorií ta jednotlivá nejdelší kategorie je filozofií udělená tak, že lidi si sami vybírají trasu oni musí projít tři kontrolní body, respektive start, dva konkrétní body a cíl a kudy jdou tak to je na nich*“. Tyto pochody tak nabízejí účastníkům formu seberozvoje, kdy si musí určit, která trasa pro ně bude nejlepší.

Pro každého jedince je důležitá i zdravá míra *sebehodnocení*. Kladení přiměřených nároků na svou osobu ve vyváženém poměru sil tak, aby nebyl zbytečně znevažován. Jedinec, který si klade příliš vysoké nároky na svou osobu, se tak může střetnout se selháním, nedosažením stanovených cílů, což se negativně projevuje na jeho psychickém stavu⁸⁷. Petra se v jedné části popisuje „... *jsem od přírody hrozně nervózní člověk...*“ a v jiné části „... *já sebe vnímám, když to řeknu fakt jako břečku*

⁸⁵ OPASCHOWSKI, Horst. *Pädagogik der Freizeit*, s. 28.

⁸⁶ Srov. ČECH, T. *Efektivní využívání volného času jako součást životního stylu dětí v postmoderní společnosti*, s. 108-113.

⁸⁷ ROZSYPALOVÁ, Marie, MELLANOVÁ, Věra a ČECHOVÁ, Věra. *Psychologie a pedagogika I.*, s. 65.

jo... “, když vezmeme v potaz, že její dálkový pochod spočíval ve zdolání sta kilometrů, působí její vyjádření pochybností o vlastní osobě opravdu skromně. Pavel bere svůj volnočasový koníček jako samozřejmost a nepovažuje jej za něco významného, což bylo znatelné v průběhu celého rozhovoru, kdy se o tématu zcela nerozpovídal. Jako houževnatý extrémista se popsal Marek: „... *Já chodím prostě natvrdo. Já jsem fakt extrémista. Já prostě jdu ... táta ví, že jsem houževnatej, že se dokážu pro věc zakousnout a že si jdu za svým.*“. Participanti popisují, že své síly znají a dle jejich výpovědí si nekladou na vlastní osobu příliš vysoké nároky, protože nepochybují, že by dálkový pochod nezvládli.

4.2 Dílčí závěr

Je pozoruhodné, že i participanti, kteří ušli 100 kilometrů a přesto to nepovažují za obdivuhodné a dávají za příklad lidem, kteří vysoký počet kilometrů uběhnou. To, jak člověk vnímá sám sebe a jaké hodnoty přikládá svému životu, ovlivňuje i jeho volný čas, kdy mnozí vyžadují spíše organizovanou formu trávení volného času.⁸⁸ Vzhledem k tomu, že participanti vyhledávají organizované dálkové pochody, můžeme s tímto tvrzením souhlasit. Švigová⁸⁹ udává několik typů osobnosti, dle kterých lze participanty hodnotit jako „typy sociálně orientované“, protože během dálkové pochodu nemají problém pomoci ostatním a vzhledem k pohybovým činnostem ve volném čase i jako „typ sportovní orientace“.

Každá osoba, která se účastnila výzkumu, měla svoji specificky výraznou osobnost. Organizátor pochodu bere za důležitou morální stránku jedince, s odůvodněním, že je pouze na nich, kvůli čemu se pochodu účastní: „...záleží na morálu každého jednotlivce, je na něm, jak si to pojme. Prostě fakt je vidět na těch lidech, který překonají sami sebe a pak jestli to někdo jde kvůli medaili nebo kvůli placce, tak je jasný, že takhle podvodem nebo jako ne úplně čestně...“ Nemůžeme říci, že všichni se zcela shodnou v charakterových vlastnostech vlastního sebepojetí, ale všichni se hlásí k určité lásce k chůzi, pohybu a považují ji za stěžejní aspekt svého volného času.

---

⁸⁸ Srov. ČECH, T. *Efektivní využívání volného času jako součást životního stylu dětí v postmoderní společnosti*, s. 108-113.

⁸⁹ ŠVIGOVÁ, Milada. *Volný čas a my*, s. 144.

4.3 Motivace

Motivace pochází z latinského slova *movere*, jež můžeme přeložit jako hýbat se, pohnout se. Dle C. F. Graumanna je to „*interakce mezi motivovaným subjektem a motivující situací*“.⁹⁰ Profesor Nakonečný hovoří o motivaci jako o niterné subjektivní reakci, která je spojená s každou činností, v níž se nachází a je s ní spojen určitý stimul, který jedince interně motivuje, nutí a povzbuzuje nejen k akci, ale i k jejímu dokončení. Tento stimul může vycházet z vnitřního nebo vnějšího prostředí⁹¹.

V této kapitole se zaměříme na kódy týkající se motivace, které lze získat při rozboru výpovědí participantů. Na základě analýzy a selekce výpovědí byla tato kategorie rozčleněna do subkategorií: *vnější, vnitřní, zdokonalování sebe sama a sociální motiv*. Jsou zde zahrnuty kódy týkající se ocenění, zdokonalování v podobě časové i kilometrové dotace nebo ve vybavení, dokazování ostatním, že to zvládnou. Tato kategorie obsahuje i zbylé kategorie, popsané níže, v nichž souvaznost spadá dle psychologického dělení motivů do „*sekundárních lidských motivů*“.⁹²

Participantů zmiňovali spíše motivy vnitřního charakteru než vnějšího. Často zmiňována je výzva, objevila se zde v podobě dokázání něčeho sobě samému, ale také dalším osobám. Nejmarkantněji se tento kód objevoval u Marka, který svým výkonem chtěl dokázat blízkým, že ho podceňovali: „*začali mě takový ti rarášci zrazovat jo, ty další kamarádi, který mě tam znají, že jo tohleto nemůžeš dát, podívej se na sebe, máš stovacet kilo a chceš jít sedmdesát kilometrů, ty jsi blázen...*“. Výzva vůči vlastní osobě se objevila u každého participanta výzkumu. Vnitřní motiv považuje i organizátor pochodu Lukáš za jeden z důležitých faktorů: „*...nám se už jako nelíbí, že to jde někdo zkusit, ale jeto prostě nabídka, oni ty lidi to berou jako výzvu svojí.*“

Participantů popisují, že byli zvyklí na jistou fyzickou zátěž a měli zkušenost s chůzí na delší vzdálenosti (dvacet až padesát kilometrů), nikdo však neměl před „organizovaným“ dálkovým pochodem zkušenost se vzdáleností delší než padesát kilometrů. Každý z participantů tak vnímal registraci jako výzvu, zároveň však nepochybovali

---

⁹⁰ NAKONEČNÝ, Milan. 1996 *Motivace lidského chování*, s. 6.

⁹¹ NAKONEČNÝ, Milan. *Motivace chování*, s. 15.

⁹² SMĚKAL, Vladimír. *Pozvání do psychologie osobnosti*, s. 248.

o svých silách; Jana: „*Já si říkala, že jsem šla už skoro čtyřicet kilometrů tak sedmdesát už není takovým rozdílem*“.

S motivací jedince úzce souvisí jeho potřeby, s ohledem na tuto aktivitu spíše potřeby vyšší, nežli základní potřeby, tvořící základ Maslowovy pyramidy. U účastníků dálkových pochodů se objevuje potřeba seberealizace, neboť se snaží dosáhnout stanovených ambic, podporují tak svoji identitu, chtějí využít dostatečně svých možností⁹³. Při zdolání dálkového pochodu očekávají uznání a cítí zde integraci se skupinou, která s nimi pochod absolvuje, stávají se součástí skupiny a přejímají či ztotožňují se s názory této skupiny, i to může mít pozitivní vliv na jeho sebehodnocení⁹⁴. Těmto potřebám se věnuje samostatná kapitola. Jedním z důležitých motivů je tedy zdokonalování sebe sama, kdy každý popisuje své cíle týkající se zvyšujícího se počtu kilometrů. Tomáš se nad tímto motivem pozastavuje takto: „*Víš co, to je právě hrozný, jak se posunuje ten náhled na ty věci, protože svým způsobem mně už jet někam kvůli dvatce, někam na pochod, přijde takový zbytečný*.“ Dalším motivem je zlepšení časové dotace na celkový počet kilometrů. Čas jako motivaci to chápají i v organizačním týmu: „*Je to tam daný jako motivační věc respektive, aby zase ty lidi museli malinko přemýšlet rozvrhnout ty síly těch 74 nebo 75 kilometrů, jak je to odhadovaný ta trasa, tak tu musí ujít za 24 hodin*.“ Někteří participanti považují čas jako důležitý pro jejich zdokonalování; Tomáš: „*Na tu první nějaký čas vůbec nehrál roli a koneckonců nebo to bych lhal, že nehraje roli, teď už hraje, protože vím, za kolik jsme to ušli, takže ano, v ideálním případě se vždycky aspoň trochu něco posune dál, ale vždycky je jako primár dojít...*“. Marek se na otázku týkající se časové dotace na pochod odpovídá takto: „*...patnáct šestnáct hodin to jdeme, no nezávodíme, neběháme. Jdeme to prostě jenom, abychom si to ušli, užili a pro nás je to už i tak sportovní výkon*.“

K dálkovému pochodu se všichni dotazovaní participanti dostali skrze zkušenost či doporučení kamaráda: „*Přišel s tím právě ten jeden z té party, který se zajímá o historii a o tyhle pochody a ten nás k tomu dostal (Jana)*“. Takto u všech participantů začala jejich záliba v této volnočasové činnosti v podobě organizovaného dálkového pochodu. Marek, který popisuje, jak se k dálkovému pochodu dostal: „*...vyléčený alkoholik, což je prostě, pro něj to bylo to chození takový to, který mu jako pomohlo*

---

⁹³ Srov. SOUDKOVÁ, Miluše. *Psychologie pomáhá každodennímu životu*, s. 8.

⁹⁴ Srov. SLEPIČKOVÁ, Irena. *Sport a volný čas adolescentů*. 2001, s. 46.

z toho alkoholismu, takže si říkám tak fajn, když jsi to dal ty, tak já taky.“ Tomáš se během rozhovoru pozastavuje i nad jedním zážitkem spojeným s pochodem, který absolvovali jako memoriál. Popisuje jeden ročník MILITARY DEATH MARCH, který s nimi šel kolega a pár měsíců po dokončení dálkového pochodu spáchal sebevraždu. Tomáš: *„...ten další ročník už jsme šli vlastně jakoby jeho memoriál a to jsme šli tu původní trasu, kterou šli tenkrát oni. Takže to bylo se vším i s tou rozhlednou a se vším všady.*“

Materiální motiv stimulující účastníky dálkových pochodů, kteří touží něco hmotného získat, je výrazný hlavně při absolvování prvních pochodů. Může se tak stát energetizující pro dokončení pochodu. *„V tom začátku i člověk, jakoby sbíral ty medaile, že to bylo k tomu. Ted' už mně to přijde jakoby zbytečný...(Tomáš)“*. Motiv z hlediska materiálního se objevoval výrazně i u Marka, který kódy spojené s oceněním v podobě medaile, certifikátu nebo poháru, častokrát zmiňoval a i jeho neverbální projevy spojené s radostí při materiálním důkazu o zvládnutí dálkového pochodu byly intenzivní. Z participanta vyzařovalo nadšení a energie při popisu, jak se vyfotil i s medailí a certifikátem o pokoření dálkového pochodu, aby mohl tuto fotku sdílet s lidmi, kteří nevěřili, že pochod zvládne. Označuje medaili i jako připomínku: *„No pro mě to je přesně jenom ty vzpomínky, co jsem prožil, prostě vzpomenu si na každého kluka, co tam začínal se mnou, protože každá ta medaile s sebou nese nějakýho toho nováčka...“* Petra hodnotí medaile takto: *„jsou pro mě cenný, protože jsou krásný a někdo si s nima dal práci, to jo, ale pro mě je jako nejdůležitější fakt ten pocit, jako že jsem to zvládla sama pro sebe a hodně se mi líbí ta myšlenka...“*

4.4 Dílčí závěr

Nakonečný tvrdí, že lidské vnitřní pohnutky a pobídky přicházející zvnějšku jsou ve vzájemném působení a oboustranně se ovlivňují.⁹⁵ Je tedy velmi nepravděpodobné přisoudit motivaci účastníků dálkových pochodů k jediné, pevně ohraničené oblasti motivace, naopak je nutné motivaci vnímat v určitém rozšířeném kontextu, který se rozvětňuje do více motivačních faktorů různého rozsahu.

---

⁹⁵ Srov. NAKONEČNÝ, Milan. *Motivace chování*, s. 17.

Každý jedinec může tak mít jiný stimul k výkonu činnosti nebo k uspokojení potřeb, než mají ostatní⁹⁶. Z toho vyplývá, že každý účastník pochodu může mít natolik jedinečnou a specificky individualizovanou motivaci k pochodu, jakým individuem je on sám a jeho příběh. Všichni se však shodnou na tom, že nejdůležitější pro ně je to, co během dálkového pochodu zažijí, které emoce se dostaví, když si to připomínají i fotografiemi, které byly během pochodu pořízeny.

Již víme, že motivace je jednání, které nás povzbuzuje k určité činnosti, v kontextu této práce se jedná o motivaci k dálkovému pochodu, kdy participanty jejich individualizovaný motiv nutí tento pochod dokončit. Co je oním motivem se snažil autor práce zjistit. Člověk je ovlivňován uspokojováním potřeb individuálně, takže nemůžeme onu motivaci zobecňovat na celou populaci a je potřeba zohledňovat všechny hodnoty daného jedince a hledat zde kategorie více zobecněné. Potřeby, které můžeme usuzovat z účasti na dálkových pochodech, jsou potřeba seberealizace a potřeba sounáležitosti, která je popsána ve vlastní kapitole.

U účastníků dálkového pochodu, kteří se podíleli na výzkumu této práce, se objevovaly vnitřní i vnější motivy, které je vedly k účasti na dálkovém pochodu. Motiv je však těžké posuzovat, protože každého jedince žene k výkonu jiná hodnota, nemůžeme proto motivy příliš zobecňovat pouze na základě četnosti výskytu daných kódů. Je potřeba hledat podstatu v širších souvislostech a motivy v této práci s kódy propojovat. Nedá se tedy říci, že k účasti na dálkovém pochodu coby volbě trávení volného času, vede pouze jedna hodnota. Za základní hnací motiv pro dálkové pochody bychom mohli považovat „dosažení cíle“ v podobě dokončení pochodu.

4.5 Zážitek

Pojem zážitek se dle Pelcové stává přízračným pojetím pro duchovněnou tradici v Německu a to již koncem 19. století.⁹⁷ Dochází k vyčlenění pojmu prožitek, pocit a zkušenost. Oproti tomu v anglosaské tradici se vžil pojem zahrnující významově prožitek i zkušenost. Pokud nahlédneme do slovníku českých synonym a antonym, zjišťujeme, že v českém jazyce je pojem zážitek vnímán, podobně jako v anglosaské

---

⁹⁶ Srov. WINTER, Deborah Du Nann a KOGER, Susan M. *Psychologie environmentálních problémů*, s. 110.

⁹⁷ Srov. PELCOVÁ, Naděžda. *Filozofická a pedagogická antropologie*, s. 64.

tradici, jako synonymum ke zkušenosti⁹⁸. Podrobněji se definování zážitku věnuje Dilthey, který jej nazývá niterným aktem na úrovni určitého procesu lidské psychiky, který zahrnuje individualizované životní postoje, představy a pocity v souznění našich vnitřních i vnějších světů⁹⁹.

Jak jedinec prožívá, je ovlivňováno množstvím pochodů v našem těle nebo i v myslí, nemůžeme říci, že z časového hlediska prožíváme vše subjektivně stejně. Někdy jedinec subjektivně hodnotí prožitek jako velmi rychle časově ubíhající a to i přestože z hlediska fyzikálního času tomu tak není. Prožíváme jinak i situace, se kterými už jsme se setkali, ovlivňuje nás tedy spousta faktorů, které působí i na intenzitu prožívaného.¹⁰⁰ Z těchto důvodů, kdy není fyzikální čas měřítkem pro prožívání, můžeme říci, že prožitek není možno chápat lineárně.¹⁰¹

Roztříděním kódů nám vznikly tyto subkategorie: příprava na pochod, pochod jako sport, pochod jako turistika, důležitost chůze, zkušenosti kamarádů, relax po pochodu, komfortní zóna.

Správná volba činnosti ve volném čase záleží na zkušenostech, také inteligenční úrovně jedince, silně je volba ovlivňována i lidmi, kteří se podílejí na volném čase s konkrétní osobou. Ke správnému rozhodování pomůže zážitek, kterým si jedinec na vlastní kůži zkusí, jak obohatí jeho vnitřní svět. Činnosti, které může jedinec sám prožít, se ukládají do dlouhodobé paměti, více se s nimi pak ztotožňuje.¹⁰² Tato tvrzení jsou v souladu s výpověďmi participantů, kteří uváděli, že dálkový pochod zvolili jako formu trávení volného času na doporučení jejich kamaráda. Byli tak informováni o zážitku, který prožil jejich blízký. Můžeme tedy říci, že se jednalo o „zkušenosti kamaráda“, které byly prvotním impulzem pro registraci na dálkový pochod. Zážitek je subjektivní pocit, nelze ho tedy zcela předat další osobě, proto usuzujeme, že participanty motivovala právě touha zažít si to na „vlastní kůži“, aby zážitku zcela porozuměli. Tento typ prožitků je v psychologickém slovníku nazýván jako „prožitek autentický“¹⁰³.

Tomáš považuje zážitek za nejdůležitější: „...máš hromadu medailí tohoto typu, co s tím pak, stejně, že to projdeš, ti zůstává zejména v tý palici a ten zážitek je v tomhle

---

⁹⁸ Srov. Slovník českých synonym a antonym, s. 545.

⁹⁹ Srov. In PELCOVÁ, Naděžda. *Filozofická a pedagogická antropologie*, s. 70.

¹⁰⁰ Srov. JIRÁSEK, Ivo. *Prožitek a možné světy*, s. 43-44.

¹⁰¹ Srov. KIRCHNER, Jiří. *Psychologie prožitku a dobrodružství*, s. 6.

¹⁰² Srov. VÁŽANSKÝ, Mojmir. *Fenomén zážitku ve sféře volného času*, s. 109-111.

¹⁰³ HARTL, Pavel a HARTLOVÁ, Helena. *Psychologický slovník*, s. 461.

důležitěj...“. Petra tyto zážitky popisuje takto: „...to jsou naprosto nepopsatelný, nepřenositelný zážitky...“. Dálkový pochod delší než sedmdesát kilometrů bere jako samozřejmost. Petra: „*To je totiž taková droga, že když to jednou dáš, tak už tě nebaví jít jenom sedmdesátku jo, tak už chceš jít prostě znova stovku nebo ještě víc.*“ Dle výzkumů jsou těmto prožitkům nejvíce nakloněni sportovci, kteří častěji potřebují mít prožitek v určitém směru nadstandardní. „*Jde to tak daleko, že se postupem času sport stává drogou, kterou sportovec potřebuje*“. Z toho může usoudit, že úroveň zkušenosti však musí být o něco zajímavější, intenzivnější, než to, co prožíváme každý den, musí být tedy něčím překvapující, aby tento zážitek byl dostatečně intenzivní, aby si jej jedinec uložil do paměti a vytvořil z něj zkušenost. Prožitky jsou přirozeně přítomné během celého našeho života a touha po zážitcích s vyšší intenzitou je přirozená. Každý jedinec má však intenzivní zážitky umístěné na odlišné příčce svých hodnot.¹⁰⁴ Jak je tato potřeba vyšší koncentrace prožitků či jejich intenzity ovlivňována a co nás k ní vyzívá, se snaží zodpovědět několik odborných testů (Zuckerman, testy Sentaion Seeking Scale – SSS), které mají tyto údaje odhalit. Každý člověk tak posuzuje své prožitky jinak a potřebu jejich vyšší koncentrace tak ovlivňuje i jejich zakódování v genech¹⁰⁵.

Lukáš se pozastavuje nad účastníky dálkového pochodu, kteří absolvují trasu delší než 100 kilometrů: „*Ty lidi většinou nechodí nebo prostě jo z těch 200 lidí je tam 10 %, 20 %, který jsou zvyklý to chodit a maj to vyloženě jako sportovní zážitek a zbytek jsou takový, že to jdou zkusit jo. Dokonce se nám stalo, že přišli dva lidi na start, tam je to startovní samozřejmě vyšší kvůli organizačním věcem, zaplatili přes 3000 startovní a za dvě hodiny jsme pro ně někam jeli, oni nám poděkovali za zážitek, že tam někde mrzli u stromu a jeli domů jo.*“ Účastníci dálkových pochodů očekávají ve svém volném čase intenzivní zážitek. V. E. Frankl se zabývá vrcholnými prožitky, které jsou provázány s problematikou životního smyslu. Hovoří o třech způsobech umožňujících dosažení tohoto typu prožitků. Tyto cesty popisuje, když hovoří o tom, že každé vykonání činu, každá činnost v sobě ukrývá skrytý smysl. Jako největší motivátor vidí určité altruistické smýšlení, díky kterému jsou činnosti přesahující velikost jedince jako činnost lidská a smysluplná, protože taková je každá činnost, kterou jedinec koná pro jiné. Mezi dalšími pojmy zmiňuje prožívání hodnot a popisuje

---

¹⁰⁴ Srov. KIRCHNER, Jiří. *Psychologie prožitku a dobrodružství*, s. 11.

¹⁰⁵ KIRCHNER, Jiří. *Psychologie prožitku a dobrodružství*, s. 8-16.

to způsobem prožití pravých lidských zážitků, které vedou k povznášejícímu obohacení. Tohoto pocitu je možné dosáhnout například při zážitku vyvolaném jedinečnou krásou umělecké lidské činnosti, lidského výkonu, nebo neopakovatelnou krásou přírodních úkazů. V intenzitě zážitku taktéž zmiňuje pojem láska, kterou považuje za úplný vrchol na zážitkovém spektru.¹⁰⁶

Dotazovaní participanti měli s chůzí dálkového typu již nějakou zkušenost, někdo chodil pravidelně na „čundry“, případně provozuje pohraniční turistiku (Pavel) nebo chůze patří do denního programu (Petra): „...běžně jsem nachodila dvacetpětkiláků denně, takže jsem to brala, jakože to zvládnu určitě.“ Je zajímavé, že každý z nich popisuje, chůzi jako důležitou součást jejich života, bez které si nedokáží svůj volný čas představit. Nejmarkantněji se nad tím pozastavuje Petra: „*Tak si říkám možná lepší fakt každý den dvacet, já nevím do smrti, než jako jednou za rok nebo dvakrát za rok nějakou stovku a pak jako chodit o berlích.*“ Pozoruhodné je, že participanti zdůrazňují, že nemají rádi běh. Chůzi, ale všichni považují za důležitou součást života. Petra se o chůzi takto: „...*je to pro mě nejenom pohyb, ale i meditace, relaxace a všechno. Jsem od přírody hrozně nervózní člověk, takže mě ta chůze hrozně uklidňuje no.*“

Dálkový pochod považují během řeči většinou za turistiku s určitým prvkem sportu, který byl během rozhovoru také zmíněn. Jana: „*No jako procházku jsme to brali první rok, jenže potom, když jsme udělali nějaký čas první rok, tak jsme měli takovou soutěž předběhnout ten předchozí čas...*“. Lukáš: „...*není to prostě taková sranda jako by si ušli 10 kilometrů a byl to jako fajn sportík a pak by si tam s námi někde popil pár piv. Fakt je to docela výkon.*“ Všichni, včetně Lukáše popisují i účastníky pochodu, kteří sedmdesáti kilometrovou trasu běhají, což považují za obdivuhodné. Čtyři participanti absolvovali rovnou sedmdesát kilometrů, kdy výjimkou je Pavel, který se na organizovaný dálkový pochod delší než sedmdesát kilometrů chystá, absolvuje však pochody ve vlastní režii i okolo padesáti kilometrů.

Zmiňují se též o tom, že během pochodu si pořizují fotografie nebo se někde na trase na chvíli zastaví a vychutnávají si daný okamžik. Pavel: „*Já mám tu přírodu, takže já chodím jako i dost pomalu, já se otáčím pořád. Jdu dozadu, dopředu, doprava, doleva a kolem sebe sleduju, fotím občas...*“ Marek: „...*po cestě támhle zastavíme na cígo, tady někde pokoukáme no a jak říkám, vyšlápl jsem si prostě Boubín, ač jsem*

---

¹⁰⁶ Srov. In DRAPELA, Victor J. *Přehled teorií osobnosti*, s. 147-150.

nemusel, to je třeba hodina navíc nebo půl hodina navíc, co člověk stráví na té cestě nahoru/dolů.“ Můžeme zde tedy najít jisté prvky turistiky jako pořizování fotografií, chůze na místa, která nejsou součástí pochodu, ale také se tu objevují prvky sportu, jak je patrné ze zmínek o určité fyzické, psychické zdatnosti. Petra: „...jednak bych řekla počasí a psychika to jsou dvě nejzákladnější věci...“.

Každý absolvovaný pochod posune tak účastníky pochodu na vyšší úroveň, kdy pak zdokonalují svoji přípravu. Tyto prožité zážitky mají vliv na budoucí rozhodování, Petra: „*Jako připravit se pro mě na pochod znamená, né nachodit nějaký kiláky navíc nebo tak, ale dobře se na to vyspat, protože jeden rok jsem se vyspala blbě málo nebo nevím, prostě a bylo to strašně znát. Byla jsem hrozně unavená, všechno mě nějak víc bolelo, to je zásadní věc no.*“ Tomáš: „...*původní trénink to předpokládalo, nevěděl jsem do té doby, co znamená pořádně jít v noci, co znamená jít takovouhle štreku, co to jakoby udělá, takže ta příprava tam před tím byla vlastně 25, 35 a vlastně noční 50...*“ Nad důležitostí přípravy se pozastavuje i Lukáš: „...*Ono to není jenom o tom ujít to v kuse těch 117, ale jak se na to připravit, jak si vzít věci. Jo zamyslet se jaký ten pochod víceméně nabízí komfort, když to tak řeknu.*“

Ukazuje se, že jejich prožívání během dálkového pochodu je spojeno se zkušenostmi, které již na konkrétním pochodu prožili a ví tak, co už očekávat. Někdo tuto skutečnost vnímá jako pozitivní, kdy přesně ví, co ho na dané trase čeká, případně který úsek pro něj bude nejtěžší a jakou trasu zvolit. Marek: „*vím, že prostě minulej rok jsem si tady zakufroval, tak tam už kufrovat nebudu*“, Tomáš to bere jako nevýhodu tvrdí: „*já jsem to uzavřel po tom pátým ročníků, protože říkám že, ono to nikdy není stejný, ale říkám to už jsem fakt, jako šel tolikrát, že musím najít něco jinýho....*“. Zároveň se nepřisuzuje se taková důležitost k získávání znalostí prostřednictvím zkušenosti a prožitku¹⁰⁷. Hrozí tedy riziko, že aktuální prožitky nebudou pro naše subjektivní hodnocení dostačující a bude vyžadována stále větší hodnota zážitků, které teprve přijdou.¹⁰⁸ K poznávání a důslednějšímu prožívání nám je nápomocna i zkušenost.

Je pravděpodobné, že tyto zážitky ve volném čase jim pomáhají oprostít se od každodenního života a pro danou chvíli řešit pouze pochod a situace dějící se v danou chvíli. Marek: „...*tam se člověk odpoutá už od startu, tam je odpoutanej*

¹⁰⁷ Srov. KIRCHNER, Jiří. *Psychologie prožitku a dobrodružství*, 2009, s. 8-16.

¹⁰⁸ Srov. JIRÁSEK, Ivo. *Zážitková pedagogika*, 2019, s. 108.

okamžitě. Já když odstartuji, tak mám prostě, teď jdu tu trasu, teď přemýšlím, protože tím, že já jsem ten harcovník, co s sebou táhne ty benjamínky, takže já jsem ten, kterej, to zase tahne a ten kterej nesmí tu trasu zkazit no...“. Tomášovi k odpoutání se nestačí chůze: *„Pořád nad něčím přemýšlím, to je jakoby k ničemu...“*, aby se vzdálil od svých myšlenek, praktikuje únik v podobě hudby nebo komunikace s druhou osobou. Pavel se však zmiňuje o chůzi takto: *„Já chodím rád a ještě když dělám s lidma, tak jich mám plný zuby kolikrát, tak si sám vyrazím do lesa.“* Petra popisuje: *„Já třeba jako celkově moc nemusím telefon jako cokoliv, volání smsky a tak, takže mě třeba vždycky hrozně obtěžovalo to, když mi někdo psal tak co, jak se máš, jak zvládáš, protože to je takový, co máš napsat v jedné zprávě, teď máš zmrzlý ruce, takže to jako vůbec. Takže člověk přemýšlí sám nad svými věcmi...“*. S výše zmíněným prožíváním souvisí flow teorie, která se zabývá procesem prožívání prožitku. Zároveň klade důraz na to, aby byly dané situace prožívány v tu danou chvíli a naše mysl a tělo se tak věnovalo pouze a jen intenzitě a rozsahu daného prožitku¹⁰⁹. Dnešní svět nabízí širokou škálu prožitků, které však z různých subjektivních i objektivních důvodů nemůžeme prožívat dostatečně intenzivně a věnovat jim dostatek prostoru. Objevují se teorie, že za to může technický vzestup, který klade vysoký důraz na rozsah a intenzitu vjemů a jejich nepřetržité přijímání, abychom jako lidé nebyli pozadu. Jedinec prožívá po celou dobu svojí existence. Kladené nároky však rostou a to nejen v získaných dovednostech a schopnostech.

Při rozhovorech se účastníci vraceli i ke zkušenostem souvisejícím s jinými pochody, sportem apod. - účastníci se shodují na tom, že když jednou absolvovali extrémní pochod, již pro ně není zajímavé účastnit se pochodů nižší náročnosti a byl zmiňován zejména pochod Praha-Prčice, který považují za vycházkový. Marek: *„...prostě odšlápl jsem si 70 kilometrů v extrémních podmínkách, tak prostě nepůjdu Praha-Prčice, který mají padesát a je to prostě dětská procházka...“*.

V současné postmoderní době je zážitek a jeho problematika v oblasti zájmu odborné i laické veřejnosti, která jej hojně užívá a to nejen ve spojení s volnočasovými aktivitami a vzděláváním, ale také v užším, komerčním až konzumním smyslu. Dle Kubana je v současnosti zážitek až nadužíván a pobídky k silným prožitkům se stávají pákou manipulačních technik komerční sféry, jehož následkem roste potřeba

---

¹⁰⁹ Srov. PAULÍK, Karel. *Psychologie lidské odolnosti*, s. 203.

nárůstu intenzity jednotlivých zážitků¹¹⁰. Dle Kapláňka, který navazuje na myšlenkové pochody německého sociologa Gerharda Schultze, lze právě oblast napětí a sportu, do které dálkové pochody spadají, zařadit spolu s hudebním zážitkem, zábavou a hrou mezi oblasti, které jsou pro mnohé, zejména mladé lidi, svým způsobem svaté, respektive jsou ekvivalentem ke svatému. Lidé toužící po napětí a uvolnění, určité akci, jsou cílovou skupinou pro poskytovatele komerční zábavy na klíč¹¹¹. Dálkové pochody jsou určitě komerčním typem zábavy, protože účast je podmíněna registrací a zaplacením vstupného, které není finančně nízké a lidé očekávají nevšední zážitek, založený na extrémních podmínkách.

4.6 Dílčí závěr

Dle Hogenové se v prožívání zážitků objevuje problém, čím a jak zaplnit svůj volný čas. Činnosti, které jsou jedinci notoricky známé, již nedosahují požadované úrovně zážitku a je třeba zařadit nové a osobité činnosti vedoucí k neobvyklým zážitkům¹¹². Způsob tohoto typu zážitků byl v minulosti spojován v souvislosti s fenoménem rizika, nyní se však objevují názory odborníků, kteří je spojují spíše s touhou po sebevyjádření, osobnostní růst a rozmach vlastních dovedností.¹¹³ Prožívání je možno i pozorovat, měřit subjektivní úroveň zážitku. U vlastního prožitku totiž můžeme pozorovat očividné i vnitřní projevy, ovšem u druhého člověka jsou pro nás viditelné pouze vnější-fyziologické projevy, do jeho nitra a citění, prožívání subjektivní úrovně zážitku, druhá osoba nahlédnout plně nemůže.¹¹⁴ Participanté přikládali zážitku důležitost, která se projevovala během celého rozhovoru. Bylo znatelné, že z každého dálkového pochodu si odnášejí zkušenosti do dalšího absolvování pochodu, které souvisí s prožíváním daného zážitku. Je to motiv, který se objevil u všech participantů.

Z důvodu jejich opakovatelnosti je zřejmé, že vidí smysl v této volnočasové aktivitě. Pro další registraci jim pomohla reflexe, která se u nich objevila v řádu několika dní po skončení pochodu, kdy tyto prožitky, ať již fyzické či psychické museli zpracovat. Participanté také shledávají důležitost komfortní zóny po takovém pochodu,

---

¹¹⁰ Srov. KUBAN, Jiří. *Potřeba mimořádného prožitku*, 139 s. [online].

¹¹¹ Srov. KAPLÁNEK, M. *Nauka o volném čase*, s. 28.

¹¹² Srov. HOGENOVÁ, Anna. *K fenoménu pohybu a myšlení*, s. 321.

¹¹³ Srov. Haegeli in JIRÁSEK, Ivo. *Zážitková pedagogika*, s. 201.

¹¹⁴ Srov. VYMĚTAL, Jan a kol. *Obecná psychoterapie*, s. 49.

kdy i naprosto vyčerpaní jedou do svých domovů, aby byli ve svém prostředí, kde se cítí nejbezpečněji.

Zážitek se jeví jako ústřední motiv každého rozhovoru. Na tuto kategorii působí motivace, díky které se participant dostanou k možnosti ten zážitek prožít a vytvářet si tak zážitky nové a získávat tak další zkušenosti, které dále napomáhají k zdokonalování. Na zážitek se v současnosti nahlíží podrobněji, ne jen skrze odpočinkové činnosti prožívané ve volném čase. Prožitek se jako pojem ukotvuje do vědních disciplín, například do pedagogické oblasti, jíž nazýváme „zážitková pedagogika“. Prožitek je patřičně vnímat jako vysoce individuální záležitost vzhledem k jedinečnosti osobnostních předpokladů. Zážitek je podmíněn emocemi daného jedince. Je ovlivňován pohnutkami vnějšími i vnitřními, podobně jako motivace. Jakou intenzitou bude člověk prožívat daný zážitek je též podmíněno s návazností na individuální citění a rozpoložení každého jedince.¹¹⁵ Prožitky je ovšem možné sdílet s ostatními lidmi, ovšem abychom dokázali pochopit prožívání druhého a byli schopní naprosté empatie, musíme s druhou osobou prožitky vytvářet a sdílet je. Nestačí ale jeden prožitek, musí jich být nespočet, navíc se musí jednat o prožitky s pozitivními i negativními emocemi.¹¹⁶

4.7 Emoce

K definování pojmu emoce se vyjadřují psychologické směry s různorodým přístupem. Prožívání je v centru pozornosti fenomenologů, chování včetně fyziologických komponentů behavioristů. City a vůli můžeme chápat také jako „*motivační proces*“¹¹⁷. Díky těmto procesům jsme schopni klasifikovat své činy a rozeznávat je. To vše je ovlivňováno naším osobním, niterným záměrem. Nakonečný dělí komponenty definující emoce po shodě s Izardem na vědomé prožívání a citění, procesy v nervovém systému a nakonec vnější výrazy, které lze neúčastně sledovat. Emoce jsou vnitřního charakteru, avšak je možné je pozorovat na jedinci – mění se mu výraz v obličejí, mimovolní gesta, nonverbální komunikace, posturika i fonetický přednes.¹¹⁸

---

¹¹⁵ Srov. KIRCHNER, Jiří. *Psychologie prožitku a dobrodružství: pro pedagogiku a psychoterapii*. 2009, s. 3-4.

¹¹⁶ Srov. KIRCHNER, Jiří. *Psychologie prožitku a dobrodružství*, s. 8-16.

¹¹⁷ ROZSYPALOVÁ, Marie, MELLANOVÁ, Věra a ČECHOVÁ, Věra. *Psychologie a pedagogika I*, s. 108.

¹¹⁸ Srov. NAKONEČNÝ, Milan. *Lidské emoce*. 2000, s. 10.

Tato kategorie byla pozorovatelná po celou dobu rozhovorů. Vznikla hlavně díky popisu subjektivních pocitů týkajících se např. příprav, emočního jitření při splnění pochodu, nebo při vyprávění o hmotném ocenění. Analýza kódů a jejich následné sesumírování vedlo k těmto subkategoriím: *pocity*, *reflexe*, *zdravotní stav*. V subkategorii pocity najdeme jak pocity pozitivní tak negativní, někde se objevují i smíšené pocity. Reflexe zahrnuje kódy, které přibližují pocity po absolvování pochodu, které se objevovali po hodinové či denní odmlce od pochodu. Zdravotní stav zahrnuje kódy s popisem zdravotních komplikací během absolvování dálkového pochodu, ale také zahrnuje krizi psychického charakteru, kdy účastníci byli na pokraji, jak psychických tak fyzických sil.

Některé emoce byly popsány a pojmenovány slovně samotnými participanty, jiné emoce byly čitelné ze způsobu rozhovoru při určitých, opakujících se tématech, například při opakovaném zmiňování party a přátel, nebo když povídali o prvním organizovaném pochodu, kterého se zúčastnili.

Tato kategorie se projevila při popisování zdravotního stavu, ať už u psychického nebo fyzického. Pocity též participanti projevovali po zdolání dálkového pochodu a následné reflexí, šlo obecně o pocity rezignace, např. „*tohle už v životě nepůjdu*“ nebo „*v životě už mě tady nevidíte*“. Po odeznění těchto prvotních pocitů se objevila touha opět dálkový pochod absolvovat. Participanti sice hodnotili některé situace za krizové i v kratší době po zdolání pochodu, shodnou se však, že od těchto negativních emocí se člověk oprostí a objeví se příjemný pocit, který je hnací silou pro další registraci Petra: „*...Pak dojdeš do toho cíle, kdy všichni maj hroznou radost, je tam fajn atmosféra a tak. Takže zase jako, ale zase asi stejně půjdem...*“. U koho se neobjevil pocit „*už nikdy*“ byl Pavel, což můžeme přisuzovat tomu, že neabsolvoval pochod delší než 50 kilometrů, dle jeho slov: „*...někdy mám tu trasu jen dvacet kilometrů a někdy padesát, to je různý. .... Těch padesát mě nezlomilo, tak myslím, že zkusím tu delší.*“

Nikdo z dotazovaných nepochyboval o své připravenosti na dálkové pochody delší než 70 kilometrů. Jak bylo řečeno výše, v minulosti se věnovali nějaké pěší turistice či blízkému sportu, jejich fyzická připravenost tedy nebyla na nízké úrovni, ale dálkový pochod udal jiný rozměr fyzické zátěži, která zapůsobila i na psychickou složku jedince a ne zřídka vyvolala i krizi, kterou při dálkovém pochodu často lidé prožívají prožívají, u těchto účastníků se objevila krize v různých chvílích, např. jak říká

Jana: „...vždycky asi tak v pŕlce toho pochodu, jako proč jsme tak blbý, že jsme se zase přihlásili znova no a pak dva dny vždycky po pochodu a kdy bude nová registrace a už jsme na to čekali...“. S pozitivním nádechem je popisována reflexe prožitého. Marek: „Jo, jako člověk samozřejmě trpí druhý den, popochodovejma syndromama. Já nevím, robotická chůze a jdeš pět kilometrů za hodinu, a prostě nejde ti jít ani se zvednout z postele, prostě všechno tě bolí, prostě víš o každém svalu v těle, ale prostě to k tomu patří. Je to hezký. To si člověk musí protrpět...“. Stejně tak Petra popisuje s nadšením v hlase, co všechno je při pochodu cítit, když vysvětluje, že to není běžné při kratších procházkách. Všichni se shodují na tom, že druhý den po pochodu je důležité „to rozhejbat“ a nikdo z nich si ani po extrémním pochodu nebere volno ve svém zaměstnání. V. E. Frankl považuje utrpení za podmět, který umožňuje impuls k lidskému růstu, tím, že vystavuje člověka situacím, které nelze změnit a je tedy důležité naplnit svou nejvyšší hodnotu a zvolit, jaký postoj k nezměnitelné či bezvýchodné situaci jedinec zaujme¹¹⁹.

Participantů se často shodují, že pro zvládnutí dálkového pochodu je důležitá psychika člověka, která jim pomáhá pokračovat v trase dále, když si prochází krizí. Marek: „Prostě je to v tom člověku, někdo tu krizi chytne v pŕlce, někdo ji chytne na začátku. Ujde, já nevím, prvních deset kilometrů a nohy začnou blokovat prostě a to je jenom o tom mozku no, jak to má uložený.“ Tomáš se v rozhovoru též obrací na důležitost psychické zdatnosti účastníka: „...je to prostě jen ta hlava. Hlava si musí poručit...“. Zároveň se shodují na tom, že každý účastník si musí být vědom své fyzické zdatnosti a kdy případně má pochod ukončit a nepřeceňovat tak své síly. Jak složitě je dosažení cíle je faktor, který se projevuje na intenzitě a hloubce radosti, tedy čím obtížněji lze dosáhnout cíle, tím větší radost z jeho dosažení prožíváme.¹²⁰ Toto naznačuje spojení emocí a prožívání. Nakonečný vidí funkční hodnotu mezi zážitkovou a fyziologickou složkou emocí. Podstatu emocí hledá v zážitkové dimenzi. Emoce i prožívání posuzuje jako zcela subjektivní a umožňující jedinečné zážitky.¹²¹

Právě radost, kterou zmiňuje Petra, je důležitou emocí, která by z pohledu pozitivní psychologie, měla provázet náš život v největším měřítku, abychom ho chápali jako hodnotný. Setkáváme se i s negativními emocemi, které jsou přirozenou součástí života, zároveň však by neměly být dominující. I u těchto emocí můžeme zaznamenat

¹¹⁹ Srov. In DRAPELA, Victor J. *Přehled teorií osobnosti*, s. 149.

¹²⁰ Srov. KŘIVOHLAVÝ, Jaro. *Pozitivní psychologie*, s. 101.

¹²¹ Srov. NAKONEČNÝ, Milan. *Základy psychologie*, s. 10-11.

významné fyziologické projevy a změny na našem těle¹²². Také dle Jelínka je radost „nejdůležitější emoci ve smyslu dosahování životních cílů...“¹²³. Radost je emoce, kterou se snažíme nejčastěji sdílet s ostatními lidmi, případně u nich navodit pozitivní emoce, při nichž je zpětná vazba hnacím motorem pro naše jednání¹²⁴.

Nejvíce pocitů popisovali při popisování zážitků, které při dálkových pochodech prožívají. Petra: „...musím říct, že to bylo veliký překvapení, hlavně to počasí.“ Jana: „...první ročník bylo fakt peklo, co se informací týče a najít tu trasu vůbec, s tím počasím a se vším, ještě s tím mrazem, kdy se všechno vybijelo, tak to bylo takový jako hustý.“ Ženy počasí popisují s negativními pocity a naproti tomu Marek, který na otázku zda mu měnící se počasí během pochodu vadí, odpovídá: „Ne naopak já tyhle podmínky úplně miluju...“ z jeho hlasu a výrazu v obličeji je patrné, že to myslí vážně a tyto extrémní podmínky jsou pro něj bonusem. Přestože mají participanti zkušenosti s více pochody, objevil se u nich pocit překvapení, kdy třeba Tomáš vzpomíná na zkušenost, která u něj probudila smíšené emoce: „Pak mě zase rozčílí nebo překvapí a rozčílí, když jdeme právě, tahle to bylo Posázavím, zrovna s tou skupinou, jak šli pomalu, to bylo nějakých, já nevím, třicet, ale všichni jsme byli z toho někde přešli, rozbolavěli. Naprosto nečekané, jakoby z čeho?“

Nakonečný dodává, že prožitek ovlivňuje i prostředí, kde právě prožitek probíhá. Vysvětluje, že prožívání není pouze nějaká činnost, ale jedná se o spojení okolního světa a vnitřního světa jedince, do kterého spadá i zdravotní stav¹²⁵. Pokud se jedinec v rámci zážitku dostane do situace, kterou nepředpokládá a je pro něj nová, může úroveň prožitku ovlivňovat i úroveň motivace, která v dané situaci figuruje. Většinou se objevuje, ale až v situaci, kterou lze označit za krizi, tedy zejména při činnosti, která není pro člověka každodenní přirozeností¹²⁶.

Pro rozvoj osobnosti a sebehodnocení člověka je však důležitý také okamžik, ve kterém je mu umožněno sáhnout si na pomyslné dno svých fyzických i psychických sil, aby tak našel nové zkušenosti prostřednictvím těchto prožitků a obrátil se tak k „novému naplnění“.¹²⁷ Prožitek úzce souvisí i se spiritualitou, která může jedinci pomoci nejen k navození pocitu klidu a umožnit mu tak zpracovat z duchovního

---

¹²² Srov. KŘIVOHLAVÝ, Jaro. *Pozitivní psychologie*, s. 67.

¹²³ JELÍNEK, Vladimír. *Jak zvládat emoce pomocí obrazů žvlů*, s. 53.

¹²⁴ Srov. KŘIVOHLAVÝ, Jaro. *Pozitivní psychologie*, s. 67-68.

¹²⁵ Srov. NAKONEČNÝ, Milan. *Lexikon psychologie*, s. 213.

¹²⁶ Srov. SMÉKAL, Vladimír. *Pozvání do psychologie osobnosti*, s. 80.

¹²⁷ JIRÁSEK, Ivo. *Zážitková pedagogika*, s. 168.

hlediska prožívané, ale také mu poskytne prostor k získání odpovědi na otázky týkající se vlastního nebo vyššího smyslu života¹²⁸. Petra: „*Pro mě poznání osobní je, že když máš pocit, že nemůžeš tak prostě ještě můžeš, je to tak jo. Kolikrát jako máš krizi, tu většinou míváme i při tý sedmdesátce vlastně ten poslení úsek, že do Vimperka je dvacet kiláků po tý silnici to je hrozný peklo. Hlavně psychicky, pořád vidíš před sebou tu hrozně táhlou rovinu, a když tam dojdeš tak zase další hrozně dlouhý rovnej úsek někam po tý tvrdý cestě. Z tý bolí nohy, že jo. Navíc je to od čtyřicátýho od pětačtyřicátýho kiláku takže už tě ty nohy bolí dost jo, hřebíky. Takže tam jako máme už takovou svojí zastávku, kde jako sedíme a bejváme tam už jako dost vyřízení. Tam jako někdo někoho přemlouvá v podstatě, aby šel jo, protože ne já už prostě nejdu no a tak jako fakticky, že už jako nemůžeš, že se na to vykašleš, ale pak prostě zvedneš ten zadek, rozejdeš to a jako zase to jde jo...“.*

Tato volnočasová aktivita se jeví jako vybíraná na základě zkušenosti, která je spojena s emočním prožíváním při dosažení daného cíle. Participantů během rozhovoru popsali bolest, kterou během pochodu zažili; Jana: „...*jak jsme si sedli na tu půl hodku, tak potom se zvedat, jak jsem to měla úplně zatuhlý pod těma kolenama fakt brutálně, když jsem zvedla, tak já jsem nemohla narovnat nohy, takže já jsem fakt brečela...“.* Petra s pozitivním přednesem i popisuje: „*jako bolí tě samozřejmě nohy jo, myslím, jako stehna a když se jde potom větší dálka, tak je taky krásně cejtit břicho, že jo břišní svaly, který když jdeš nějakou dvacítku, tak vůbec necejtíš.*“

4.8 Dílčí závěr

Dle Machače a Hoskovce¹²⁹ existuje propojení mezi emocemi a sportovními činnostmi. Toto propojení je dle uvedených autorů výkonnost. Optimálního výkonu může být dosaženo vyrovnanou hladinou úzkosti a aktivace ve středních hodnotách. Příliš vysoké či nedostatečné hodnoty aktivizace mohou způsobit rapidní pokles výkonnosti ve spojení s negativním prožíváním. Pohyb jako takový je spojen s emocemi, vyhledávanou emocí při sportu je euforie, kterou sport může přinášet při prožívání vertigální libosti, což jsou pocity euforické libosti ze závratě, kterou sport může vyvolat. Člověk je veden k určité emoční implozi a sport je tedy prostředkem

¹²⁸ Srov. ONDRUŠKOVÁ, KRAHULCOVÁ. *Gerontologie pro sociální práci*, s. 147.

¹²⁹ Srov. MACHAČ, Miloš, MACHAČOVÁ, Helena a HOSKOVEC, Jiří. *Emoce a výkonnost*, s. 160.

jak zažít z psychologického ohledu intenzivní zážitky, jejichž úroveň může být ovlivněna či podmíněna fyzickou náročností, která může být vhodnou psychohygienou pro široké vrstvy společnosti.¹³⁰ Přirovnali své emoce dokonce k závislosti: „*je to jako droga – jednou dáš a musíš znova*“. Pokud má člověk cíl, k jehož splnění musí překonávat různé překážky a v němž se mohou vyskytovat očekávatelné nebo i neočekávatelné obtíže, je k jejich překonávání poháněn takzvanou vůlí. Lidé, které neodradí ani tyto problémy, lze považovat za jedince se silnou vůlí, která jim dopomáhá k nepřerušené motivaci ke splnění naplánovaných vytyčených cílů¹³¹. Emoce nemusí být pouze pozitivního a negativního rázu, často se můžeme setkávat se smíšenými emocemi – kde i radostný pocit může u člověka vyvolávat trochu negace.¹³²

Emoce jsou spjaty se všemi dalšími kategoriemi, zejména pak výše zmíněnou osobností a samozřejmě motivací. Typ charakteru ovlivňuje i projevené emoce. Emoce jsou propojené i s kategorií zážitku, kdy dle neverbálních projevů bylo znatelné, že tyto zážitky byly pro účastníky velice silné, neopakovatelné, nepopsatelné.

4.9 Sounáležitost

Lidé vyhledávají společnost dalších lidí a s tím souvisí i vyhledávání sounáležitosti mezi nimi. Yalom považuje za počátek sounáležitosti už zájem, kdy druhá osoba si všimá, co prožívá druhý¹³³, tento zájem by měl být výhodný pro obě strany tohoto sdílení, měl by to být vztah nezištný, kdy neočekáváme obdiv, kdy jsou síly obou zúčastněných vyrovnané a ti tak získávají pocit neosamocenosti.¹³⁴ Maslowa hierarchie základních potřeb života jedince obsahuje i sounáležitost, kterou zařazuje na třetí příčku.¹³⁵ Sociální styk a z něho vyplývající benefity, ale i potřeba určitého uznání ve skupině a společnosti jsou potřeby, které získáváme v průběhu života, a nejsou vrozené. Pro člověka je typické, že se chce s někým dělit o své starosti i radosti, očekává podporu i pomoc od lidí z blízkého prostředí. Člověk se potřebuje setkávat s dalšími lidmi, nacházet u nich jisté pochopení. Člověk je předurčen k tomu, že bude

---

¹³⁰ Srov. SLEPIČKA, Pavel, HOŠEK, Václav a HÁTLOVÁ, Běla. *Psychologie sportu*, s. 51-52.

¹³¹ Srov. VÝROST, Jozef, ed., SLAMĚNÍK, Ivan, ed. a SOLLÁROVÁ, Eva, ed. *Sociální psychologi*, s. 149.

¹³² Srov. SLAMĚNÍK, Ivan. *Emoce a interpersonální vztahy*, s. 64.

¹³³ Srov. YALOM, Irvin D. *Existenciální psychoterapie*, s. 380.

¹³⁴ Srov. YALOM, Irvin D. *Existenciální psychoterapie*, s. 383.

¹³⁵ Srov. THOROVÁ, Kateřina. *Vývojová psychologie: proměny lidské psychiky od početí po smrt*, s. 295.

chtít dosahovat dobrého zázemí jak na pracovišti, tak v rodině, nebo při výkonech spojených se vzděláváním či při zlepšování svých cílů ve sportu. Je pro něj důležité být uznávanou osobou, bez známek opovržení.¹³⁶

Tato kapitola je koncipována tak, aby poukázala na důležitost sounáležitosti při takovýchto zážitcích. Vznikla na základě kódů týkajících se lidí, s kterými pochod účastníci prožívají, které oslovují, týkající se vzájemné podpory a pomoci a spočívající v komunikaci během dálkových pochodů. Je patrné, že účastníci pochodů potřebují své zážitky s někým sdílet a jeden z důležitých faktorů je pro ně výběr partnera pro tento volnočasový zážitek. Byly proto vydedukovány tyto subkategorie: *parta, vzájemná podpora, komunikace*.

Sounáležitost je pro skupinu lidí velmi důležitá, ovlivňuje všechny jednotlivce ve skupině, kteří cítí jisté propojení s ostatními členy. Toto propojení je zásadní pro fungování skupiny jako celku, na bázi vzájemné podpory a doplňování schopností členů zmíněné skupiny. Skupina, ve které je vysoká míra ztotožnění členů na základě nějakého přesvědčení, nebo stejného záměru, nemá problém přijmout i osobu s rozdílnou povahou. Propojení členů týmu vůči ostatním osobám, které nespadají do jejich skupiny, je pro ně důležitější¹³⁷.

Pavel během rozhovoru zmínil, že je zvyklý chodit sám a ani pro první organizovaný pochod nehledal partnera. Teď se mu však naskytla možnost jít sedmdesátakilometrový pochod v partě a tuto možnost přijal. Proto je pravděpodobné, že každý, kdo se účastní dálkových pochodů, kde jsou vystaveni extrémním podmínkám v podobě náporu na psychickou a fyzickou stránku jedince, vyhledává, jistou oporu a sdílení s ostatními. Tomáš: „...*musel jsem podporovat tu svojí kolegyni, aby ona v té motivaci to neurvala, jakože chtěla, tak mě takhle nech, přijed' pro mě autem a tohle. Nic. Né říkal jsem, vyšli jsme spolu tak to spolu dojít musíme.*“ Marek: „*Proto chodím v partě, že jo, proto já ty kluky prostě rád s sebou vezmu, protože vím, že se prostě navzájem podržíme, když je potřeba, tak prostě si pomůžeme no.*“ Každý z účastníků má svůj okruh lidí, které primárně oslovuje pro dálkové pochody. Tomáš: „*Tak třeba teď mám skupinu lidí, kam zadávám, že něco dělám nebo někam jdu. Nebo některý pochody jsme teď jakoby naše organizovali my. Noo pochody ono se řekně vejlet to není nic velkého rozhodně ne masovýho. Takže je určitá skupina lidí kolem mě, který oslovuju*

¹³⁶ Srov. SMÉKAL, Vladimír. *Pozvání do psychologie osobnosti*, s. 148.

¹³⁷ Srov. HAYES, Nicky. *Psychologie týmové práce: strategie efektivního vedení týmů*, s. 46-48.

primárně, jestli půjdou nebo ne a vím, že tam to pak jakoby může dojít. A na ty náročnější mám dva možná tři lidi, se kterými vím, že to dojdou, že to dáme.“ Jana a Tomáš se dokonce shodli, že bez svojí party nebo svého člověka pro pochod by pochod neabsolvovali. Každého člověka formuluje příslušnost k určité sociální skupině. Do jedné skupiny se narodí a do dalších skupin se zařazuje v každé etapě svého života. Skupina, kterou vyhledává ve svém volném čase je ta nejdůležitější, nejvíce ovlivňuje jeho životní cíle.¹³⁸

Osobnost jedince nejlépe poznáme, pokud s ním trávíme delší čas a podílíme se na jeho životě, jsme přítomni procesům, které u něj probíhají,¹³⁹ Participantů popisovali, jak je důležité dálkový pochod prožívat s někým, na koho se mohou spolehnout a od koho již ví, co očekávat. Zmiňují, že partu lidí, se kterými na dálkové pochody chodí, příliš neobměňují. Z pěti participantů, kteří absolvovali dálkový pochod, se čtyři účastní dálkových pochodů v partě. Je pro ně důležitý výběr komunity pro tento zážitek. Marek: „*proto chodím v partě, že jo, proto já ty kluky, prostě rád s sebou vezmu, protože vím, že se prostě navzájem podržíme, když je potřeba tak prostě si pomůžeme jo.*“ Apeluji zde též na komunikaci, která během pochodu probíhá. Jana: „*To jako spíš reálně vypneš, sleduješ, když jdou kluci před tebou, tak jdeš za nima a jako máme takový úseky, že se nikdo nebaví, ale snažíme se bavit, co nejdýl, jako co nejvíc kilometrů, aby tohle moc nepřicházelo. Ono čím víc se baviš, tak tím víc ti to utíká, že jo...*“. Petra: „*Nejde jenom o nás jo o naší bolest nějakou tu srandu, co tam zažijem nebo se i rozebíraj vážný témata a tak, ale jde i o ty životní osudy lidí, co tam potkáš, že sleduješ jako leccos jo.*“

Tomáš se i zamýšlí nad tím, zda by byl nesympatický kolega důvod k předčasnému ukončení pochodu, nebo bere jako nevýhodu, když kolegové mají jiné tempo chůze než on: „*Toť otázka, ty čtyři dny by byly extra zátěž. To máš vlastně další psychickou zátěž, když jdeš s někým, s kterým ti to vůbec nesedí. Ted' v tom posledku, to je taky zkušenost z letoška, to nebylo nic moc dlouhýho, a jak už to chodím, tak už mám naučný svoje tempo, který mě přijde, že se neustále jakoby zrychluje, ale je to plynulý. Ne, že bych se nějak jakoby snažil a to jsem šel s lidma, který to tempo jakoby nemaj, že to fakt měli procházkou a mě to extra rozčilovalo, že prostě jdeme nějakou průměrnou čtyři za hodinu a já už prostě chodím pět a půl...*“. Zároveň zmiňují, že je důležité, aby

¹³⁸ Srov. KORVAS, Pavel a KYSEL, Jiří. *Pohybové aktivity ve volném čase*, s. 46-47.

¹³⁹ Srov. ROZSYPALOVÁ, Marie, MELLANOVÁ, Věra a ČECHOVÁ, Věra. *Psychologie a pedagogika I: pro střední zdravotnické školy*, s. 38.

v partě každý správně odhadl, kdy je dobré mluvit a kdy mlčet, dle jejich slov mají lidé v partě vycítit, co je v danou chvíli vhodné.

Nikomu z účastníků nebyli lhostejní ani lidé, kteří šli stejný pochod, ale nebyla u nich jiná bližší vazba. Všichni participanti vítají i komunikaci s ostatními lidmi, kteří pochod absolvují. Během roku se nevidají a tak se rádi střetnou alespoň na této akci. Petra: „...a tam jsme se seznámili potom s moravákama, s vojákama ti byli strašně fajn. S těma jsme se pak ještě potkali příští rok...“ Přínosem je pro ně i atmosféra, která je v zázemí pochodu, na čemž se shoduje i organizátor: „Tam si to chtěj všichni právě užít, všichni chtěj pokecat, všichni chtěj si užít krásnej den a tady zrovna vyšlo i počasí a to, že měl někdo 70, 100 kilometrů v nohách to bylo jedno, prostě se tam vykydnul na louku a někdo mu tam nosil pivo, úplně to bylo super no.“ Pomoci jiným lidem jim přišlo v tu chvíli samozřejmé a správné. Objevili se zde i zážitky spojené s pomocí, které si zasloužili obdiv účastníků výzkumu.

Interakce každého člena vychází z jeho role ve skupině, kterou má každý člen a ze které vychází jeho postavení ve skupině jako celku. Tato role není neměnná, může se proměňovat a to velmi intenzivně s ohledem na vývoj skupiny. Proměnlivost rolí ve skupině se však odráží ze zkušeností a vhodnosti členů pro danou roli¹⁴⁰. Marek: „...tím, že já jsem ten harcovník, co s sebou táhne ty benjamínky, takže já jsem ten, kterej, to zase tahne a ten kterej nesmí tu trasu zkazit no...“ Ve skupině se mohou vyskytovat různorodé role, které Novotná shrnuje do kategorií: „vůdce – úkolový vůdce, socioemoční vůdce, myslitel, kritik, organizátor, dokončovatel, šašek, extrovert“.¹⁴¹ Tyto role nemusí být zastoupeny všechny a zároveň nejsou exkluzivní, to znamená, že jeden typ role nemusí zastávat jen jedna osoba, ačkoliv určité druhy jsou tím specifičtější. Role ve skupině se objevují ve skupinách bez ohledu na její velikost. Pro účely této práce je vhodné zaměřit se na menší sociální skupiny, které jsou dle Sekery svým rozsahem již od dvou, až po čtyřicet členů týmu, čímž je menší sociální skupina svým rozsahem skupinám absolvujícím pochod dostačující.¹⁴²

4.10 Dílčí závěr

¹⁴⁰ Srov. NOVOTNÁ, Eliška. *Sociologie sociálních skupin*, s. 36.

¹⁴¹ NOVOTNÁ, Eliška. *Sociologie sociálních skupin*, s. 37.

¹⁴² Srov. SEKERA, Julius. *Teze ze sociální psychologie*, s. 39.

Dobře fungující skupina, kde je vysoká míra soudružnosti členů předpokládá její udržení a minimální opouštění členů¹⁴³. Novotná zmiňuje existenci norem skupiny, které jsou jedním z faktorů ovlivňujících dynamiku skupiny. Členové skupiny dodržují taktně pravidla skupiny, za jejichž porušení mohou být členové skupiny sankcionováni, například výše uvedeným, mnohdy nuceným, opuštěním skupiny¹⁴⁴. Skupinu také ovlivňuje míra přijetí identity skupiny. Novotná uvádí, že jedinec může přijmout identitu skupinu za svou vlastní a stěžejní a jeho já se tak proměňuje v my. Dále může jedinec přijmout pluralitu identit, kdy se identita skupiny stává jednou z jeho mnoha identit, které přijímá za své. Třetí možností je skupinová kvaziidentita, v níž jedinec přijetí této identity pouze předstírá. V posledním případě jedinec identitu zcela odmítá, nepřijímá ji ani na předstírané úrovni¹⁴⁵. Do skupiny každý přichází jako individuum, s konkrétními zájmy, náhledy na různé situace a věci, s vlastním žebříčkem hodnot. Tyto oblasti se mohou, vlivem skupiny, adaptováním do jejích záměrů a vzájemným působením členů změnit. Vzájemnou interakcí členů skupiny se vytváří postoje celé skupiny.¹⁴⁶

4.11 Genius loci

Sociologická encyklopedie popisuje pojem genius loci jako souhrn vlastností a charakteristických rysů, které jsou vlastní a typické pro určitou, jasně vymezenou lokalitu spojenou s lidským dílem a to takovým způsobem, který vytváří jedinečnost a neopakovatelnost lokality v návaznosti na přírodní atmosféru prostředí. Samotný pojem genius loci vychází z antiky a doslovně jej můžeme přeložit z latiny jako duch místa. Tento překlad souvisí s výše zmíněným antickým vnímáním, dle kterého bylo přínosem vycházet pozitivně s duchem prostředí, v němž jedinec žije a který se promítá do jeho identity. Tato víra byla natolik intenzivní, že ovlivňovala nejen životy místních obyvatel a jejich sebepojetí, ale promítala se také do veřejného života, například na úrovni rozhodování o výstavbě a územních plánech veřejných staveb, které úzce souvisely s nutností poskytovat občanům pocit bezpečí opírající se o jasně čitelné a srozumitelné zákony, z nichž vycházelo soužití v společnosti. Ačkoliv v současnosti není provázání moderního lidského života tolik propojeno s místem, v němž žijeme,

¹⁴³ Srov. KRATOCHVÍL, Stanislav. *Skupinová psychoterapie v praxi*, s. 18.

¹⁴⁴ Srov. NOVOTNÁ, Eliška. *Sociologie sociálních skupin*, s. 25.

¹⁴⁵ Srov. NOVOTNÁ, Eliška. *Sociologie sociálních skupin*, s. 31.

¹⁴⁶ Srov. NOVOTNÁ, Eliška. *Sociologie sociálních skupin*, s. 23.

stále má svůj nepopiratelný význam. V současnosti se také můžeme setkat s potřebou lidí cítit *genius loci*, kulturu krajiny a být s ní organicky propojen. I současní umělci mnohdy čerpají múzu a inspiraci na místech, které jsou z pohledu *genia loci* intenzivní a osobité.¹⁴⁷

Na *genius loci* lze hledět z více hledisek a úhlů pohledu. Běžná definice hovoří o zvláštních vlastnostech daného územně vymezeného místa v krajině, které je zároveň propojeno s objektivně krásnou přírodou nebo kulturními památkami a zároveň v jedinci vyvolává i subjektivní pocit neopakovatelné krásy.¹⁴⁸ Hartl dodává, že *genius loci* není jen krásné místo, ale soubor vyjadřující spojení intelektuálních, morálních a kulturních klimatů specifických pro určitou éru¹⁴⁹. Právě soubor těchto klimatů je tím, co může ovlivňovat chování člověka, jeho myšlení, pocity i jednání, pokud o prvcích *genia loci* uvažujeme nejen ve smyslu územním, ale také časovém v kontextu života obyvatel z dob minulých a přesahem do současnosti.¹⁵⁰

Během rozhovorů vyplynulo, že je pro účastníky důležité místo pochodu a s tím spojených několik kódů. Po systematické analýze vzešly tyto subkategorie: *atmosféra prostředí, atmosféra lidí, historie pochodu*. Účastníci během rozhovoru popisovali důležitost jít pochod v místě pro to určeném, pozastavovali se nad lidmi, kteří pochod též absolvují nebo nad vojenskou příslušností pochodu, kdy pochod, který absolvovali, má historický základ.

Dotazovaní účastníci prožili svůj první organizovaný pochod právě na MILITARY DEATH MARCH, kdy pořádně ani jeden z nich nevěděl, do čeho jde a kde jsou limity jejich fyzické a psychické stránky. Tento pochod u nich projevil zájem účastnit se ostatních pochodů a vyhledávat si je napříč Českou republikou někdo dokonce i v zahraničí. Pro účastníky tohoto pochodu je zajímavá i vojenská příslušnost pochodu, kdy se účastníkům líbí myšlenka tohoto pochodu a je pro ně přidanou hodnotou, že díky účasti se podílejí na nějaké podpoře. Tomáš: „...*před tím pochody jo s vojenskou tematikou zejména, ale myslím, že tohle byli řekněme, tady se to jakoby výrazně zlomilo k těm delším akcím...*“. Tomáš i tyto pochody s vojenskou tematikou popisuje jako propojení lidí z civilu a ozbrojených složek, s tím souhlasí i Lukáš: „*Už jako ta spolupráce je docela příjemná, protože na to nejsou negativní ohlasy, jsou spíš*

¹⁴⁷ Srov. Ryba, Jiří. Sociologická encyklopedie [online].

¹⁴⁸ Srov. KRÁMSKÝ, Tomáš, ed. *Kognitivní věda dnes a zítra*, s. 207-208.

¹⁴⁹ Srov. HARTL, Pavel a HARTLOVÁ, Helena. *Psychologický slovník*, s. 178.

¹⁵⁰ Srov. BENDL, Stanislav. *Základy sociální pedagogiky*, s. 178.

pozitivní. Takže víceméně se snažíme i tak nějak propagovat tu armádu. On ten výtěžek, který my z toho máme nebo který zůstane tak se věnuje fondu Solidaritu, nadaci policajtů, hasičů a na další charitativní projekty, který tak jako obměňujeme, aby to nebylo stejné.“

Primárně jsou jimi vyhledávány dálkové pochody, které nabízejí trasy delší než 70 kilometrů, nejlépe za extrémních podmínek, které prověří jejich síly a je to pro ně dostačující výzva. Tomáš se pozastavuje i nad jiným pochodem pořádaným v Holandsku, kde s úžasem popisuje atmosféru, která kolem tohoto pochodu je: *„Tam je to opravdu po velkých cestách a tak, ale zas tam to máj jako významnou akci... je to tam strašně populární, tam si všichni po těch trasách, který jsou známý tak si prostě všichni z domova vynesou sedačky a pak je to jeden takovej ohromnej mejda. Celý ty vesnice nalezly podél těch má ukrutnou atmosféru, všichni tě tam zdravěj...“*

Pochod posuzují za extrémní i díky podmínkám, které tu vytváří nevyzpytatelné počasí, s kterým je spojená Šumava. Lukáš: *„Ono ten velkej koeficient je ta Šumava, je to počasí, je to noční start. My jsme opravdu byli v Český republice první, kteří začli noční starty v deset večer, pak to pár pochodů po nás kopírovalo, v pohodě. Ono je to něco jinýho no, když člověk kouká do tý tmy a najednou má jít jako na Šumavu a není to si dojít jen na dvorek pro dřevo, aby si zatopil v krbu.“* Na základě těchto podmínek i tvrdí, že je pochod vždy jiný.

Minulý rok se pochod v tomto prostoru a za plné organizace nekonal kvůli pandemii, která sužovala ČR. Účastníci měli možnost si počet kilometrů odejít individuálně a získat tak medaili, tito participanti tuto nabídku nevyužili. Marek: *„...není to ono, nemá to tu atmosféru a prostě není to ten zážitek prostě z toho DEATH MARCH takovej jako člověk má...“*. Jana: *„Když už bych tu medaili chtěla, tak to bych si do toho Šumperku, teda Vimperku, jela sama a ušla si to tam. Rozhodně bych to nešla někde na Moravě nebo takhle.“* Je pro ně tedy důležité jít v tom prostředí, které daný pochod má mít. Tomáš: *„...říká moje žena, proč se furt někam taháme, když jako tu sedmdesátku, to můžu fakt naplánovat od sebe od baráku udělat velkej kruh a zas dojdu do baráku, ale je to jiný, něco na tom je.“* Petra popisuje atmosféru, se kterou se setkává, když dorazí do cíle: *„Ale pak jako dojdeš do toho cíle, kdy všichni máj hroznou radost, je tam fajn atmosféra a tak....“*

Ti, kteří se účastnili pochodu několikrát, oceňují vývoj, jenž se s daným pochodem stal. Popisují během rozhovoru též přírodu, která je pro ně jedním z důležitých bodů.

Všichni mají rádi přírodu, toto téma se vyskytuje u všech participantů. Při zdolání dálkového pochodu nemají problém se na čas zastavit anebo si udělat zacházku, kvůli nějakému úkazu, který během chůze zpozorují. Pavel: *“...jo jo vyloženě tu přírodu a ještě si hledám trasy spíš takový neznačný, abych potkal co nejmiň lidí. Takže mě neruší ani muzika ani lidi nic.”* Pořizování fotek je pro ně přirozenou věcí, takže se každý z participantů může nějakými fotografiemi pochlubit. Přírodu vyhledávají i ve svém volném čase. Tomáš považuje tyto pochody i za místa, kam by se nikdy sám od sebe nevydal: *„...trvale jezdím na partyzánsky, tím jak se to neustále šoupe, tak to máš jakoby jiný a tam se dostávám do míst, kde bych se asi normálně nezastavil.”* Marek: *„takže to prostě беру tak jo odšlápnu si to sedmdesátku vezmu to přes Boubín, vylezu si nahoru na Boubín, to je něco navíc, že jo co nemusím, ale chodím tam. Chodím tam každé rok a pravidelně takže prostě vyšlápnu si to na ten Boubín a to je prostě ono, to je prostě ta kámoška z toho a já tohle potřebuju.”*

Participantů se odkazují na organizátory, kteří dávají prostředí tu správnou atmosféru. Jana: *„Nás šlo pár a to byla super atmosféra, pár lidí a ono to potom taky vidíš, že když jdeš přes ty cestičky, tak řeknu to blbě, ale že se tam nemačkáš s těma lidma, protože v některých usecích, jak tam je ta voda tam se skáče po takových šutrech já přesně nevím kde to je ale je to tak po třiceti čtyřiceti kilometrech v podstatě jo když vycházíš z Husince tak se tam jde do lesa a k vodě a tam prostě bojovat s těma lidma když sama máš co dělat aby sis nerozbila hubu tak je to takový naprd no. Ale spíš jde o tu atmosféru, já mám radši malý počet lidí, kteří to jdou z nějakýho důvodu než potom nějakí co rýpou, protože utratili šest stovek a neví za co.”* Někteří participantů by tak uvítali spíše méně lidí.

Participantů, kteří se zúčastnili výzkumu, též uvedli, že si zjistili informace o pochodu na internetu, kde se popisuje i historie pochodu. Jeden z nich se dokonce o pochody smrti zajímá i ve svém soukromém čase. Jana uvedla, že k tomuto pochodu se dostala díky kamarádovi, který se touto tematikou zabývá. Jak již bylo zmíněno, participantů se zúčastnili MILITARY DEATH MARCH jako prvního organizovaného pochodu a nebyla jim cizí ani myšlenka pochodu. Tento pochod má start ve Vimperku a prochází místy, kde v historii proběhl tzv. pochod smrti. Účastníci se zmiňují o uctění smrti žen a dětí, které tyto pochody byly nuceni jít, zastavují se na místech, kde umíraly

a byly pohřbívány do masových hrobů.¹⁵¹ Pro registraci na tento pochod to však není primární motivací. V průběhu rozhovoru se ale pozastavují nad popisem toho, co tyto ženy a děti musely prožívat a porovnávají to s podmínkami, se kterými se setkali oni během pochodu. Organizátor pochodu popisuje myšlenku pochodu takto: „...protože jsme vojáci a chtěli jsme připomenout část té vojenský historie, kdy pochody smrti se chodili v podstatě na konci II. světový války, těch bylo nejvíc, ale po celou dobu II. světový války. Bylo to proto, aby nebo jednoduše řečeno, aby nacisti ušetřili za transport, nechtěli to platit tak ty lidi z jednoho tábora do druhého vyhnali pěšky, kdo po cestě umřel, ten po cestě umřel. Úplně se k nim nechovali jako dobře a my jsme chtěli jeden, kterej se šel tady v Jižních Čechách připomenout a je to pochod smrti, kterej šel přes Volary a skončil v Husinci, objevili se ti lidi na Kvildě tady na těch částech Jižních Čech a ten jsme si vybrali a ten chceme připomínat i v těch prostorách nebo v těch původních trasách se to chodí, takže proto tady to.“

4.12 Dílčí závěr

Dálkové pochody vždy probíhají v nějakém prostředí, díky kterému si účastníci konkrétní pochod záměrně vybírají. Genius loci nám je přítomno během celého dálkového pochodu a tato kapitola nám objasní, co všechno můžeme do této kategorie zahrnout. Mnohé pochody v České republice využívají genia loci jedinečného prostředí jako jeden z hlavních zájmů realizace pochodu. Některé se odehrávají na historicky nebo environmentálně významných místech, například Šumava, Brd nebo pohraniční pochod po československém opevnění. Tyto hmotné i nehmotné památky zahrnuje Malá mezi faktory, které spoluutvářejí genium loci tím, že se výrazně spolupodílejí na atmosféře místa svého výskytu¹⁵². Genius loci je specifické tím, že může být pro jedince naplňující v určitém přesahu životní energie a pohody, inspirace a jiných, přirozeně terapeutických funkcí¹⁵³. Na základě toho lze usuzovat, že jedinečná místa s jedinečným geniem loci, spojená s neobvyklou sportovně-turistickou, volnočasovou aktivitou typu dálkového pochodu, je prospěšná nejen pro pořadatele těchto akcí ve smyslu přidané hodnoty ke sportovnímu zážitku, ale i pro účastníky.

¹⁵¹ Srov. KREJSOVÁ, Jaroslava. *Přes Volary přešla smrt: pochod smrti očima pamětníků*. 201 s.

¹⁵² Srov. MALÁ, Vlasta. *Základy cestovního ruchu*, s. 50.

¹⁵³ Srov. BENDL, Stanislav. *Základy sociální pedagogiky*, s. 180.

5. Diskuze a závěr

Dálkový pochod je dle odborné literatury zařazován do oblasti pěší turistiky, což je oblast volného času, v jejímž rámci se očekává zdolání vysoké kilometrové dotace v omezeném, předem určeném čase. Dle výpovědí participantů lze považovat dálkový pochod za extrémní formu trávení aktivního volného času, protože v této činnosti můžeme nacházet prvky sportu, jakými jsou například výkonnostní sebezdokonalování nebo spojení se soutěživostí. Dálkové pochody, které jsou organizované, mají obvykle určenou podmínku splnění pochodu v rámci předem daného určitého časového úseku tak, že se v jeho rámci dostaví účastník pochodu na stanoviště určené organizátory. Mnohdy musí splnit i další podmínky, aby naplnil všechny náležitosti k úspěšnému splnění pochodu a získal tak ocenění. Mezi tyto podmínky lze zařadit například nutnost procházení kontrolními body, která vyžaduje přípravu a dobrou orientaci v terénu ve kterém se pochod realizuje.

Během rozhovorů se většina participantů výzkumu vyjádřila tak, že pohyb zařazují pravidelně do svého volného času ve formě pěší turistiky či pohraniční turistiky v různých podobách i úrovních obtížnosti. Zároveň však dotazovaní uvádějí, že běh není jejich oblíbeným sportem. Pohyb je pro ně nedílnou součástí mimopracovního života. Každý z participantů tak uvádí zkušenosti s neorganizovanou chůzí na delší vzdálenost, ať již ve skupině nebo individuálně. Podle jejich výpovědí měli všichni dotazovaní zkušenost s chůzí 50 kilometrů a 20kilometrový rozdíl nepovažují za markantní. Na organizovaný dálkový pochod se drobně připravovali, ale neočekávali, že by je dálkový pochod delší než 70 kilometrů mohl nějak překvapit. Dle jejich výpovědí byli však v průběhu pochodu překvapeni, co všechno obnáší pochod tohoto typu, na tuto vzdálenost a v tomto terénu, který se jde navíc v noci a během něhož nikdy nevědí, se kterými povětrnostními podmínkami se jako účastníci mohou setkávat, protože na Šumavě to může být jeden den slunce a druhý den sněh. Participantů výzkumu jsou ochotní kvůli dálkovému pochodu absolvovat i delší cestu ze svého domova na místo, kde je pochod pořádán. Není pro ně, po zkušenosti s takto náročným pochodem, již atraktivní účastnit se pochodů, které nejsou delší než již překonaných

sedmdesát kilometrů. Takto náročných pochodů je však méně a proto naplnění tohoto koníčku předpokládá i nutnost překonat na start takovéto akce větší vzdálenost od domova.

Stěžejním výzkumným cílem mělo být zjištění jejich motivace k absolvování těchto pochodů. Při rozhovorech s participanty však vyplulo na povrch mnoho dat, dle kterých můžeme soudit, že motivace jako stěžejní oblast výzkumného zájmu, je velmi úzce spojena s motivací k nabytí zážitku, ale také s osobnostními charakteristikami účastníků pochodu, kteří dálkové pochody ve svém volném čase absolvují. Mezi participanty se objevily i ženy, které tuto volnočasovou aktivitu hodnotily s nadšením a dálkové pochody absolvují pravidelně. Z toho můžeme usuzovat, že tento typ volnočasových aktivit je atraktivní pro obě pohlaví. Dle odborné veřejnosti zabývající se touto problematikou, může mít volný čas mimo jiné i funkci kompenzační. Tato funkce ve volném čase hledá uspokojení potřeb, které se mu nedostávají v pracovním životě a ostatních oblastech jeho života v užším slova smyslu, ale i v širším slova smyslu si volným časem kompenzují to, co jim nedostačuje v oblasti psychosociálních potřeb. Je pravděpodobné, že dálkový pochod může tuto funkci plnit, jelikož někteří participanti výzkumu udávají své zaměstnání jako sedavé a chůzi jako příjemný protiklad. Ve volném čase tedy často kompenzují sedavé zaměstnání aktivními činnostmi. Někteří z participantů však uvádějí funkci kompenzace i v užším slova smyslu, kdy pro ně má pochod hlubší smysl, například když dálkovými pochody kompenzují emoce, které mají vlivem dřívějších závislostí nebo zátěže z rodinného života zatíženého péčí o děti s mentálním postižením. Z tohoto pohledu je také možné vnímat volný čas z pohledu funkce ventilu, v níž volný čas umožňuje ventilaci nahromaděných emocí a Opaschowski¹⁵⁴ a psychohygienu, tedy jako formu psychohygieny, která je jednou z funkcí volného času dle Pávkové.¹⁵⁵

Další výzkumně zajímavá skutečnost je zjištění, že většina participantů působí nebo působila v ozbrojených složkách naší republiky a vybírají si dálkové pochody s vojenskou tematikou, která je pro ně důležitá, je jim blízká a jejich pracovní život se tak i částečně promítá do volného času a na základě své profese si ještě komplikují podmínky pro pochod, např. jej absolvují v uniformě místo kvalitního horského vybavení, které by jim zdolání této výzvy umožnilo. Csikszentmihalyi ve svém článku

---

¹⁵⁴ Srov. OPASCHOWSKI, H. *Pädagogik der freien Lebenszeit*, s. 82.

¹⁵⁵ Srov. PÁVKOVÁ, Jiřina. *Pedagogika volného času*, s. 15.

uvádí „ *nejlepší okamžiky obvykle bývají ty, kdy se naše tělo nebo mysl vzplne k hranicím svých možností, ve vědomé snaze dosáhnout něčeho obtížného, co stojí za to.*¹⁵⁶“ Kirchner k tomu dodává, že k těmto překonáváním dochází hlavně při sportech v přírodě, kdy člověk vnímá přírodu jako mocnější než vlastní osobu.¹⁵⁷

Ve volném čase si lidé svobodně vybírají aktivity, které budou praktikovat a dle některých vymezení by tyto aktivity měly navodit příjemné pocity, aby naplňovaly podstatu volného času¹⁵⁸. Participanti výzkumu hovoří však i o emocích, které se u nich při absolvování dálkových pochodů objevují a které všechny nelze hodnotit jako čistě pozitivní. Vyskytly se zde pocity překvapení, pozitivní pocity při dosažení cíle, ale i negativní pocity, které byly spojené s krizí během pochodu, přičemž tato krize byla psychického i fyzického rázu. Souhlasím tedy s tvrzením Kapláňka, že ve volném čase se nemusí vyskytovat pouze libé pocity.¹⁵⁹ Zajímavé je také to, že popisu a souhrnu jednotlivých emocí se věnovaly zejména participantky, které hovořily o pocitech zcela otevřeně a často se k jejich popisu a vysvětlení navracely. V tomto ohledu musím souhlasit s tvrzením, že ženy snadněji popisují emocionální zkušenost.¹⁶⁰

Studie od autorů Lee Crust, Richard Keegan, Dave Piggott a Christian Swann, kteří se ve své práci „*Chůze: Fenomenologická studie chůze na dlouhé vzdálenosti*“ upozorňují na pozitivní přínosy dálkové chůze pro jedince. V této studii účastníci dálkových pochodů nejčastěji zmiňovali tři emoce: hořko-sladké pocity; pocit pohody a osobní růst. Jejich emoce spojené s úspěchem a radostí ze zdoání dálkového pochodu se mísily s vědomím, že tyto emoce je opustí a budou se muset navrátit do každodenního života, ve kterém se potýkají se starostmi. Dle tohoto výzkumu si účastníci při podávání zpráv o tom, jaké těžkosti zažili během absolvování pochodu (např. špatné počasí, ztracené místo, bolestivost) připouští, že tyto negativní vlivy vnímají jen jako pomíjivé, ne zcela negativní, protože po jejich ukončení poskytly intenzivní míru emocí - umocněnou na konci chůze libými pocity zintenzivněnými tím, co dokázali překonat.¹⁶¹ Participanti výzkumu též popisovali obdobné pocity, které bylo

---

¹⁵⁶ Srov. CSIKSZENTMIHALYI, Mihaly, *O štěstí a smyslu života*, s. 12

¹⁵⁷ Srov. KIRCHNER, Jiří, ed. a KAVALÍŘ, Petr, ed. *Prožitok a tělesnost: sborník příspěvků konference konané 24.4.2002 na UK FTVS*, s. 136. [Online]

¹⁵⁸ Srov. ŠVIGOVÁ, Milada. *Volný čas a my*, s. 28.

¹⁵⁹ Srov. KAPLÁNEK, Michal. *Nauka o volném čase*, s. 26.

¹⁶⁰ Srov. BRODY, LR a HALL, JA. *Gender and emotion in context* [online].

¹⁶¹ Srov. CRUST, Lee & KEEGAN, Richard & PIGGOTT, Tomáš & SWANN, Christian. *Walking the Walk: A Phenomenological Study of Long Distance Walking. Journal of Applied Sport Psychology*. [online].

možno pozorovat i neverbálně pomocí jejich tónu hlasu či v mimice a gestice. Soudíme, že krize, které zažili během pochodu, pro ně byly natolik silné, že umocnily i jejich pocit z dosažení cíle, pocit, že překonali sami sebe. Objevují se zde i myšlenky odpoutání se od všedního dne a prožívání pouze chůze, případně dýchání. Je tedy možné, že se může skutečně objevit strach z navrácení se do každodenního života.¹⁶²

O motivaci k dálkovému pochodu se zmiňuje též Saunders¹⁶³, který ve své práci za hlavní motivy popisuje únik a jistou atraktivitu k místu, v němž se lidé snaží relaxovat, propojit se s přírodou a je to pro ně jistá výzva. Tyto dálkové pochody měly dle jeho studie pozitivní dopad na osobnostní rozvoj, protože někteří respondenti hledali úlevu od osobní krize, kdy jim právě chůze na dlouhou vzdálenost pomohla buď najít to, co postrádali anebo k navrácení duševního zdraví.¹⁶⁴ Motiv, který se objevoval v této diplomové práci i u všech participantů byla „výzva“. Participantů výzkumu vyjádřili touhu dokázat něco sami sobě anebo ostatním. Ve smyslu dálkového pochodu často viděli jistý záměr přesáhnout sebe sama.¹⁶⁵

Motivace k dálkovému pochodu je silně spojena právě s emočním prožíváním během chůze a dosažením cíle, kdy toto patrně koreluje se zážitkem, který je pro účastníky pochodu velmi důležitý, dle jejich slov velmi individuální, subjektivní a tedy i nepřenosný. Během rozhovoru všichni participantů výzkumu popisovali zážitky, které během pochodu zažili a které se jim vryly do paměti, kdy i zážitky spojené s negativním prožíváním pro ně byly velmi silné a přikládali jim vysokou hodnotu. Participantů zmiňovali, že jsou to zážitky, které jsou slovy nepopsatelné, a proto i soudím, že pokud si člověk dálkový pochod nezažije na vlastní kůži, nepochopí zcela motivy účastníků.

Ocenění, které dostanou při dosažení cíle je pro ně spíše přidanou hodnotou nebo vzpomínkou. Pořizují i fotografie, které jim pomáhají zachytit intenzitu prožitého. Soudková¹⁶⁶ popisuje, že motivace souvisí s potřebami jedince, které najdeme v Maslowově pyramidě potřeb. U účastníků dálkových pochodů se objevuje potřeba

---

¹⁶² Srov. CRUST, Lee & KEEGAN, Richard & PIGGOTT, Tomáš & SWANN, Christian. *Walking the Walk: A Phenomenological Study of Long Distance Walking*. *Journal of Applied Sport Psychology*. [online].

¹⁶³ Srov. SAUNDERS, R. E., LAING, J., & WEILER, B. *Personal transformation through long-distance walking*. In *Tourist experience and fulfilment: insights from positive psychology* [online].

¹⁶⁴ Srov. SAUNDERS, R. E., LAING, J., & WEILER, B. *Personal transformation through long-distance walking*. In *Tourist experience and fulfilment: insights from positive psychology* [online].

¹⁶⁵ OPASCHOWSKI, H. W. *Pädagogik der Freizeit*, s. 195.

¹⁶⁶ Srov. SOUDKOVÁ, Miluše. *Psychologie pomáhá každodennímu životu*, s. 8.

seberealizace, neboť se snaží dosáhnout stanovených ambic a podporují tak svojí identitu. Participantů odpovíděli, že první organizovaný dálkový pochod absolvovali s ambicí překonat dosažených 50 km a splnit tak 70 km trasu, kdy měli stanoveno hlavně dojít. U všech participantů se pak objevuje navyšování kilometrové dotace. Během rozhovoru se vyjadřují o dálkovém pochodu jako o turistice, někdo však i jako o sportovním zážitku.

Během rozhovoru se účastníci pozastavovali nad prostředím pochodů, kde vítali vojenskou přítomnost. Někteří to viděli jako pozitivní propojení osob v civilu a armády České republiky. Co odsuzovali někteří z participantů, byl navyšující se počet účastníků, převážně z důvodu narušení určité intimity jejich prožitku. Jeden z participantů ovšem vyhledává dálkové pochody v zahraničí, kde se zúčastnil dálkové pochodu v Nijmegenu, který je hodně známý a hojně navštěvovaný. O tomto pochodu najdeme několik prací, zajímavá je například práce „*Physical Activity and Cognitive Function of Long-Distance Walkers: Studying Four Days Marches Participants*“¹⁶⁷, ve které je prezentováno zjištění, že dálková chůze má pozitivní vliv na zdraví člověka, protože rychlost chůze pozitivně ovlivňuje kognitivní funkce jedince.

Během rozhovoru popisují atmosféru počasí, která dává dálkovým pochodům extrémní rozměr ještě za předpokladu, že se tyto pochody absolvují i přes noc. Očadlík¹⁶⁸ právě tuto skutečnost, že účastníci pochodu jsou nuceni jít i v noci, napomáhá k většímu odproštění se od civilizace a z něj plynoucího intenzivnějšího prožití svých osobních pocitů. Souhlasím s Očadlíkovým tvrzením, že „...*obtížnost a délka trasy související s pohybem v přírodě spojeným s fyzickou a psychickou náročností přispívá k mnohem hlubšímu prožitku*“.

Všichni participantů kladou velký důraz také na lidi, kteří s nimi prožívají tento pochod na dlouhé trase. Zdůrazňují, že je potřeba mít s sebou lidi, kterým důvěřují, s nimiž si rozumí, kteří dokážou odhadnout situaci a podle ní se přizpůsobit. Očekávají při pochodu tedy jistou sounáležitost a případnou podporu. Je pro ně tedy důležité patřit k nějaké sociální skupině, která s nimi prožívá radosti i starosti během dálkového pochodu.

---

¹⁶⁷ Srov. WOUTERS H, a kol. *Physical Activity and Cognitive Function of Long-Distance Walkers* [online].

¹⁶⁸ Srov. OČADLÍK, Martin. *Dálkový pochod jako forma turistiky a putování* [online].

Tento výzkum můžeme vnímat pouze jako navrhnutí dalšího zkoumání této oblasti. Studie či jiné práce, které by se zabývaly účastníky dálkových pochodů delších než 70 kilometrů, se objevují v odborné sféře velmi výjimečně.

Nalezeneme práci Očadlíka¹⁶⁹, který se věnoval dálkovému pochodu jako formě turistiky a putování s účastníky dálkového pochodu Špacír, motivace však nebyla ústřední otázkou výzkumu. Objevila se však v jeho anketním šetření, protože jedna z jeho otázek výzkumu zněla „Vnímali jste dálkový pochod Špacír jako výzvu?“, zde vyplynulo, že 84 % dotazovaných dálkový pochod za výzvu považuje. V další fázi výzkumu najdeme odpověď účastníku na otázku, co je vedlo k účasti na dálkovém pochodu, kde se též odkazuje na touhu po prožitku, při němž účastníci chtějí poznat nepoznané a zkusit si tak něco nového. S tímto tvrzením souhlasím, protože účastníci dálkových pochodů, kteří se účastnili výzkumných rozhovorů, očekávají zážitek a chtějí pocítit na vlastní kůži to, co jim například někdo vyprávěl. Ve své práci Očadlík nepovažuje motivaci za stěžejní pro dokončení pochodu, nýbrž „*poutníkovou naladění*“¹⁷⁰. Domníváme se, že tyto dvě věci se musí navzájem doplňovat. Dle získaných dat této práce je důležitá vůle, touha dokončit pochod, chtění překonat sebe sama a své místo tu má i podpora skupiny, se kterou se na pochod účastník vydává.

Z výpovědí, které jsme získali od participantů, předpokládáme, že účastníky pochodu motivuje k další registraci touha po hlubokém zážitku, překročení každodenní všednosti, které mohou sdílet s ostatními ve skupině a dokázat sami sobě či ostatním, že dálkový pochod dokončí, zvládnou, pokoří. Jsou to však konkrétní odpovědi participantů a není možné je vztáhnout na všechny účastníky dálkových pochodů. Což potvrzuje i Nakonečný, který popisuje motivaci jako subjektivní reakci, na kterou má vliv spousta činitelů a každého jedince tak může jinak ovlivnit.¹⁷¹

Tato diplomová práce je jednou z mála odborných prací, která se touto problematikou zabývá a pro širší uchopení problematiky je vhodné vnímat tento výzkum jako kvalitativní základ pro další odborné zkoumání a naznačuje některé z motivů, jež se mohou v budoucnu vyskytovat v této oblasti a ovlivňovat tak účastníky dálkových pochodů a jím blízkých volnočasových aktivit. Nemůžeme však říci, že jsou popsány v plné míře, protože zjištění této práce zodpovídá část otázek, které však vedou ke zrodu mnohých dalších. Dalším zkoumáním by bylo vhodné více upřesnit motivační

---

¹⁶⁹ Srov. OČADLÍK, Martin. *Dálkový pochod jako forma turistiky a putování*. [online] s. 49

¹⁷⁰ OČADLÍK, Martin. *Dálkový pochod jako forma turistiky a putování* [online] s. 76.

¹⁷¹ Srov. NAKONEČNÝ, Milan. *Motivace chování*, s. 15.

modely, které vedou účastníky k registraci na dálkových pochodech. Dále se výzkumníci mohou zaměřit na ověření specifických proměnných, které mohou ovlivňovat motivy k této volnočasové aktivitě, jako je zvyšující se věk, získávání zkušeností, rodičovství a zjištění této práce podpořit například rozsáhlejším kvantitativním zkoumáním, které by umožnilo statisticky podpořit či ověřit zjištění této kvalitativní práce.

6. Seznam použitých zdrojů

- [1] BENDL, Stanislav. *Základy sociální pedagogiky*. V Praze: Univerzita Karlova, Pedagogická fakulta, 2016. 334 stran. ISBN 978-80-7290-881-3.
- [2] CSÍKSZENTMIHÁLYI, Mihály. *O štěstí a smyslu života: můžeme ovládat své prožitky a ovlivňovat jejich kvalitu?*. Překlad Eva Hauserová. Praha: NLN, Nakladatelství Lidové noviny, 1996. 399 s. Psychologie P; sv. 6. ISBN 80-7106-139-5.
- [3] ČECH, T. *Efektivní využívání volného času jako součást životního stylu dětí v postmoderní společnosti*. *Pedagogická orientace* 2002, č. 2, s. 108 až 113. ISSN 1211-4669.
- [4] BAUMAN, Zygmunt. *Úvahy o postmoderní době*. Překlad Miloslav Petrusek. Vyd. 2. Praha: Sociologické nakladatelství, 2002. 165 s. Post; sv. 1. ISBN 80-86429-11-3.
- [5] DURDOVÁ, Irena. *Sportovní management*. 1. vyd. Ostrava: VŠB - Technická univerzita, 2002. 121 s. ISBN 80-248-0130-2.
- [6] DRAPELA, Victor J. *Přehled teorií osobnosti*. 3. vyd. Praha: Portál, 2001. 175 s. ISBN 80-7178-606-3.
- [7] FILIPCOVÁ, Blanka. *Člověk, práce, volný čas*. 1. vyd. Praha: Svoboda, 1966. 155, [3] s. Sociologická knihovna.
- [8] HÁJEK, Bedřich, HOFBAUER, Břetislav a PÁVKOVÁ, Jiřina. *Pedagogické ovlivňování volného času: současné trendy*. Vyd. 1. Praha: Portál, 2008. 239 s. ISBN 978-80-7367-473-1.
- [9] HARTL, Pavel a HARTLOVÁ, Helena. *Psychologický slovník*. Třetí, aktualizované vydání. Praha: Portál, 2015. 774 stran. ISBN 978-80-262-0873-0.
- [10] HAYES, Nicky. *Psychologie týmové práce: strategie efektivního vedení týmů*. Vyd. 1. Praha: Portál, 2005. 189 s. ISBN 80-7178-983-6.
- [11] HELUS, Zdeněk. *Úvod do psychologie*. 2., přepracované a doplněné vydání. Praha: Grada, 2018. 310 stran. Psyché. ISBN 978-80-247-4675-3.

- [12] HENDL, Jan. *Kvalitativní výzkum: základní teorie, metody a aplikace*. Čtvrté, přepracované a rozšířené vydání. Praha: Portál, 2016. 437 stran. ISBN 978-80-262-0982-9.
- [13] HODAŇ, Bohuslav a DOHNAL, Tomáš. *Rekreologie*. Vyd. 1. Olomouc: Hanex, 2005. 202 s. ISBN 80-85783-48-7.
- [14] HOFBAUER, Břetislav. *Děti, mládež a volný čas*. Vyd. 1. Praha: Portál, 2004. 173 s. ISBN 80-7178-927-5.
- [15] HOGENOVÁ, Anna. *K fenoménu pohybu a myšlení*. 1. vyd. Praha: Eurolex Bohemia, 2006. 340 s. ISBN 80-86861-72-4.
- [16] HRADEČNÁ, Marie a kol. *Vybrané problémy sociální pedagogiky*. 1. vyd. Praha: Karolinum, 1995. 89 s. ISBN 80-7184-015-7.
- [17] CHRÁSKA, Miroslav. *Metody pedagogického výzkumu: základy kvantitativního výzkumu*. 2., aktualizované vydání. Praha: Grada, 2016. 254 stran. Pedagogika. ISBN 978-80-247-5326-3.
- [18] CHOUTKA, Miroslav. *Sportovní výkon*. 1. vyd. Praha: Olympia, 1981.
- [19] JELÍNEK, Vladimír. *Jak zvládat emoce pomocí obrazů žvlů: praktický návod na dosažení emoční rovnováhy*. 1. vyd. Praha: Grada, 2013. 159 s. ISBN 978-80-247-4609-8.
- [20] JIRÁSEK, Ivo. *Zážitková pedagogika: teorie holistické výchovy (v přírodě a volném čase)*. Vydání první. Praha: Portál, 2019. 265 stran. Gymnasion; svazek 06. ISBN 978-80-262-1485-4.
- [21] JIRÁSEK, Ivo. *Prožitok a možné světy*. 1. vyd. Olomouc: Univerzita Palackého, 2001. 125 s. ISBN 80-244-0256-4. S. 43-44.
- [22] KAPLÁNEK, Michal. *Nauka o volném čase. Studijní texty pro pedagogy volného času*. České Budějovice: Jihočeská univerzita, Teologická fakulta, 2011.
- [23] KATOLICKÁ CÍRKEV. *Papežská rada pro spravedlnost a mír. Kompendium sociální nauky církve*. Kostelní Vydří: Karmelitánské nakladatelství, 2008. 534 s. ISBN 978-80-7195-014-1.
- [24] KIRCHNER, Jiří. *Psychologie prožitku a dobrodružství: pro pedagogiku a psychoterapii*. Vyd. 1. Brno: Computer Press, 2009. 135 s. ISBN 978-80-251-2562-5.
- [25] KIRCHNER, Jiří, ed. a KAVALÍŘ, Petr, ed. *Prožitok a tělesnost: sborník příspěvků konference konané 24.4.2002 na UK FTVS*. Praha: Asociace psychologů sportu České republiky, 2003. 156 s. ISBN 80-903285-0-4.

- [26] KNÍŽETOVÁ, Věra a KOS, Bohumil. *Strečink, relaxace, dýchání*. 1. vyd. Praha: Olympia, 1989. 142 s. Sport pro všechny.
- [27] KORVAS, Pavel a KYSEL, Jiří. *Pohybové aktivity ve volném čase*. 1. vyd. Brno: Centrum sportovních aktivit Vysokého učení technického v Brně, 2013. 115 s. ISBN 978-80-214-4731-8.
- [28] KRÁMSKÝ, David, ed. *Kognitivní věda dnes a zítra*. Vyd. 1. Liberec: Bor, 2009. 303 s. CogniSci. ISBN 978-80-86807-55-3.
- [29] KRATOCHVÍL, Stanislav. *Skupinová psychoterapie v praxi*. 3., dopl. vyd. Praha: Galén, ©2005. 297 s. ISBN 80-7262-347-8.
- [30] KREUZ, František, ed. a MATĚJŮ, Ivan, ed. *Sporty a pobyt v přírodě: Příručka pro turistické kroužky SSM*. 1. vyd. Praha: Mladá fronta, 1979. 177, [3] s. Abeceda svazáckého funkcionáře; Sv. 114.
- [31] KREJSOVÁ, Jaroslava. *Přes Volary přešla smrt: pochod smrti očima pamětníků*. Vyd. 2., rozš. [Volary]: Zdeněk Krejsa, 2008. 201 s., [29] s. obr. příl. ISBN 978-80-254-1933-5.
- [32] KŘIVOHLAVÝ, Jaro. *Pozitivní psychologie*. Vydání třetí. Praha: Portál, 2015. 195 stran. Psychologie. ISBN 978-80-262-0978-2.
- [33] KUBAN, Jiří. *Potřeba mimořádného prožitku : diagnostika a využití*. Praha, 2003. 139 s. Disertační práce. Univerzita Karlova. Fakulta tělesné výchovy a sportu.
- [34] LOUKA, Oto. *Základy turistiky a sportů v přírodě*. Vyd. 1. Ústí nad Labem: Univerzita J.E. Purkyně v Ústí nad Labem, 2010. 167 s. Skripta. ISBN 978-80-7414-302-1.
- [35] MACÁK, Ivan a HOŠEK, Václav. *Psychologie tělesné výchovy a sportu: celost. vysokošk. učebnice pro fak. tělesné výchovy a sportu a pedagog. fakulty*. 1. vyd. Praha: SPN, 1989. 221 s. Učebnice pro vys. školy.
- [36] MACHAČ, Miloš, MACHAČOVÁ, Helena a HOSKOVEC, Jiří. *Emoce a výkonnost: celost. vysokošk. příručka pro stud. filozof. fakult.* 2. vyd. Praha: SPN, 1988. 283 s. Učebnice pro vys. školy.
- [37] MALÁ, Vlasta. *Základy cestovního ruchu*. Praha: Oeconomica, 2002. ISBN 80-245-0439-1.
- [38] MALACH, Josef. *Teorie metodiky výchovy*. Vyd. 2., upr. a dopl. Praha: Univerzita Jana Amose Komenského, 2010. 248 s. ISBN 978-80-86723-93-8.

- [39] MARCUS, Bess H. a FORSYTH, LeighAnn H. *Psychologie aktivního způsobu života: motivace lidí k pohybovým aktivitám*. Vyd. 1. Praha: Portál, 2010. 223 s. ISBN 978-80-7367-654-4.
- [40] MIKŠÍK, Oldřich. *Psychologická charakteristika osobnosti*. 2., přeprac. vyd. Praha: Karolinum, 2007. 273 s. Učební texty Univerzity Karlovy v Praze. ISBN 978-80-246-1304-8.
- [41] MIŠOVIČ, Ján. *Kvalitativní výzkum se zaměřením na polostrukturovaný rozhovor*. Vydání první. Praha: Slon, 2019. 292 stran. Studijní texty; 72. svazek. ISBN 978-80-7419-285-2.
- [42] MOSER, František a kol. *Pěší turistika*. 1. vyd. Praha: Olympia, 1981. 118 s.
- [43] NAKONEČNÝ, Milan. *Motivace lidského chování*. Vyd. 1. Praha: Academia, 1996. 270 s. ISBN 80-200-0592-7.
- [44] NAKONEČNÝ, Milan. *Lidské emoce*. Vyd. 1. Praha: Academia, 2000. 335 s. ISBN 80-200-0763-6.
- [45] NAKONEČNÝ, Milan. *Motivace chování*. 3., přeprac. vyd. V Praze: Triton, 2014. 599 s. ISBN 978-80-7387-830-6.
- [46] NAKONEČNÝ, Milan. *Lexikon psychologie*. 2., podstatně rozš. vyd. Praha: Vodnář, 2013. 658 s. ISBN 978-80-7439-056-2.
- [47] NAKONEČNÝ, Milan. *Základy psychologie*. Vyd. 1. Praha: Academia, 1998. 590 s. ISBN 80-200-0689-3.
- [48] NOVOTNÁ, Eliška. *Sociologie sociálních skupin*. Vyd. 1. Praha: Grada, 2010. 120 s. Sociologie. ISBN 978-80-247-2957-2.
- [49] ONDRUŠKOVÁ, KRAHULCOVÁ. *Gerontologie pro sociální práci*. 1.vydání. 370 stran.2020 ISBN: 978-80-246-4383-0.
- [50] OPASCHOWSKI, Horst. *Pädagogik der Freizeit. Grundlegung für Wissenschaft und Praxis*. Bad Heilbrunn 1977.
- [51] OPASCHOWSKI, H. *Pädagogik der freien Lebenszeit*, 3. Aufl., Opladen : Leske+Budrich 1996.
- [52] PÁVKOVÁ, Jiřina. *Pedagogika volného času*. V Praze: Univerzita Karlova, Pedagogická fakulta, 2014. 145 s. ISBN 978-80-7290-666-6.
- [53] PAULÍK, Karel. *Psychologie lidské odolnosti*. Vyd. 1. Praha: Grada, 2010. 240 s. Psyché. ISBN 978-80-247-2959-6.

- [54] PELCOVÁ, Naděžda. *Filozofická a pedagogická antropologie*. Vyd. 1. Praha: Karolinum, 2000. 201 s. ISBN 80-246-0076-5.
- [55] ROZSYPALOVÁ, Marie, MELLANOVÁ, Věra a ČECHOVÁ, Věra. *Psychologie a pedagogika I: pro střední zdravotnické školy*. Vyd. 1. Praha: Informatorium, 2003. 186 s. ISBN 80-7333-014-8.
- [56] ŘIHÁČEK, Tomáš a kol. *Kvalitativní analýza textů: čtyři přístupy*. 1. vyd. Brno: Masarykova univerzita, 2013. 190 s. ISBN 978-80-210-6382-2.
- [57] SEKERA, Julius. *Teze ze sociální psychologie*. Vyd. 1. Ostrava: Ostravská univerzita, Pedagogická fakulta, 2003. 1 sv. ISBN 80-7042-251-3.
- [58] SEKOT, A., BLAHUTKOVÁ, M., DVOŘÁKOVÁ, S., SEBERA, M. *Kapitoly ze sportu*. 1.vyd. Brno: MU, 2004. 200 s. ISBN 80-210-3531-5.
- [59] SEKOT, Aleš. *Sport a společnost*. Brno: Paido, 2003. 191 s., [8] s. barev. obr. příl. ISBN 80-7315-047-6.
- [60] SLAMĚNÍK, Ivan. *Emoce a interpersonální vztahy*. Vyd. 1. Praha: Grada, 2011. 208 s. Psyché. ISBN 978-80-247-3311-1.
- [61] SLEPIČKA, Pavel, HOŠEK, Václav a HÁTLOVÁ, Běla. *Psychologie sportu*. Vyd. 2. Praha: Karolinum, 2009. 240 s. ISBN 978-80-246-1602-5.
- [62] SLEPIČKOVÁ, Irena. *Sport a volný čas: vybrané kapitoly*. 2. vyd. Praha: Karolinum, 2005. ISBN 80-246-1039-6.
- [63] SLEPIČKOVÁ, Irena. *Sport a volný čas adolescentů*. Vyd. 1. Praha: Univerzita Karlova, Fakulta tělesné výchovy a sportu, 2001. 127 s. ISBN 80-86317-13-7.
- [64] *Slovník českých synonym a antonym*. 2. vyd. V Brně: Lingea, 2012. 592 s. ISBN 978-80-87471-40-1.
- [65] SMĚKAL, Vladimír. *Pozvání do psychologie osobnosti: člověk v zrcadlení [i.e. zrcadle] vědomí a jednání*. 3., opr. vyd. Brno: Barrister & Principal, 2009. 523 s. Studium. ISBN 978-80-87029-62-6.
- [66] SOUDKOVÁ, Miluše. *Psychologie pomáhá každodennímu životu*. 1. vyd. Brno: Doplněk, 2004. 164 s. ISBN 80-7239-164-X.
- [67] SPOUSTA, Vladimír et al. *Metody a formy výchovy ve volném čase: kultura a umění ve výchově*. 1. vyd. Brno: Masarykova univerzita, Pedagogická fakulta, 1996. 82 s. ISBN 80-210-1275-7.

- [68] STRAUSS, Anselm L. a CORBIN, Juliet. *Základy kvalitativního výzkumu: postupy a techniky metody zakotvené teorie*. Vyd. 1. Brno: Sdružení Podané ruce, 1999. 196 s. SCAN; 2. ISBN 80-85834-60-X.
- [69] SVOBODA, Václav. *Public relations moderně a účinně*. 2., aktualiz. a dopl. vyd. Praha: Grada, 2009. Expert. ISBN 978-80-247-2866-7.
- [70] SVOBODA, Bohumil. *Pedagogika sportu*. 2. vyd. Praha: Karolinum, 2007. 250 s. Učební texty Univerzity Karlovy v Praze. ISBN 978-80-246-1358-1.
- [71] ŠERÁK, Michal. *Zájmové vzdělávání dospělých*. Vyd. 1. Praha: Portál, 2009. 207 s. ISBN 978-80-7367-551-6.
- [72] ŠVARŤÍČEK, Roman a kol. *Kvalitativní výzkum v pedagogických vědách*. Vyd. 2. Praha: Portál, 2014. 377 s. ISBN 978-80-262-0644-6.
- [73] ŠVIGOVÁ, Milada. *Volný čas a my*. 1. vydání. Praha: Svobodné slovo, 1967. 155 stran. Živé myšlenky; svazek 14. S. 131. srov. SLEPIČKOVÁ, Irena. *Sport a volný čas: vybrané kapitoly*. 2. vyd. Praha: Karolinum, 2005. ISBN 80-246-1039-6.
- [74] THOROVÁ, Kateřina. *Vývojová psychologie: proměny lidské psychiky od početí po smrt*. Vyd. 1. Praha: Portál, 2015. 575 s. ISBN 978-80-262-0714-6.
- [75] VÁŽANSKÝ, Mojmír a SMĚKAL, Vladimír. *Základy pedagogiky volného času*. Brno: Paido, 1995. 176 s. ISBN 80-901737-9-9.
- [76] VÁŽANSKÝ, Mojmír. *Volný čas a pedagogika zážitku*. 1. vyd. Brno: Masarykova univerzita, Pedagogická fakulta, 1992. 64 s. ISBN 80-210-0428-2.
- [77] VESELÁ, Jana. *Kapitoly ze sociální pedagogiky*. Vyd. 1. Pardubice: Univerzita Pardubice, 2006. 210 s. ISBN 80-7194-864-0.
- [78] VITOUŠ, Pavel. *Malá encyklopedie sportu*. 1. vyd. Praha: Mladá fronta, 1980. 359, [5] s. Malé encyklopedie nakl. Mladá fronta; Sv. 9.
- [79] VYBÍRAL, Zbyněk. *Psychologie komunikace*. Vyd. 2. Praha: Portál, 2009. 319 s. ISBN 978-80-7367-387-1.
- [80] VYMĚTAL, Jan a kol. *Obecná psychoterapie*. 2., rozš. a přeprac. vyd. Praha: Grada, 2004. 339 s. Psyché. ISBN 80-247-0723-3.
- [81] VÝROST, Jozef, ed., SLAMĚNÍK, Ivan, ed. a SOLLÁROVÁ, Eva, ed. *Sociální psychologie: teorie, metody, aplikace*. Vydání 1. Praha: Grada, 2019. 759 stran. Psyché. ISBN 978-80-247-5775-9.

- [82] WERNEROVÁ, Irena. *Komunikace pro každého: komunikace s 5 P: popularizovaný průvodce pomocí praktických příhod*. Vyd. 1. [Praha]: Computer Media, 2010. 240 s. ISBN 978-80-7402-064-3.
- [83] WINTER, Deborah Du Nann a KOGER, Susan M. *Psychologie environmentálních problémů*. Vyd. 1. Praha: Portál, 2009. 295 s. ISBN 978-80-7367-593-6.
- [84] YALOM, Irvin D. *Existenciální psychoterapie*. Překlad Ivo Müller. Vydání druhé. Praha: Portál, 2020. 542 stran. ISBN 978-80-262-1587-5.

7. Online zdroje

- [1] BRODY, LR a Hall, JA (1993). Pohlaví a emoce [online]. In M. Lewis & JM Haviland (Eds.), *Handbook of emotions* (str. 447–460). Guilford Press. Dostupné z: https://doi.org/10.1007/978-3-531-93439-6_7
- [2] CRUST, Lee & KEEGAN, Richard & PiGGOTT, David & Swann, Christian. (2011). *Walking the Walk: A Phenomenological Study of Long Distance Walking* [online]. *Journal of Applied Sport Psychology*. 23. 243-262. 10.1080/10413200.2010.548848.
- [3] DISMAN, Miroslav. *Jak se vyrábí sociologická znalost* [online]. Vydání první. Prague, [Czech Republic]: Karolinum, ©2011 [cit. 2021-02-17]. Dostupné z: <https://ebookcentral.proquest.com/lib/natl-ebooks/detail.action?docID=1996759>.
- [4] CHARVÁT, M. *Protiklady hodnotového směřování rekreačního, výkonnostního a vrcholového sportu*. 64-67,. In: *Nové poznatky v kinantropologickém výzkumu: soubor referátů ze semináře pořádaného 15.11.2002 na Fakultě sportovních studií MU v Brně* [online]. 1. vyd. Brno: Masarykova univerzita, 2003. 250 s. Sborník prací Fakulty sportovních studií. ISBN 80-210-3099-2.
- [5] OČADLÍK, Martin. *Dálkový pochod jako forma turistiky a putování* [online]. Olomouc, 2016 [cit. 2021-03-09]. Dostupné z: <https://theses.cz/id/osn2nv/>. Diplomová práce. Univerzita Palackého v Olomouci, Fakulta tělesné kultury. Vedoucí práce prof. PhDr. Ivo Jirásek, Ph.D.
- [6] RYBA, J. *Sociologická encyklopedie. Genius loci*. Praha 1994. ©2018 [cit. 2021-02-17]. Dostupné z: https://encyklopedie.soc.cas.cz/w/Genius_loci
- [7] SAUNDERS, R. E., LAING, J., & WEILER, B. (2014). *Personal transformation through long-distance walking*. In *Tourist experience and fulfilment: insights from positive psychology* (pp. 127–146). Routledge . https://researchportal.scu.edu.au/discovery/fulldisplay/alma991012821510302368/61 SCU_INST:ResearchRepo sitory
- [8] SEKOT, Aleš. *Rodiče a sport dětí: rodičovské výchovné styly jako motivační faktor sportování dětí a mládeže* [online]. 1. vydání. Brno: Masarykova univerzita, 2019. 125 stran. ISBN 978-80-210-9292-1. <https://munispace.muni.cz/library/catalog/view/1267/3655/1547-1/0#preview>
- [9] VÁŽANSKÝ, Mojmír. *Fenomén zážitku ve sféře volného času* [online]. **Pedagogická orientace**, [S.l.], v. 3, n. 7, p. 109-111, nov. 2018. ISSN 1805-9511. Dostupné na: <https://journals.muni.cz/pedor/article/view/11144>. Datum přístupu: 08 mar. 2021) str. 109-111.

[10] WOUTERS H, AALBERS T, Maessen MFH, Verbeek ALM, Rikkert MGMO, Kessels RPC, Hopman MTE, Eijsvogels TMH. *Physical Activity and Cognitive Function of Long-Distance Walkers: Studying Four Days Marches Participants*. *Rejuvenation Res.* 2017 Oct;20(5):367-374. doi: 10.1089/rej.2016.1876. Epub 2017 Jul 24. PMID: 28602152.

8. Seznam příloh

1. *Rozhovor s participantem výzkumu s označením Marek.*
2. *Rozhovor s participantem výzkumu s označením Jana.*
3. *Rozhovor s participantem výzkumu s označením Pavel.*
4. *Rozhovor s participantem výzkumu s označením Tomáš.*
5. *Rozhovor s participantem výzkumu s označením Petra.*
6. *Rozhovor s participantem výzkumu s označením Lukáš.*

Příloha 1

Autorka: Tak já tě zdravím, já jsem Aneta. Je možný, že už jsi mě na pochodu viděl bývám tam v zázemí.

Marek: Je to možný.

Jako teď se tam vyskytuju v bufetu jako pomoc.

Přemýšlí.

Nevíš.

Spíš funguju, funguju s XXX. (úsměv)

S XXX jasný známe taky. No já teď nastoupila na pedagogiku volného času, takže začínám psát diplomku a kvůli tomu mě zajímá tento pochod. Jsem ráda, že si se ozval (smích) a jenom bych ti ráda ujasnila, že to teda musím nahrávat, bude to všechno anonymní, nikde nebude tvoje jméno nebo tak.

V pořádku, v pořádku. I kdyby bylo, máš můj souhlas. (smích)

Děkuji. Koukám, že sis teda přinesl všechny medaile.

Jo to jsou všechny čtyři.

Letos jsem si měl pro pohár, který si vymysleli prostě, jakože něco navíc, že jo než medaile čtyři, chtěl jsem, ale prostě nemohl bych se na něj ani podívat, takže jsem se toho vzdal, toho všeho.

Jako myslíš kvůli tomu, že nebylo to zázemí?

Ehm kvůli tomu zázemí ani tak ne, ale kvůli tomu koronaviru a tak nějak všechno ta atmosféra je pryč prostě těch lidí jo, už je to prostě jiný.

A ty chodíš jako sám nebo v partě?

Ne, ne já chodím s partou. Takže jsme se toho všichni vzdali.

Vy jste jako vůbec nešli?

My jsme vůbec nešli, my jsme se toho vzdali s tím, že prostě odšlápnu si to příští rok. Zase si to zaplatíme a pěkně si to zase odšlápnu.

Takže letos ti vlastně peníze propadly.

No jasně, vůbec jsem to neřešil. (číšnice, donesla pití, poděkování).

No tohleto je teda (koukám se na medaile). Teďkon byl kolikátej ročník, prosím tě připomeň mi.

Tohleto je pátej.

Pátej.

Nebo byl pátej ročník jo když budu brát nultej jako první. Tak prostě je pátej ročník.

Takže první rok ty si šel, jak to je trasově prosím tě.

První, druhá, třetí, čtvrtá (ukazuje medaile, jak jdou po sobě).

Jo a ty chodíš kolik kilometrů?

70 extrém (v mimice je vidět jeho hrdost, na to že je to 70km extrém).

Extrém, a nezačínal si třeba na nízkým?

Ne.

Šel si rovnou sedmdesátku, jo.

Šel jsem rovnou sedmdesátku.

Tady máš i certifikát, ke každý medaili dostáváš tenhlecten certifikát. Ten první byl na A4 teď jsou teda na A5. Asi podle účastníků, protože přeci jenom nás začínalo já nevím 200 a už je nás tam dva tisíce.

No a ty jsi teda šel úplně to první, tak kde jsi se o tom dozvěděl.

(zarazil mě v průběhu řeči) úplně první ne.

Nešel?

Úplně první ne, úplně první ročník šel můj kamarád právě, kterej chodí o ten rok dýl.

Jojo.

On to prostě odšlápl a řek, povídá jo prej jo hale je to fajn mám super pochod je to docela výzva, jdeš?

Smích.

Takže jako ten kamarád tě do toho naburcoval aby si chodil taky.

Jasně je to přece jenom chlap, kterýmu je pětapadesát let, prostě, vyléčený alkoholik což je prostě pro něj to bylo to chození takový to, který mu jako pomohlo z toho alkoholismu. Takže sem říkam tak fajn XXX, když jsi to dal ty tak já taky.

A chodíš teda jen tento pochod nebo ještě jináci?

Letos jsem se přihlásil ještě na policejní pochod v Brdech. Mě se to minulej rok nepovedlo já sem se o něm dozvěděl a nepovedlo se mi to protože ho máme jakoby za humny že jo když to tak řeknu, deset kilometrů od baráku.

Ty bydlíš kde prosím tě.

Rožmitál pod Třemšínem, takže takže eee ten vlastně pochod tam funguje taky jsou tam taky kategorie i ta extrémní sedmdesátka dá se dá se i kombinovat jako je tady MILITARI DEATH MARCH, takže se to dá protáhnout na nějakých těch 112 kilometrů ale říkam no Death march byl první no.

To bylo takový to zkušební jo?

Jo. Bylo to zkušební.

No a nějaký tvoje pocity třeba z toho prvního pochodu? Jak jsi se jako cítil?

Takhle já sem to bral ten první pochod jako strašnou výzvu, protože mě když to ten kamarád právě řek říká deš a já povídám joo půjdu a začali mě takovýty rarásci zrazovat jo, ty další kamarádi, který mě tam znají že jo todlecto nemůžeš dát, podívej se na sebe, máš stodvacet kilo a chceš jít sedmdesát kilometrů ty jsi blázen podívej se P (přezdívka kamaráda) má padesát i s postelí, takže to už byl pak prostě takovej ten hec, úplně jsem si řek a jdu prostě a nevěřili mi do té doby než jsem se zaregistroval než jsem si to zaplatil prostě a byl jsem na tom startu s tím Patrem (přezdívka kamaráda), vyfotili jsme a oni furt nevěřili prostě ze to puđu prostě. A pak takový ty ohlasy to nedojdes a prostě nedáš to. Je pravda, že ke konci té trasy když jsem byl vlastně zpátky ve Vimperku, v té zahrádkářský kolonii a vidím vlastně ten kemp Vodník na druhý straně tak tam jsem si říkal, že to vzdám, že to prostě nemůžu už ujít, že prostě už toho mám plný zuby. Já jsem šel fakt z posledních sil. A říkam si a neudělám jim tu radost prostě v žádným případě jsem se zakous a prostě šel jsem jako už jako stroj robot prostě no.

No a ty jdeš teda s tím kamarádem XXX jsi říkal a to vás chodí víc?

No nás chodí víc, chodí můj bratránek, chodí můj bejvalej kolega z práce, ten si vlastně letos měl jít pro zlatou (myšleno medaili) ten už by šel taky čtvrtou účast no a postupně se jakoby nabalujou další, že jo, který prostě jo hale je to výzva tys to šel třikrát já to půjdu taky no a jsou to většinou už takový ty starý matadoři jo nejsou to prostě žádní mladíci. To jsou chlapi přes padesát let no a ty už přece jenom něco vědí, něco mají za sebou a prostě vědí kam šahnout se svýma silama.

Hmm jasně, takže vlastně ta první tě popohnala k tomu, aby jsi se přihlásil i ten příští rok?

Eee Bylo mi řečeno, přijedeš příští rok, ne v životě už mě tady nevidíte, to jsem odjížděl z toho pochodu. Dva dny to trvá, než se to člověku rozleží v hlavě a říká si a příští rok a jdu znova prostě.

Takže s tím kamarádem je to už nějaká vlastně tradice nebo jak to říct? Prostě už jdete spolu.

No už je to fakt tradice. Ty přátele co se nabalujou dobrý jako samozřejmě ty já беру jako rovnocenný partáky jo pomáháme si když je potřeba jo, když je potřeba aby někdo táhnul tak jde a táhne to prostě tak je, ale s tím XXX je to pouto úplně jiný, ten mě prostě k tomu dotah.

Jasně. No a teď kon máš teda tu sedmdesátku a náhodou jsi neuvažoval, že bys to zvýšil na sto?

Jo, jo jo. (odhodláni v mimice). Tahlecta myšlenka je tam na sto procent. Protože já vlastně kvůli tomu že jsem si letos nešel pro pohár tak si pro něj půjdu příští rok, prostě říkam nemohl bych se na něj podívat já mám rád výzvy a abych si odšlápl 777 metrů potažmo třeba někdo třicet kilometrů prostě to není ono nemá to tu atmosféru a prostě není to ten zážitek prostě z toho Death marche takovej jako člověk má. Takže prostě to беру tak jo odšlápnu si to 70 vezmu to přes Boubín, vylezu si nahoru na Boubín to je něco navíc že jo co nemusím, ale chodím tam, chodím tam každej rok a pravidelně takže prostě vyšlápnu si to na ten Boubín a to je prostě ono. To je prostě ta atmoška z toho a tohle já prostě potřebuju.

Takže ty potřebuješ tu atmosféru, bejt tam s těma lidma a abys tam šel s tím kamarádem, kterej teda....

(skočil mi do řeči) no jasně ačkoliv jsou tam lidi, kteří mě prostě znaj jooo protože přece jenom nejdu poprvý že jo takže půjdu to po pátý. První pochod jsem se potkal z vojákama toho XX ty mě tahlí padesát kilometrů s sebou prostě že prostě pojď s náma a budeš s náma šlapat vždyť je to jedno no a chudáci v první polní a já tak jenom s krosnou jenže oni v ty krosně akorát že oni v první polní měli dvaadvacet kilo a já v krosně dvacet kilo takže já jsem na tom byl stejně jako oni. Jako samozřejmě člověk se trošku vylepšuje a pátej pochod už půjdu s dvouma tatrankama flaškou vody to stačí, jako víc toho nepotřebuju.

No a na ten první pochod dali ti jako nějaký rady jako na co si máš dát pozor.

Ne ne.

Jako prostě jsi šel, jen tak z hecu.

Joo na tvrdo z hecu ještě v pracovních botech říkám normálně chodím v pracákách furt jsem na ně zvyklej tak to pude tak jsem měl po těch prvních dvaceti kilometrech, mezi Vimperkem a Husincem tak tam jsem měl pučejeře jak pětikoruny a říkám no tak boty dolu tak jsem vzal prostě čistý ponožky pučejeře jsem propíchal no a všechno v pořádku.

A vrátil jsi se do těch samejch bot jo?

Nee nene ty jsem hodil do baťohu a vzal jsem si jiný, že jo.

Joo už jsem se lekla že jo jako představa že jdu v těch samejch botách v kterých jsem si udělala pučejeře

Nenene

Takže teď kon chodíš stále v pracovních botách nebo už máš jinou obuv.

Já mam koupil jsem si Kilimandžára (značka bot) trekový a v těch se mi chodí prostě úplně skvěle. Oni už jsou v takovým polorozkladu ale prostě fungujou fungujou, sloužej takže proč si je nevzít že jo na MILITARI DEATH MARCH když vím, že mě v nich nohy bolet nebudou.

No jasný. No ono ani to počasí při tom pochodu není nic moc ne?

Noo jsou to výkyvy.

No to už je asi výzva taky ne?

Noo možná kdybych hledal v telefonu najdu nějakou fotku ráno minus deset ve Volarech a odpoledne ve dvě hodiny plus dvacet nahoře na ? Tam jsem byl v kraťasech v tričku a šlapal jsem. Joo takže tam ty výkyvy jsou. Samozřejmě měli jsme jeden ročník, kdy se nám vystřídali snad všechno kromě blesku. Jinak jsme měli snad úplně všechno kroupy, déšť, vítr, zatažino, sluníčko prostě horko zimu ukrutnou.

A ani v tomhle případě sis neřekl ne nedojdu

Nee naopak tyhle podmínky úplně miluju.

Joo ty jo

No jasně to člověka prověří, na co zrovna má.

No tak asi to prověří i to kamarádství ne?

Jo určitě tam to člověk taky...proto chodí v partě, že jo proto já ty kluky prostě rád s sebou vezmu, protože vím, že se prostě navzájem podržíme. Když je potřeba tak prostě si pomůžem jo.

Jasný no.

To bylo prostě kamarád taky jo, kterej to šel poprvý a já jsem to šel potřetí a měl jsem vlastně třetí účast on to šel poprvý boty sice si koupil nový měl, nosil je půl roku vyšlápli je měl ale prostě problém je velký s pučejeřema na malíčkách chodit pořádně tak on chodil po patách což bylo už špatně že jo když jsme šli dolů z Boubína tak říkám hale takhle nemůžeš chodit, takže prostě jsme se domluvili a ač jsme toho sami měli plný kecky tak jsme ho prostě část cesty nesli ještě.

Jako jak

No jakože že jsme udělali sedačku z rukou skočil nám na ruce prostě já povídám sed a jdem prostě. Tak jsme šli a prostě a tak jsme šli třeba pět kilometrů. Normálně jsme se zakousli a jdem.

Ty jo

A tak mu pomůžeme a to byl klučina, kterej měl devadesát kilo, takže prostě

Nebyl zvyklej no a ty se na to připravuješ nějak během roku?

Ne.

Vůbec jo?

Ne. Ne já chodím prostě natvrdo. Já jsem fakt extrémista. Já prostě jdu. Jako jo jsou přátele ty prostě trénujou, jdou deset pak chodí patnáct a pak dvacet a když si to protáhnou na čtyřicet za den tak prostě říkají jo jsme připravení. No já chodím do práce z práce doma něco nějaká práce, hraju florbal, fotbal, nohejbal takže prostě nějakou fyzickou člověk má a říkám si já ani nepotřebuju trénovat dál. Já to odšlápnu.

Takže to bereš jako procházku jo?

Jooo. Jako člověk samozřejmě trpí druhý den, popochodovejma syndromama já nevím robotická chůze, a jdeš pět kilometrů za hodinu, a prostě nejde ti jít ani se zvednou z postele prostě všechno tě bolí. Prostě víš o každém svalu v těle, ale prostě to k tomu patří. Je to hezký. To si člověk musí protrpět.

No jako věřím tomu, já bych se asi nedokázala vyburcovat k tomu abych to šla pro mě je to něco absolutně nepředstavitelného. Ale než byla ta korona tak to bylo pro tebe asi zklamání, že to nebylo ne?

Určitě. Jako takhle nemrzí mě to, že ty kluci to vymysleli úplně skvěle ty možnosti, jaký člověk měl v té koruně si myslím, že vymysleli jak nejlíp mohli, líp to vymyslet nešlo. Jo nicméně se tam našli rypáci, že prostě do toho úplně zbytečně vandrovali a mě to úplně ničilo a říkal jsem si tak dobře ti co do toho vandrujou asi vůbec neví proč ten pochod chodí.

Hm.

Samozřejmě já to mám z hecu, ale na druhou stranu dokážu při tom pochodu si na ty lidi vzpomenout jooo, který to kdysi chodívali, asi tam trpěli, umírali prostě dokážu si to tam nějak vybavit jo v těch místech.

Takže když ten pochod jdeš tak se zamýšlíš?

I vnímám i vnímám.

Vnímáš tedy, co asi prožívaly když to šly ty ženy.

Když si vezmu, že to šly v dřevákách a já mám doma dřeváky a občas v nich chodím po zahradě když jsem zrovna líněj se obouvat do šněrovacích bot tak prostě skočím do dřeváků a dokážu si, jako nedokážu si představit v tom jít sedmdesát kiláků a ještě v zimě třeba, v životě, to bych v životě neušel já vím, že bych tam umřel stejně jako ony.

To už jsi několikátěj, co mi to říká, že to jde jako uctění, ale že zároveň ví, že kdyby měl jít v těch podmínkách tak by to jako nedal.

Hlavně ty podmínky ty lidi neměli že jo. Ty podmínky my máme oblečení, máme jídlo s sebou oni neměli nic. Oni měli možná ten sníh a těžko se pro něj ohnout když nad nima stojí ssák, že ho zastřelí. Takže tam určitě hrál i ten stres.

A když si teda ten pochod šel poprvý tak si jako věděl k čemu slouží?

Já jsem si to načítl.

Zjišťoval sis.

Jako podrobnosti jsem si fakt zjistil i jsem byl na tom hřbitově ve Volarech při tom prvním pochodu. NO protože já jsem šel jakoby sám, ale nešel jsem sám šel jsem s těma vojákama no a ty kluci povídaj hale my to máme tadyhle kousek na základnu my hřbitov známe já povídám fajn dobrý já se tam jdu podívat takže jsem tam prostě došel kouknul jsem se porozhlídnul. Takže jsem tam šel nějakým způsobem tu památku uctít. Já na tyhle věci moc nejsem, přijdu na hřbitov a řeknu nazdar nebožtíci. Dělán si z toho srandu, ale tam to mělo nějakou váhu, nějakou vážnost. Takže tam jsem si prostě chvílku byl, vrátil jsem se za těma klukama na tu základnu do toho obecního úřadu, kde vlastně jsme měli že jo základnu druhou no takže tam jsem si s nima chvílku pobyl a pak jsme pokračovali dál.

A třeba když takhle jdeš těch sedmdesát kilometrů je docela dost času na přemýšlení můžeš říct že se nějak odpoutáš z toho každodenního života?

Joo tak tam se člověk odpoutá už od startu. Tam je odpoutanej okamžitě. Já když odstartuji tam mám prostě ted' jdu tu trasu ted' přemýšlím protože tím že já jsem ten harcovník co s sebou táhne ty benjamínky takže já jsem ten kterej to zase tahne a ten kterej nesmí tu trasu zkazit no a když jí zkazím zakufujeme tak každej kilometr rovnáse zhruba dvacet minut navíc pochodu. Což se mi nelíbí jako ke konci je to prostě strašný. No takže opravdu se člověk snaží přemýšlet kudy jde a nepoužívám zbytečný mapy prostě GPSku já to prostě nepotřebuju. Mám svůj orientační smysl. A vím že prostě minulej rok jsem si tady zakufroval tak tam kufrovat už nebudu.

Takže ty jdeš jako bez GPSky bez čehokoliv?

Já to mám všechno tady víš (ukazuje na hlavu)

Fakt jo? A to ti ostatní kamarádi na tebe spolíhají takhle?

Jo spolíhají.

Tak to musí být hodně velká důvěra ne ?

No tak dva roky jsme si nezašli ani jednou (smích). Jako fakt jsme to prošli čistě.

No a za jak dlouho to máte třeba tu trasu?

Tak za patnáct šestnáct hodin.

To je dost. Ty jo. Já si nedokážu představit být támhle někde čtyři hodiny ještě v těch podmínkách co tam jsou jo....

(skočil mi do řeči) patnáct šestnáct hodin to jdem no nezávodíme neběháme. Jdeme to prostě jenom abychom si to ušli, užili a pro nás je to už i tak sportovní výkon.
Tak vy tam potom i spíte ne v tom kempu?

Nene.

Nespíte? Odjízdíte?

Odjízdíme. Máme to sedmdesát kilometrů domů takže už vlastně minulej rok jsme si to domluvili tak, že je to docela nebezpečný domů pak řídit takže jsme si domluvili toho jednoho kamaráda manželku, my máme osmimístný auto doma takže prostě vzala naše auto a dojela pro nás. Jo takže prostě přijel čerstvej řidič a my jsme tam popadali jako mouchy a prostě dobrý.

Já se právě dívím, že byste jeli sami.

Jezdili jsme. Já jsem první rok jel vlakem.

Fakt jo? Po patnácti hodinách chůze ještě sednout do vlaku.

To jsem spal v kempu. To bylo taky pěkný no první ročník. Protože v kempu jsem šel spát přišlo devět stupňů plus a ráno jsem se vzbudil pět centimetrů sněhu a devět stupňů minus.

No a ten pochod policejní, ten je v nějakým lepším počasí?

Ehm měl být v květnu. Plánovali ho v květnu, ale to počasí na Brdech je samozřejmě stabilnější jsou nižší o hodně tady bobík má přes 1200 metrů a boubín má přes 1300 takže tam to počasí je ještě trochu extrémnější než tady.

No jasný já vím, že i v tom zázemí se vojáci dohadují kdo půjde na te boubín na ten czechpoint a ten kdo tam byl jeden rok už tam druhý rok jít nechtěl protože ty podmínky nejsou úplně

Já jsem tam ten první rok vylez a ač jsem ptostě viděl dole že tam nahoře musí bejt mlha že neuvidím nictak aspon tu rozhlednu chci vidět tak jsem tam vyšlapal ten XX mi sám povídá ty jsi blázen proč tam jdeš na co vždyť tam nic neuvidíš. Prostě výzva.

Když to máš takhle tak je jasný že tě to nějakým style potom nadchne že jo.

Určitě. To si klidně otevři (koukám na medaile)

A doma je máš teda vystavený ty medaile?

Doma je mam vystavený no.

A jak ty jako vnímáš tu medaili? Co to pro tebe jako je.

Já? No pro mě to je přesně jenom ty vzpomínky to co jsem prožil prostě vzpomenu si na každýho kluka co tam začínal se mnou protože každá ta medaile s sebou nese nějakýho toho nováčka. Každou tu srandu kterou jsem tam s těma lidma zažil. To poznání těch nových lidí, který tam jsou prostě, který mě dokonce i šokovali. Člověk jde v záblatí po čtyřiceti kilometrech odšlápnutejch tam taková babina s dědkem šlapou si to tam a babka pohorky dědek takový tenisky o hůlčičce a šlapou a říkám dobrý v záblatí se zastavili a bábo vyndej mi jednoho lahváče já mam docela žízu. Babka táhla krosnu fakt jako velkej batoh šahla do něj dědkovi vyndala pivko odevřela dala děda se napil dopil pivko dali zpatky flašku ta to vrátila tak už můžeme zase jít tak jdem pojd' máme to ještě daleko a šli tu sedmdesátku ale těm bylo já nevím sedmdesát obou dvoum. To bylo vidět, že jsou starý prostě jo.

Tak tam na tý trase asi potkáš všemožný lidi ne?

Joojoo.

Já vim, že jednu dobu to chodily i děti s rodičema. Ty šli teda asi tu kratší trasu ale šli, že mě docela i překvapilo že hodně lidí fakt dorazí do toho kempu vyřízení a příští rok je tam potkáš znova.

To je prostě ta výzva no. Já když jsem to řekl, že mě tam už prostě nikdo neuvidí tak Lukáš P. když se se mnou loučil povídá ty stejně přijdeš ty jseš jasnej. No tak jasně přijel jsem.

No a co na to tvoje rodina doma.

Noo úplně v pohodě. Máma mi řekla, že jsem blázen táta mi řekl že jsem magor a všechno v pořádku. Ale věřili mi že to odejdu že to odšlápnu.

Věřili jo?

Věřili no, protože táta ví, že jsem houževnatej že se dokážu pro věc zakousnout a že jdu si za svým.

No na co bych se tě ještě mohla zeptat.

Ptej se zážitků spousta.

No hale vím, že spoustu lidí si bere taky alkohol na posilnění.

No já mam placatku s sebou já to beru tak jako z nostalgie a tu placatku s sebou táhnu už tři roky a je pořád plná. Má obsah dvě decky a jestli z ní ubyl velkej panák že to je moc.

No tak ono asi když jdeš s tím kamarádem bývalým alkoholikem tak to asi není ani vhodný.

No to ani nejde no. Ono to ani nejde jo ono za první nemá člověk ani chuť jíst.

Nejíte vůbec?

Ne já jsem si první rok tak jsem s sebou jídlo fakt vzal nějaký rohlíky prostě s paštikou něco sladkýho s marmeládou sušenky jsem si vzal banány no povídám dobrý no přivezl jsem většinu zpátky sněd jsem jeden a půl tatranky za celou cestu. Dobře vypil jsem asi osm litrů vody ale to bylo všechno a ten další rok jsem si vzal dvě tatranky a půlku jsem přivezl domů. Já prostě fakt nejím.

A ani prostě než vycházíte tak se nenajíte?

Na checkpointu dole ve Volarech co je polívka tak tam jo no tam si jí dam tu polívčičku ta je dobrá na zahřátí nebo spíš takový nakopnutí ráno. Ale jinak prostě každý to má asi jinak.

No a vy když jdete těch patnáct hodin tak jdete patnáct hodin v kuse nebo se zastavujete někde.

Jako na těch czechpoitech jinak prostě po cestě támhle zastavíme na cígo tady někde pokoukáme no a jak říkám vyšláp jsem si prostě Boubín ač jsem nemusel to je třeba hodina navíc nebo půl hodina navíc, co člověk stráví na tý cestě nahoru dolů.

No a ty teda když to dojdeš tak máš pocit toho vítězství?

Jo zvlád jsem to (smích). Zase jsem tomu dal na prdel. To je prostě furt stejný když člověk druhý den nemůže chodit tak prostě furt to furt mu to takhle šrotuje v hlavě a říká si jo další rok půjdu znova. Ted' si dojdu vyšlápnout pro pohár a ten pohár další už asi nebude tak to protáhneme na stovku no. Vždyť vlastně můžeme projít úplně všechno ne vždyť to je jedno.

Ono to je nějak, že když ujdeš pětkrát to tak máš pohár?

Čtyři účasti čtyři medaile a pátou účast vymysleli ted' nově pohár.

No a potom třeba za desátou účast není pohár?

No Lukáš mi nastínil, že něco vymyslej. Takže já si myslím, že fakt na něčem pracujou, že to nenechají jenom tak. Třeba ten policejní pochod v Brdech tam se dá těch medailí sehnat snad dvanáct ale to je už prostě na věci každýho jak si to vymyslej. Tohleto byl můj první pochod, vůbec můj první pochod v životě, kterej jsem kdy šel. Já jsem nebyl ani na tom Praha-Prčice ani žádnou krátkou trasu já jsem čundroval, že jo. Já jsem si vzal krosnu hráblo mi v deset večer tak jsme se sebral a odjel jsem odešel jsem z baráku a objevil jsem se za čtyři dny za pět. Nó jenom jsem šel prostě čundrem někam a zas jsem se vrátil domu.

Tos chodil sám ty čundry?

Nó jasné taky taky. Když jsem někoho splašil s sebou tak jsem ho vzal, ale většinou sám no.

No a ty se teda s těma organizátorama nějak znáš. Nebo si je poznal až tam?

Poznal jsem je až tam, ale prostě říkám s tím Lukášem s tím jsme si tam padli do oka rozuměli jsme si a víceméně se uvidíme poznáme pozdravíme se – jo hale jak se máš jo super hale dobrý jde to jak se těšíš na pochod noo odšlápnu si pochod zase přijdu zpátky jo už jsi zničenej stejně jako minulej rok pojd' jdeme na pivko jó dáme si ted'kon můžu. Beru to prostě tak nějak jsme si prostě přirostli.

To mě právě překvapuje, že tam potom nezůstáváte, že rovnou odfrčíte pryč.

Takhle člověk nemá chuť ani pít. My sice přijdem dáme si tu klobásu prostě pro tu si dojdem, někdo si dá pivo. Minulej rok Marek tak si pivo dal. My všichni nějakou tu žbrd'olu do toho pivo vůbec člověk je tak unavený, že prostě nemám chuť pít.

Potom teda přijedeš domu jo hodíš nohy na stůl.

Přijedu domů dám si pořádnou sprchu protože člověk po těch 16 hodinách smrdí jako pes. To je hrozný takže si dám pořádnou sprchu pak následuje odvar z babského ucha, šalvěj mám svoji ve skleniku ta je skvělá na unavený nohy. Takže odvárek pěkně z tadyhletoho dát si nohy nahoru a hodinu relaxovat v tomhle. No a pak následují takový ty věci jako lehký masáže stehenních svalů a tak co člověk zvládne sám. Tak trochu se rozhybe. Po prvním ročníku zkušenost nikdy si neber tygří mast.

Ježiši to jsi měl na puchýře nebo co?

Nene to je na unavený svaly, ale to když si tam dáš tak to hrozně pálí, ale hrozně a já jsem to mi dala máma a říkala to je na unavený svaly, až přijdeš do kempu dáš si sprchu pak se tím namaž to je se ti hezky uvolní bude to dobrý. Tak jsem se namazal a proklínal jsem jí tak do patnáctýho kolene řek jsem jí do telefonu, že to je střevo, že takhle ne, že mě prostě chtěla zabít asi nebo spíš úplně zničit. Ale ten zbytek toho času co pak člověk doma má fakt se snaží jako ležet odpočívat nebo se jde rozhejbat že když to jde tak se jde trošku rozhejbat. Mozek velí hejbat se nohy řeknou ne a prostě nikam nejdem.

Jasný a dovolenou si bereš po pochodu? Nebo jdeš normálně do práce?

Normálně do práce to se člověk musí rozběhat.

A ty máš jako běhací práci nebo sedavou?

Jak kdy. Jak kdy já jsem technik kvality takže občas jsem ve výrobě a občas sedím v kanceláři. Záleží co se kde vyvrbí jaký problémy a co musím řešit, takže ...

No a neproklínáš v pondělí potom pochod ještě?

Joo samozřejmě vždycky tak na tři čtyři dny to tak vždycky je pak to začne odeznívat a člověk se začne vracet zpátky do toho rytmu.

No tak už víš teda, že tygří mast ne.

No ne ty už nikdy v životě .... Ne ne po pochodu to určitě ne.

Boty si bereš dvoje nebo troje?

Ne ne jedny. Já mam ty svoje kilmangara ty jsou vyzkoušený. Za první jsou nepromokavý, jo ty nepromoknou jsou prodyšný no a když si mění člověk ponožky tak si zapudruje i tu nohu zevnitř prostě to vyschne během chvíličky je to čistý suchý a může do toho člověk vlézt. Takže žádný problém. Maximálně si s sebou můžu vzít nový vložky do bot, ale nepotřebuju.

Nepotřebuješ. Takže příští rok sedmdesátka a medaile jo?

Ne sedmdesátka a pohár medaili už mi nemají jakou dát.

A pak zkusíš teda tu stovku jo?

No pak už to natáhneme rovnou všechny tři kategorie najednou.

A s tím co jdou s tebou už všichni smířený jo, že půjdte stovku.

No takhle Roman ten si půjde pro pohár stejně jako já, ne nepude vlastně kecám on si půjde pro zlatou. On je o ten ročník zpátky takže pro zlatou já pro pohár a já když už ten pohár budu mít tak ten další rok on si se mnou střihne extrem a počká na mě až odejdu tu třicítku.

Jo takhle a to už máte domluveny jo?

No jasně my už jsme se domlovali. Jak říkám jo já jsem si měl letos dojít pro pohár on ke svejm padesátinám pro zlatou medaili no takže to dopadlo trošičku jinak. No tak to dáme příští rok no.

Holt to korona trošku překazila no.

No kašlat na koronu.

Tak pořadatelům nic jinýho nezbyvalo než to zrušit nebo dát jiný možnosti no. Víím, že hodně lidí to splnilo taky no.

(vyrušní číšnice).

No takže teď nevím kde jsme byli. Takže půjdte tu stovku, kamarádi to ví.

Ty to vědí. Jako takhle nemůžu dát ruku do ohně za ně, že to se mnou půjdou jestli to splní.

Věřím tomu, že ten Roman to zkusí, ale ten zbytek, že ne, že na ně už je to moc.

A kdyby kamarádi nešli tak ty půjdeš?

Já půjdu. Já jdu. To je další výzva, to je další level. To se prostě musí odšlápnout.

A i kdybys měl jít jakoby sám tak ti to nevádí jo?

Ne. Já tím, že jsem chodil i na ty čundry sám tak člověk prostě dokáže fungovat sám. Spolehnu se sám na sebe a jdu prostě.

No a kdyby se stalo, že ani ten Roman nepůjde tu sedmdesátku tak půjdeš?

Já jdu. Ně mě by to prostě nevádílo, Romanovi taky ne protože on ví že já odšlápl jednu stovku tak půjdu stoprocentně další a když víím že to nezvládnou nebo nezvládl bych to a nechal bych se třeba přivést vzdal bych to tak prostě ten další rok dobrý tak s nim ale tu sedmdesátku půjdu.

Bojíš se toho že bys nedal stovku?

Nebojím. Já se fakt dokážu zakousnout. Nevím co by se muselo stát jinýho mě by někdo musel uříznout obě nohy, abych nemohl jít jo prostě. Já to říkám beru to jako výzvu.

Výzva pro tebe prostě..

Pro mě byla výzva chytit sumce před několika lety. Říkám fajn já ho chytím mám na to tejdén. Já sem fůkt nepovolil jel jsem prostě spal jsem dvě hodiny každý den. A prostě ničil jsem to dokud jsem moh tak sem prostě byl jsem zakouslej, že ho prostě dám a dal jsem ho, po pěti dnech jsem ho chytit prostě. Mě bylo řečeno, že jsem blázen, že tohle nemůže nikdo vydržet takovýhle tempo, který já udávám a ne dam.

Takže ty prostě máš daný cíl a za tím si jdeš vždycky.

Jo ten mám a jdu si za ním.

Ať se děje co se děje ty jdeš.

Jo tak to mam i v práci, tam člověk prostě musí být tvrdej prostě to rozhodnutí ode mě musí padnout a když nepadne tak prostě od koho jinýho. Ty lidi na mě spoléhaj ja to mam prostě takhle i v životě.

Tak zase je dobrý, že člověk na tom pochodu, kterej tak nějak stmeluje ten tým, že jo, kterej je podporuje, tak je to důležitý, abys tam byl.

Určitě, čekáme na sebe jo já bych nemusel čekat na ty kluky. Nasadili jsme vražedný tempo první dvacítku tak jsme nasadili vražedný tempo a ty starší prostě vy jste se zbláznili oni by nás došli za půl hodiny, ale prostě vy jste se zbláznili to nemůžem vydržet, tak já povídám fajn tak zvolníme. Člověk se i podřizuje jo jim, jak říkám držíme basu jsme tým a fungujeme jako tým. Nebude to jinak.

No a když teda takhle jdeš, tak si říkal, že ten jeden rok jste se potkali s těma vojákama jste se tam tak nějak podporovali tak potom v tom cíli jste tam jakoby nějaká ta parta, která se tam sejde, pokecáte spolu.

My jsme se dokonce s tím XXem potkali ve sprše.

Tak to bylo dost osobní. (smích)

Jojo potkali jsme se ve sprše s tím že jako jo dobrý ty si borec žes tam vůbec lez prej je hale zajdem večer na pivko. Já povídám jo určitě ja povídám jo to si dáme, i jsem na něj měl docela chuť na to pivo.. noo ale ta tygří mast to trošku zhatila protože do mě se pak dala taková zimnice, že konec. Ale ráno prostě jsme se potkali a zase jsme pochválili jo dobrý hale příští rok jsme tady zas tak se někde potkáme. Já toho chlapa, nevím, pět kilometrů za Vimperkem když jsme vyrazili na trasu tak jsem ho potkal pět kilometrů za Vimperkem mě předchází taková schrbená postava já říkám no kurňa to je XX Tondo ooo ty vole ty si ten blázen (Tonda na Pepu) co šel na ten Boubín minulej rok prej nazdar tak jdeš zase s nama jo a ja povídám no nejdu já tady mam svoji partu.

Tak to je super. A takhle třeba s těma lidma jsi v kontaktu během roku?

Nene

Ne jenom vyloženě na tom pochodu se sejdete a pokecáte.

Jojo jenom tam.

A tam jsi se třeba i dozvěděl o těch dalších pochodech? Zajímali tě ostatní?

Takhle člověk tam má možnost nahlídnout do těch pochodníků, co jsou ty sešítky a oni tam ty pochody jsou některý tam jsou hlavně ty stránky jejich takže dneska možnost internetu kdy si člověk nahlédá sám, když to umí a ovládá to nevím jak ty starší ročníky, někdo s počítačem neumí vůbec ten se na něj neumí ani podívat no ale někdo funguje prostě dobře a najde no. Já jsem taky že jo, hledal nějaký další extrémní pochod trošku aby to nebylo jo prostě odšlápl jsem si 70 kilometrů v extrémních podmínkách tak prostě nepůjdu Praha-Prčice, který mají padesát a je to prostě dětská procházka

Jasný, že už je to prostě pro tebe výzva v tom počasí, ten Boubín, ten kopec

Jojo prostě trošku kopce a trošku se nakopnout k nějakýmu výkonu a ne si tupě odšlápnout někde na silnici padesát skoro po rovině to už asi odšlápane každéj.

Takže ty spíš hledáš jenom ty extrémní pochody žádný vycházky

Ne já chci fakt jako výzvu já je mám rád. Výzvy беру docela tvrdě.

To se nedivím, když si hned první odšlápaneš sedmdesátku a bereš to jako výzvu, kterou musíš splnit.

Prostě tak to je.

Týý jo.

Když mi někdo řekne, že na to nemám tak mu ukážu že na to mám a že možná něco dalšího přidám.

Jasný.

To jsem měl s rybama. Včera mi taky tvrdili, že ryby neberou, tak jsem jim ukázal, že berou.

Takže ty to máš fakt úplně v osobním životě, v pracovním životě

Všude takhle hosený no.

No tak to ty cíle máš docela veliký. Když to tak vezmeš když teď kon ta sedmdesátka pak stovka. Vždyť když tu sedmdesátku dojdeš tak první pochod jsi byl jenom na dně dá se říct, nebo i ty další

Ně pokaždý je člověk na dně na nějakým místě. No ten Zdeněk, kterej to se mnou šel jakoby to šel první kterej mi o tom řek tak ty vlastně jeden rok šli třicítku jenom že prostě necejtili se úplně nejlíp no tak šli třicítku a říkal já jsem se cítil nahoře na Boubíně hůř než kdybych odběh celou tu sedmdesátku já jsem to v tu chvíli nahoře když jsem vylezl nahoru na Boubín tak jsem to chtěl vzdát a přitom je jako vytrénovanej on chodí fakt pětadvacet třicet kilometrů každéj den. Prostě je to v tom člověku někdo tu krizi chytne v půlce někdo ji chytne na začátku ujde já nevím prvních deset kilometrů a nohy začnou blokovat prostě a to je jenom o tom mozku no jak to má uložený.

No ono to tam je, že vy vlastně máte ty checkpointy ty body, ale mapově si to můžete určit sami.

No jasný, ale body jsou strategicky daný do trojúhelníku a nejde to ošulit. Nejde.

A tys to zkoušel nějak ošulit?

Ne nad tím jsem ani nepřemýšlel. Spíš jsem se jako snažil najít jinou lepší trasu mimo silnice abych nemusel chodit po silnicích. Jooo protože za prví silnice nejsou dobrý vůbec na

chůzi je to tvrděj povrch a člověk má radši přírody když chodí někde v lese a courá se pěkně po nějaký trávě než aby lezl po asfaltu .

Takže teď kon když jste to šli vlastně 4x tak jste šli pokaždě tu samou trasu nebo jste to nějak měnili?

No když jsou ty nováčci tak já se snažím tu trasu tu nejkratší možnou jim ukázat jo že prostě hale tady tudy se jde tudyma to vede ale můžeme si někdy příště vymyslet něco dalšího. Já vím, že to nevzdám a doku ty kluci budou chodit co se mnou začali tak prostě budu chodit s nima.

Budeš chodit s nima, jasný.

A prostě vždycky půjdem spolu tu sedmdesátku ten začátek, že jo potom jestli se rozstřelíme oni půjdou domů a já budu ještě dalších třicet šlapat to už je na mě že jo. Ale těch sedmdesát je základ a to šlapem všichni stejně.

Tak ono asi tu stovku tam nějak moc lidí nechodí ne?

Nooo joo.

No ale není to ta většina.

Jsou tam taky takový ti extrémisti asi jako já že opravdu si chtěj asi hrábnout na totální dno pak to nezvládnou. Viděl jsem kluka no takovýho že ve Volarech po padesáti kilometrech a chodil jako robot už tam já povídám dobrý mám tady brufen na bolest dáš si joo tak to bych docela uvítal tak jsem mu dal dva brufeny tak mě u Boubína předběh mazal jí jenže pak mu brufen přestal fungovat účinkovat a prostě odumřel úplně jo. Já mu povídám a to jako chceš těch osm kilometrů ještě dojít? A on já prostě musím, já mám před sebou ještě další dvě kategorie tak mu povídám no tak ty se s tím úplně rozluč, já povídám ty by ses musel ...jako kdyby aspoň chodil, ale on ani nechodil on už se tak nějak jen opíral o hůlky že se o ně opíral..

A ten jako šel první pochod a rovnou extrém jo?

Joo rovnou všechny tři kategorie, že smázne najednou. Jako asi takhle asi ušel tu sedmdesátku ale myslím, že další ne. Že to byla ta výzva, že to byl prostě moc velkej cíl.

Ono záleží, já myslím, že každěj člověk by se měl trochu znát vědět na co má. Já třeba vím, že bych na sedmdesátku neměla v žádným případě.

Takhle člověk nad tím taky přemýšlel, nad svým prvním pochodem jsem taky přemýšlel jestli to byl fakt dobrej tah no ale tak říkal jsem si padesát si ušel kolikrát a neměl jsem s tím nikdy žádněj problém, jo já jsem neměl nikdy svaly nebo že bych měl nějak unavený nohy vůbec vždyť je to jenom o dvacet dál, já povídám vždyť je to jenom o pět šest hodin chůze navíc. Vždyť o nic nejde to ušlápneš noo tak jsem to ušlápnu..

No co ti zbývalo vid', když sis řek, že to ušlápneš.

No přeci se neschodím před třiceti lidma prostě já to vezmu na tvrdo a dojdu to.

To vás šlo třicet nebo jak to bereš?

Ne třicet lidí bylo co mi nevěřili.

Tys to počítal?

Kýve hlavou, že ano.

Tos jim potom posílal fotku, žes to došel nebo

Jo s tou medailí prostě, certifikát tak a tady to máte vy zmr...

Smích

já vám dám, že to nedám.

Takže kamarádi tě vyburcujou.

Jo já se necham vyhecovat, že jo. To je prostě o povaze. Já se necham vyhecovat a teď už to beru jako tradici beru to spíš tak jako, že už musím než bych jako sám chtěl prostě kluci chtějí chodit tak já chodim taky.

No a než třeba jdete tak čekuješ počasí?

Joo to koukám to je důležitý. Prostě jo člověk musí kouknout přeci jenom já už dneska říkám jedu vezmu si s sebou troje ponožky, dvoje trenky, no vezmu si s sebou dětskej pudr, protože ten je supr, že jo na nohy, když fakt je nejhůř no nějakou náplastku, ale to je všechno lehký to neváží nic. A když pak člověk nesleduje počasí a šel by tam jentak v mikince a přepadlo ho ráno minus deset tak je z toho prostě problém to prostě musí člověk vzdát pak se na to vykašlat a ject domů no. Já ten první rok jsem to nevzdal jenom díky tomu, že jsem toho měl spoustu já jsem se prostě moh převlíkat po deseti kilometrech já byl jak manekýna. Ale prostě dobrý, tak další rok jsem si vzal lehčí věci, vzdušnější, překvapilo mě minus deset ale zase nejsem žádný ořezávátko takže to vydržím tak jsem to vydržel no a odpoledne už bylo plus patnáct tak jsem takhle sundal kalhoty pod tím jsem měl kraťasy, no tak jsem šel.

No já vím, že ten jeden rok jak jsme měli to zázemí, já jsem tam vlastně spala, protože jsem tam pomáhala těm organizátorům a to jsme se probudili a tam bylo asi pět čísel sněhu jo v tom kempu, já jsem říkala a v tomhlectom někam jít jo.

To se tam peklo prase to byl ten rok, co jsem tam já spal a to bylo večer, že bylo devět stupňů plus přišlo a ráno bylo devět stupňů minus a všude sníh. Fotku asi bych našel.

No my jsme to právě fotili taky a já sem říkala ježiš a teď v tom prostě ty lidi jdou, ještě se chodí nějak na večer, a říkám já vůbec bych nešla jsem ráda že jsem v tom kempu, že tam mám ten svůj spacák, v kterým mi byla stejně zima. Jako tam je to úžasný v tom, že je vidět když se ty lidi vrací že mají radost že to došli. Jo že dostanou ty medaile a ví že už je to teda jako za nima.

Jo tak já si zase užívám, protože já tam že jo většinou dojdu jako první a říkám jo tak já vás vyfotím. Mě nikdo nefotil já tu fotku já tu fotku když mi předávaj medaili, jsem nikdy neměl a říkám fajn tak já vás vyfotím ať na to máte vzpomínku a to člověk vidí, jak jdou do toho stanu a jsou úplně zničený, ale úplně na kaši prostě, fakt úplně na dně ty lidi a pak jako dostanou tu medaili a jo tak jsme to ušli jsme dobrý ale už pojed' domů, protože potřebujeme ten gauč.

No a třeba takhle když to ujdete sejdete se s tou partou, co jste šli třeba u pivka..

Joo to se sejdem asi ne všichni dohromady to se asi nikdy nestalo ale tak s těma lidma se člověk potkává celej rok.

Nějakou zpětnou vazbu jo, nějaké ohlédnutí..Ty se teda fotíš během pochodu, všechno dokumentuješ?

Taky no si fotím, protože tam jsou pěkný místa, zřícenina hradu krásná, dole Blanice super, mě se ta příroda prostě líbí, to je Šumava.

Tak ona je tam ta chráněná krajinná oblast, že jo..

Ale tak říkám člověk jde, protože tam je spousta hezkých míst a prostě proč ne. Křišťanovycký rybník ráno za rozbřesku, taky takový fotky mám doma.

Já je určitě nemám (smích)

No za mě asi takhle všechno. Jestli teda ty mi chceš ještě něco říct.

No jestli ti to takhle stačí.

Jo já si myslím, že jo. Ještě se mi ozvalo pár dalších lidí podobných jako ty, že šli tu sedmdesátku, tak si myslím, že budu mít co použít.

Použij, co budeš potřebovat. Já jsem rád, že jsem mohl pomoci.

Já ti zatím moc děkuji.

Kdyby si cokoliv potřebovala, tak říkám jsem v Písku jo v práci jezdím sem každý den, ale není problém se ozvat a ještě se sejít pokud tě ještě něco napadne.

Kdyby náhodou tak není problém se ještě ozvat jo?

Hale tady máš ty medaile.

Ty si teda vyfotím jestli můžu, nebudu fotit ten certifikát když tam máš to jméno.

To si klidně přemaž nebo tam to jméno nech máš ode mě svolení. Dělej si s tím co chceš to neslouží pro žádnou špatnou věc.

Tak ti zatím moc děkuji za pomoc a tvůj čas, a kdyby bylo potřeba určo se ozvu.

Nemáš vůbec za co, rád jsem pomohl. Měj se.

Příloha 2

Ahoj, jsem ráda, že sis na mě udělal čas z druhého konce světa a doufám, že nám to nebude vypadávat.

Ahoj, jo jo maličkost no koukam, že se to teď trochu seká, ale už snad dobrý.

Tak jen abych ti řekla něco o sobě, jsem Aneta možná si mě mohla vidět na pochodu, ale spíše v zázemí. Zároveň jsem studentkou pedagogiky volného času a proto jsem tě kontaktovala. Ještě jednou děkuji, že ses mi ozvala.

Jo to je maličkost. Z pochodu si tě moc nevybavuju.

To je v pohodě. Myslíš, že bys mi o sobě mohla taky něco říct?

No tak já jsem teď v Austrálii, jsem po vojenské misi, studovala jsem na Ujepu v Brně a pocházím z Moravy.

Ty jo no, zírám. Tak pochod si chodila díky univerzitě?

Ne to ne, chodili jsme taková parta. Přišel s tím právě ten jeden z tý party, který se zajímá o historii a o tyhle pochody a ten nás k tomu dostal.

A to jste chodili kolik kilometrů?

No šli jsme rovnou 70..

Ty jo vůbec jste nevěděli do čeho jdete a rovnou 70 ?

No byla to výzva. To jsme si jako v partě dali ještě nějaká pravidla jakože půjdeme ve vojenským a v kanadách.

V kanadách? Jako celých 70 km?

Joojo. Žádný přezouvání prostě v kanadách.

Ty jo no, to si teda s sebou neměla nic náhradního?

Beru si náhradní trička, který si kdyžtak převlíkám. Ale boty ne, boty nechávám být na nohy prostě nešaham, s těma vím, že nesmím nic dělat.

To chápu, jen v kanadách nevím zda bych se vydala.

No já jsem na ně zvyklá, chodím v nich pořád takže mi to nevadí.

No jako jo ale 70 kiláků bych v nich jít nechtěla. Takže jste si s partou řekli jdeme a prostě jste se zaregistrovali jo?

Přesně tak, chtěli jsme to zkusit. Já si říkala, že jsem šla už skoro 40 km tak 70 už není takový rozdíl.

Takže to byla tvoje premiéra?

Jojo úplně, vlastně jsem nevěděla, do čeho jdu.

No a ty teda jsi odkud, když nejsi zrovna v Austrálii?

No se mnou je to takový těžký. Já pocházím z Moravy z takový malý prdele u Hranic, pak se naši stěhovali do Prahy, tak samozřejmě já s nima a pak jsem šla na univerzitu do Brna, kde jsem vlastně taky bydlela. Takže já jsem vlastně všude zdejší.

Ty jo no to teda. Takže na pochod si jezdila z Brna?

Jojo přesně tak to jsem vlastně byla ve druháku na vejšce, když jsme se vydali na ten první pochod.

To jste teda přijeli do Vimperka a rovnou šli? Prosím tě připomeň mi ještě v kolik se vychází?

Vychází se v deset, ale my z pravidla jsme vycházeli asi tak půl hodinky potom po startu, protože kluci většinou nebyli přichystaní a neměli sbaleno takže jsme se vraceli potom oficiálním zahájení zpátky do auta sbalit si dobalit si věci a pak jsme teprve vycházeli až se to tak nějak rozešlo, abychom nešli v nějakým větším chůvu to bylo asi taky lepší.

Jasný, že jste jako čekali až ty velký grupy odejdou aby jste byli v klidu a šli jste.

Pak jsme je stejně předbíhali, ale jako jo (úsměv) bylo to lepší než být úplně nakouskovaní.

Jasný, a ty jsi z tý party z těch pěti lidí byla jediná holka?

Noo jediná holka, jediná šáhla

Ty jo sedmdesát kilometrů jediná holka jo a neměli z toho chlapi obavy?

Noo ono tak v armádě na tohle si zvykneš to je v pohodě. On teda jeden z toho z těch pěti lidí byl civil. Ale kluci byli suproví on to tam zas není úplnej problém.

No a teda když jsi šla tu první sedmdesátku neproklínala jsi je do čeho tě to uvrtali?

Je ne já jsem proklínala sama sebe jako po první sedmdesátce jsem řekla, že tohle už v životě nepůjdu. Hlavně jsme t oteda říkali, já nevím jak se ten kopec jmenuje tam je kopec před Boubínem možná Boubín, ne Boubín tam je kopec a má nějaký hloupý název

Joo vím, kterej myslíš ale neřeknu ti ten název nepamatuju si ho

Každopádně my máme pro ten kopec přezdívkou debil kopec já ten kopec úplně nesnáším, protože první rok když jsme se tam škrábali to bylo jak to bylo všechno podmáčený tak to byl krok tam a dva zpět takže jsme to lezli asi půl hodiny a nevím na co ses ptala původně teď jsem.... Jooo tak tohle jsme prošli a potom jsme museli dorazit k tomu Boubínu a pak je tam ten kopec asi dvoukilometrový dolů ale než se k tomu dostaneš tak je tam rovinka já nevím asi nevím jako pro mě se to zdá jako nekonečná rovinka ale má to asi pět kilometrů tak tam jsem řekla že už nikdy žádný další pochod nepudu potom co jsme se dostali zpátky do Brna já jsem nemohla týden chodit s puchýřema jako obrovskýmá přes celý nohy tak jsem řekla, že už v životě no a dva dny na to a už jsme říkali no a kdy bude příští rok jako registrace a tak no a pak jsme vlastně já s tím jedním kámošem soutěžili kdo bude první přihlášený takže každý rok jsme měli soutěž kdo bude tam v té vaší registraci jako první.

Takže ten kdo byl první evidoval ty ostatní?

Ne to ne to jsme se registrovali sami. To byla jako ta soutěž kdo první odešle a bude rychlejší.

Tak dobrý že máte v tý skupině nějaký ty podmínky, jak říkáš, předháníte se v tý registraci že to už je samotná motivace k tomu, abyste šli ne?

Jo to jo, ale vždycky asi tak v půlce toho pochodu jako proč jsme tak blbý, že jsme se zase přihlásili znova no a pak dva dny vždycky po pochodu a kdy bude nová registrace a už jsme na to čekali

Hale a teď kon si říkala, že vás z těch pěti lidí jde nějak míň ne že jste ten třetí ročník ...

Joo ono totiž ti dva, co to podcenili ten první ročník tak jeden odpadl hnedka ten druhý klučina ten s náma šel ještě další rok jestli si dobře vzpomínám ale on měl problémy s kolenama mám pocit a on teda bral nějaký ne ibuprofeny ale takový to co se bere na záda nějaký ten silný prášek

Jo co ti uvolňuje ty svaly vyloženeš

Jo no tak to už mu ani nezabíralo takže on vlastně skončil, my chodíme první po silnici a pak jdeme do Boubína tímhle směrem a to bylo ve Volarech je sokolovna že jo tam jsme ho nechali no nebo on se tam vlastně nechal protože on byl fakt jako úplně rozbitej a už by to dál nedal on to jako sám přiznal on řekl ,že už dál nepokračuje takže to jsme zůstali my tři k nám se pak vlastně přidal ještě jeden klučina z našeho ročníku a ti šli ještě další dva pochody no když já jsem teda skončila v půlce jednoho oni to došli a šli ještě rok na to. Takže podstatě čtyři pět roků. Neřeknu ti to teď přesně

Jo v pohodě a jak si skončila tak to jsi říkala taky kvůli záďům?

Jo já mam problémy se záďama ale to nemá nic společnýho s tímhle mě se láme obratel takže já když jedeme trošku dál tak mě bolí záda no.

Ty máš problém se záďy a rozhodla jsi se jít sedmdesátku?

Není problém (smích).

Ty jsi blázen ještě jít na univerzitu obrany..

Ale to bylo až potom, teda takhle nevím jestli jsem to měla i předtím ale přišla jsem na to až potom. Přišla jsem na to asi až ve druháku takže.

Jo takže si o tom nevěděla to se jakoby vyvrátilo

Ve druháku jsem zjistila na nástupech, že to mam no že když jsem dýl ve stoje, že se mi láme ten obratel no.

Hale a já vím, že ty chodíš tu sedmdesátku a pak se dá jít ještě ten extrém ta stovka ne?

Počkej to je myslím novinka až posledních dvou roků. To předtím nebylo a to jsme nešli.

A plánujete teda když se přihlásíte příští rok že byste to publi?

Prvně musím překecat osazenstvo jo? Nechci předbíhat (smích) jako myslím, že oni půjdou zas stejně tak asi jakoby to šlo ale uvidíme jak bude. Já nevím kolik je tam na to času. Jako asi bychom to dali s mojí fyzičkou a asi i s fyzičkou kluků potom co jsme opustili univerzitu to jako není úplně taková růžová pohádka takže jako na to není problém natrénovat to není problém, spíš je překecat.

Já vím, že to bylo nejdřív jednotlivě, že ten kdo došel třicítka pak šel sedmdesátka a jako sloučilo se to a teď kon organizátoři chtěli prvním rokem udělat tu stovku jenže korona jim to zastavila takže vlastně dá se říct, že premiéra bude až ten další rok

Jo já jako vim, že to takhle udělali, že to šlo spojit ale nešli jsme to.

Pro tebe jako pochod, bereš ho jak? Jako procházku?

Hmmm no jako procházku jsme to brali první rok jenže potom když jsme udělali nějaký čas první rok tak jsme měli takovou soutěž předběhnout ten předchozí čas jako nebereme to jako soutěž s těma ostatníma určitě ne, ale spíš jako soutěž sami se sebou
Joo aby jste měli lepší čas než ten rok předtím to abyste se potom nedostali na nějaký úplně rekordní čas z celého toho pochodu

To asi ne, já totiž nesnáším běhání a když vidím ty lidi co tam běhají tak nemám nárok na tohle.

No vím, že je tam pán co to každé rok běží no, kterej dobíhá

Asi za devět no jako za devět hodin to si myslím, že nehrozí

No kvůli němu tam musíme být i brzo v tom stanovišti abychom měly u něj tu registraci, že už doběhl

No to my chodíme tak kolem jedné většinou nebo takhle první rok jsme přišli kolem půl čtvrté čtyř a potom teď druhý jsme přišli kolem jedné

Takže když jste šli tu první sedmdesátku tak to bylo kolik hodin? Za kolik hodin jste to ušli

To bylo nech mě počítat ... deset .... Noo patnáct a půl hodiny skoro šestnáct si myslím, to bylo

A ten poslední jste měli za kolik?

Ten poslední, co jsem šla já jsme měli za kolem dvanácti hodin

To je dobrý takhle schodit tři hodky

Jo je to dobrý ale taky hlavně my jsme ten první ročník zakufrovali jako jenom trošku my jsme se seklí my jsme byli asi jen 200 metrů od té cestičky kde jsme to, ale pak jsme našli trasu ty další ročníky, kterou jsme chodili každý rok to bylo v pohodě, ale ten první ročník bylo fakt peklo co se informací týče a najít tu trasu vůbec s tím počasím a se vším ještě s tím mrazem, kdy se všechno vybíjelo tak to bylo takový jako hustý.

Tak jasný no když přijedeš z jiný části republiky a nevíš, že ve Vimperku je vždycky o několik stupňů míň tak je to asi potom šok no. Ještě když byl vlastně první ročník že jo, všichni tam byli poprví nikdo nic nevěděl. Vůbec nic se nevědělo do čeho jdete no. Ale zase obdivuhodný, že jste chytli ty nejextrémnější podmínky, co to asi šlo protože byl ten sníh, vy jste přijeli z třiceti stupňů

Do pěti ano přes noc mrzlo sněžilo, další rok chcalo jako krá.. a ten další bylo docela teplo takže my jsme to stihli vlastně tak, že od toho nejhoršího k tomu normálu nebo jako k tomu lepšímu podstatě.

No a právě ta zima v ten první ročník to tě neodradilo, prostě jako už nejdu?

To ani ne, protože když jsme přišli do Vimperka, teda ne ta první dědina Husinec tak tam ještě nebylo to stanoviště v teplíčku, takže my jsme tam seděli u toho kostela, tam jsme si měnili oblečení to byl teda první rok, kdy jsem si poprvé vyměnila ponožky od té doby jsem to už nikdy neudělala. Takže tam jsme se převlékli, tam nás otravovali nějaký ožralci to byla docela sranda protože tam byla nějaká párty zrovna a tam to bylo v pohodě, do Volar jsme došli taky v pohodě jenom čaj že jo na tom první stanovišti jako obrovský progres se v tomhle stal ale byla tam šílená kosa takže my jsme se nikde nezdržovali moc. Ale v těch Volarech jsme se chtěli aspoň někde zahřát trochu protože jsme byli fakt zmrzlý úplně brutálně tak jsme šli do toho městečka do těch Volar my jsme tam byli nevím asi v deset v devět ráno a všechno bylo zavřený v neděli ráno že jo není tam nic, ale byla tam nějaká hospoda, neřeknu ti jméno, ale byla tam paní co jí zrovna uklízela nějaká paní majitelka a nechala nás jít dovnitř udělala nám čaj tak jsme se tam chvíli zahřáli jenže ona nechala otevřený okno a my jsme viděli jak venku začal padat sníh tak to bylo takový trošku podrážející to sebevědomí, že bychom to mohli dojít a hlavně jak jsme zatuhli jak jsme si sedli na tu půl hodku tak potom se zvedat jak jsem to měla úplně zatuhlý pod těma kolenama fakt brutálně, když jsem se zvedla tak já jsem nemohla narovnat nohy takže já jsem fakt brečela jenom protože proto že to bolelo jako krá.. . Ale pak už jsme to jako došli pak už to bylo jenom o hecu že to bylo už jenom kolik deset

no kousek (smích)

jo kousek po těch padesáti už to jako kousek není, ale to už jsme si řekli, že to dorazíme tam už nejhorší byl akorát ten pošahanej kopec a další progres co jsme teda udělali ten další ročník, že jsme všechny kopce sbíhali, protože v podstatě nebrzdíš a nemrvíš si tak celé nohy, že to je strašná úleva

takže pro tebe, která nesnáší běh je seběhnutí kopce úleva jo?

Tak z kopce není běh jo? Já beru běhání jako do kopce nebo jako rovinku (smích)

Takže vlastně z těch Volar, když jste si tam odpočinuli tak to bylo takový to už nejdu když říkáš, že si nemohla ani narovnat ty nohy

V těch Volarech no to bylo nejmíc

Nenapadlo tě volat organizátorům, už nejdu

Ne to ne to vůbec to bylo spíš takový to vnitřní přemlouvání takový to musíš to dojít, už jsi kousek ale ono to bylo spíš hlavně spíš než abych to řekla nahlas, že nejdu, ale bylo to takový to proč jsem sakra šla není lepší se na to vykašlat zavolat nebo není jednodušší zavolat a nechat se odvézt to byla taková mžiková vzpomínka my jsme hlavně věděli, že když to trochu rozchodíš a zahřeješ ty tak že se trochu vrátíš do těch bolavých normálů, kde to bylo.

No hale a v těch kanadách nemrzly tě třeba nohy? Já třeba trpím na mrznutí nohou víš.

Ne já já vůbec já mam zpoceny nohy... (jde se podívat na psa). Ne nemrznou mi nohy já mám teda svoje kanady já nepoužívám vojenský kanady, protože ty jsou zbytečně těžký, jako nemrznou já jsem s tím nikdy neměla problém. Já nemám problém se starýma ani s novýma kanadama já prostě vlezu do kanad a jdu. Jdu sedmdesát kiláku bez výměny...

Spíš byl problém, když jsme měli goráč když byla zima tak jsme se v goráči snažili udržet aspoň trochu teplo vevnitř jakože na těle. Protože když jsme lezli nějaký kopec tak se zpotíš no a pak jak vychladneš tak je ti šílená zima, protože je to zapařený v tom goráči vevnitř. Takže spíš takhle byla zima ale jinak ne na nohy nebo tak ne.

A na posilnění berete si něco? Už jsem slyšela i rum slivovici na posilnění

Ne chlast vůbec bereme si keml já mám tři litry kluci myslim taky, ale já to spíš táhnu pro kluky protože já jsem taková divná v tomhle protože já za těch sedmdesátkiláků jsme vypila půl litru

Jako žádnou tekutinu jo?

Ne já prostě to je normální já nepiju ani přes den takže já toho půllitru, zbytek vypili kluci nebo jsem to třeba při těch padesáti kilákách vylila. A většinou táhneme nějaké proteinovky nebo takhle taky ještě bonpari, bonpari jsou dobrý

Jako bonbony

U toho se moc nezafuníš když to žmouláš, protože když máš takovou proteinovku a šlapeš nějaký kopec tak se to nakombinuje už docela blbě ale taky většinou si dám, že si kousnu jednu, ale pak nejím. Nejím skoro celých sedmdesát kiláků vypiju půllitr a tak funguju. Ale kluci jo ti si dáv ve Volarech pravidelně guláš, ale to já bych nedala.

Guláš je docela těžkej na sedmdesát kiláků no.

Ale oni jí takový ty proteinovky ty si berou normálně na posilnění a co si vybavuju minimálně jeden měl vždy ionťák, to jsem si třeba srkla ale taky jo proteiňák tyčinky a vodu to je vše co táhnem.

No a před pochodem jako jíte?

No před pochodem pravidelně chodíme do toho kempu Vodník?

Jo jo jestli myslíš tam dole tak to je Vodník.

No tak tak vždycky jdeme na jídlo a to je moje poslední jídlo.

A tam si dáváš ještě pití nebo tam taky už nepiješ.

Tam je kofola tu si dávám. Já mám spíš problém, že nemám ráda vodu jako čistou vodu. Já mám ráda bublinkovou vodu, to vypiju čistý ale jinak ne. Tamže tam si dám kofolu, to je jako v pohodě a pak tu vodu, já si myslím, že to jako tím že to fakt nemám ráda takže já to jako nepiju nepotřebuju a sladký pití s sebou tahnout to jako vůbec to tě zalepí nemůžeš polykat nemůžeš nic.

No jo, ale nebolí tě třeba potom hlava a nebo když říkáš, že se potom jako zpotíte tak musíš být z toho vyčerpaná ještě víc ne?

Já nevím já už jsem asi v takovém módu že jsem na to zvyklá. Já jsem jako nikdy nějak moc nepila vodu teda a ani alkohol. Ale nejsme no já mám problémy s tím, že mě bolí hlava jako málokdy.

Tak to jsi šťastnej člověk

Jojo musím zaklepat žádný migrény nic, to mě netrápí.

Já si nedokážu představit jít sedmdesát kiláků s půllitrem vody, to bys asi nosila vodu i pro mě já bych to taky nevzvládla, nejsem teda taky že bych nějak moc pila, ale jakmile mám podat nějaký výkon tak piju

Já nevím, taky sem to tak brala asi když jsme byli na škole a chodili jsme někam občas, neříkám že by to bylo na škole sedmdesát kiláků nebo něco ve větší vzdálenosti, ale ono když se snažíš odlehčit, kde můžeš tak já jsem prostě vyřadila vodu no (smích) logicky.

A ještě se zeptám ty si tak nějak pátrala po historii toho pochodu nebo to jdeš vyloženě s tou partou?

Četla jsem to co mají na stránkách pak jsem četla teda něco navíc, ale už je to pár let takže už si to úplně nepamatuju ale většinou si každý rok přečtu co mají na těch stránkách nebo přečetla jsem si to když jsem to chodila, ale že bych po tom nějak hloubš pátrala to ne

A třeba o tom židovským hřbitově víš, že tam je?

Jo tam jsme i byli, ten první ročník a my jsme tam šli i podívat dovnitř co tam je jak to vypadá když jsme na to přispívali ten první ročník, jsme nevěděli co a jak takže jsme se na to podívali

Jo byli jste to obhlédnout. A ta parta, jsi říkala, že ten jeden klučina se zajímá o tu historii tak ten to chodí nějak kvůli tomu, kvůli ty historii.

Jako všichni to chodíme na podporu, jako první reflex byl, že to jdeme na podporu, to že si z toho děláme ty závody postupem let ty svoje vlastní to je na jiným levlu, ale všichni jsme do toho šli s tím, že podporujeme ten hřbitov a vlastně ty všechny věci, na které to jde, ty peníze.

Takže nemrzí tě to, že ty peníze jdou na tyhle věci.

Určitě ne.

Já právě když si vezmu, že ty lidi ví, na co ty peníze hlavně jdou a když se tam do toho letos začali ty lidi pouštět tak jsem si říkala, vždyť snad ty lidi ví na co ty peníze jdou, tak že je to tak hrozně mrzelo

A to přesně to jsem se hádala s tím jedním chlápkem, co tam říkal, že organizoval ty akce a určitě by to neměl tak brzo nakoupené a tohle tak ten to šel poprvý, tak jako jak může vědět jak to tam probíhá nebo co všechno máš na těch stanovištích když vůbec neví o co go nikdy to nešel.

Já vím, že organizátoři se vždy snaží vymyslet něco nového. Letos měli být kelímky takový ty vratný.

Kdo nešel ten první ročník tak vůbec neví co se tam stalo. Mít stanoviště venku a být tam v tý kose, která byla v ten první ročník a převlíkat se tam někde venku na náměstí, tak to byl úplně jinej zážitek než v teplíčku si sedět dostat horkej čaj, nějakej guláš tyčinky a všechno možný.

Tak ten první rok byla vlastně zkouška pro všechny.

No to byla (smích)

Já vím, že se letos uvažovalo, že by se i pochod přesunul na nějaký jiný měsíc, jenže pak zase organizátoři říkali, že proč že jde o ten duben, o ty podmínky co se nikdy neví co bude za počasí jeden rok sněží jeden rok je hezký počasí že je to vlastně taková ta větší výzva.

To je přesně to co si jako říkám. My jsme to šli ten první rok a to byly ty sněhové vánice a všechno možný tam, my jsme si právě říkali, co ty ženské si musely prožít s těma děčkama a s těma starýma lidma. Když šli v podstatě z toho Polska a vyšly v lednu a došly někdy v květnu a šly bosky bez oblečení bez všeho tak to říkám vůbec to bych se nechala zastřelit dobrovolně.

Jo to jsi už několikrát kdo říká, že by to nezvládl.

Já prostě nesnáším zimu takže tohle pro mě bylo jako o to víc, že já už v životě nejdu.

To se nedivím, já bych v zimě nešla jako absolutně nic, tady jakmile napadne sníh tak já se zavrtám, že jsem takovej medvěd. Já jsem jako od Strakonice takže na Šumavu to nemám daleko a když jsem tam byla ten první rok, tak jsem si říkala proč proč to ty lidi chodí v takovýhle zimě. Já jsem na to taky nebyla moc připravená to zázemí taky ještě nebylo úplně já jsem tam mrzla ještě, aby mě někdo nutil jít nějaký kilometry jako vůbec, asi nikdy bych nešla. Já jsem se teda nikdy neodhodlala nikdy jít jediný do čeho mě někdy někdo uvrtal tak byl Spartan.

Tam jsem byla jednou taky.

A to byla jednou taková výzva, že dáme ten zimní a už vůbec nikdy. Nějaký přitahování jsem vůbec nezvládala takže já na konci měla asi stopadesát angličáků za ty tresty a říkala jsem a už se do tohohle nenechám nikdy uvrtat. Pak teda když jsme došli na tu cílovou čáru a dostala jsem medaili tak jsem si říkala jo mam jí příští rok půjdu zas, ale pak se mi to rozleželo a říkám ne.

Ale já si teďka říkám, že byl ještě jeden horší pochod Chrudim to je taky sedmdesátka, ale tam je to s tím rozdílem, že na to máš taky kolik tam bylo asi taky dvacetčtyři hodin. Jenže tam to bylo rozdělené musíš jít 35 kilometrů a pak je nucená přestávka já nevím čtyři hodiny a musíš prostě stát kdyby si nechtěla spát tak musíš spát, nebo spát prostě stát nesmíš se pohnout a pak můžeš teprve postupovat. A to bylo horší, to taky mrzlo, to bylo v listopadu já si myslím, že se to jde někdy na podzim, ale prostě už je brzo tma už je kosa takže my jsme došli na nějaký hrad tam foukalo jako krá.. a teďka jsme tam čtyři hodiny museli být, takž my jsme táhli spacák a takhle všechno jenže zase spát v takovýhle kose to je pro mě prostě nadlidskej výkon já neusnu. Ty čtyři hodiny jsem tam klepala kosu a po těch čtyřech hodinách nás vypustili to byla zima když jsme vycházeli ale nemrzlo vlastně celou noc chcalo a ráno začalo mrznout když jsme docházeli do cíle takže to byl taky docela zážitek.

Takže ti spíš vyhovuje když tě nikdo nenutí do tý pauzy, když ty si sama můžeš oddychnout ale ne aby tě nutili čtyři hodiny někde zůstat.

Jako víš co když je hezky tak proč ne to jsi v pohodě, ale taky jde o to, že po těch čtyřiceti kilákách pětatřiceti už jsi přece jenom rozbitá když se na čtyři hodky zastavíš tak pak se znova druhé den rozcházet ..

No a teď kon když jste šli teda ten poslední Militari co jste šli tak to jste si dávali taky tu pauzu tu půlháku na zahřátí?

Jako teď jak byly ty stanoviště jak v Husinci tak ve Volarech, tak tam jsme si dali já nevím třeba dvacet minut ale ne nějak extra, že bychom to úplně natahovali protože přesně jsme věděli, že prostě zatuhneme a pak už to bude peklo prostě to rozcházet takže vždycky snažili udělat to nejnutenější a pak šli no. Kluci si vždycky dali deset minut spánku na stole, na spidermana a šli jsme no.

No a na Boubín tam vlastně musíte vylézt ne

Ne když jdeš sedmdesátku tak nemusíš vylézt úplně nahoru ale jakoby pod Boubín pod tu rozhlednu

A nevylezla jsi nahoru na tu rozhlednu?

Nešli jsme tam ještě ani jednou ne ono jak to chodíme v tom opačným pořadí tak ono jako po těch padesáti šedesáti kilákách fakt nechceš myslet na to, že bys lezla ještě nahoru. Ono když vidíš co pak sbíháš dolů, že ten kopec je nekonečnej směrem dolu tak si nedokážu představit, že bych to šplhala nahoru.

Mužu ti říct, že i ti vojáci co tam jsou co tam kontrolují ty pochodníky tak žádný rok tam nešel jeden a ten samej, že se dohadují kdo tam bude protože tam je údajně největší kosa.

Tomu věřím. Na druhou stranu, byli tam když šli tu třicetpětku, ale to se šlo přes den to se vycházelo v sedm ráno v deset ráno ale zase věřím tomu že nene

On ten Boubín je krizovka pro hodně lidí no. Vy si vlastně tu trasu můžete jít podle svého ne? To vytyčujete trasu jeden z vás a ostatní se přizpůsobí?

No ten první rok to udělali kluci, protože oni měli ty garmini GPSky ty garminy hodinky takže to nahráli do toho podle mě trasa co se jim zdála asi nejlepší podle mě to dělali podle map mapy.cz nebo google mapy nevím, který z nich. To jsme šli podle toho, to byl právě ten první ročník kdy jsme zakufrovali v lese protože to se nám ztratila GPSka tak jsme to tak nějak tyovali pak jsme se tam objevili u někoho na chatě tam byli já nevím patnáctiletý osmnáctiletý děcka, který tam něco slavili tam jsme se vyloupli vedle nějaké řeky snažili jsme se to přejít, ale pak jsme se v podstatě napojili na naši trasu a další roky to už jsme věděli, kde odbočit, to už jsme ani neplánovali už jdeme prostě po paměti všechno, každý rok

A zkoušíte to nějak měnit? Jako začínat tam a končit tam?

Ne ne. To je další pravidlo, já říkala, že máme jedno ale ono je jich teda víc jak na to přicházím postupně. Pravidlo je, že vždycky jdeme nejdřív po cestě, protože jít posledních třicet kiláků po asfaltu tak to už by jsme umřeli úplně ono totiž i jehličí je tvrdé když jdeš těch posledních dvacet kiláků tak to je asi jediný peklo s těma kanadama že to je všechno strašně tvrdý a jít posledních třicet kiláků ono i těch posledních pět kiláků co máš ve Vimperku po té cestě a ten kopeček po cestě nahoru je taky peklo.

Pod tímhle kopečkem volá hodně lidí organizátorům ať si pro ně dojedou.

Tak to vůbec to by nás ani nepadlo to už je prostě rychlovka vyfunět nedívat se nahoru na ten kopec tam to vždycky fikneme mezi těma baráčkama to je jako brutální stoupák, ale tam by nás nenapadlo volat to spíš na tom druhým záchytným nebo někde já nevím.

To vím, ale že když volali tak jim Jarda řekl nejedu nikam to už dojdeme

To je dobře, to mu za to poděkovali beztak. Taky víme, že se dalo někde projít tím lesem přes louku a přijít odspodu od toho kempu od toho Vodníka, ale nechtěli jsme zakufrovat znovu tak jsme to neriskovali.

A když jste teda ten druhý rok už věděli do čeho jdete tak nenapadlo vás si to tam jet jakoby obšlápnout abyste věděli, která ta cesta bude nejlepší?

Kýve hlavou, že ne. Tak vzhledem k tomu, že bydlíme na druhý straně republiky tak ne. My jsme prostě věděli, že už víme jistou cestu tak už jsme to neřešili.

Prostě jdeme tudy.

Ona to v podstatě byla nejlepší cesta ono co jsem se tak dívala tak nejkratší a nejrychlejší

Hm.

Že my jsme vybírali abychom nelezli, protože třeba na ten Boubín tam můžeš jít asi třema cestama a my jsme vybírali abychom nešlapali nějaký úplně brutální kopec ale nesbíhali abychom ho pak nemuseli vylézt nahoru takže jsme vždycky vybírali tak nějak střed abychom moc nenašlapali a moc neseběhli no.

Jasný. No a potom na konci se dostane ta medaile ne?

To je to nejlepší :D

A ty je máš nějak vystavený? Mají svoje speciální místo?

Já teďka s tím, že nejsem doma tak ne tak je všechno v jedné krabici ale jo když jsme byli na univerzitě tak jsme to měli vystavený

A ty se teda účastníš více těch pochodů tak jich tam máš asi víc ne?

No ono my jsme ze začátku chodili myslim vojenské pochody se to jmenovalo a to jsme šli asi třikrát ve Vyškově pokud se nepletu, pak někde v okolí Brna a pak ještě někde a to jsme šli asi třikrát, ale tam se nám nelíbilo a to se mi nelíbí i v podstatě u tohohle pochodu, že se pořád zvyšuje počet lidí a potom vidíš, který ty lidi přicházejí a jsou prostě na facku když se jim něco nepodaří. Takže to se mi nelíbilo u těch vojenských pochodů, proto jsem to přestala chodit, protože to bylo fakt jako masový nabírání peněz a upřímně nevím moc za co.

Tak ono to je i tady no, že se každý rok přihlásí víc lidí, že tam se začínalo na málo.

Nás šlo pár a to byla super atmosféra, pár lidí a ono to potom taky vidíš, že když jdeš přes ty cestičky, tak řeknu to blbě, ale že se tam nemačkáš s téma lidma, protože v některých usecích, jak tam je ta voda tam se skáče po takových šutrech já přesně nevím kde to je ale je to tak po třiceti čtyřiceti kilometrech v podstatě jo když vycházíš z Husince tak se tam jde do lesa a k vodě a tam prostě bojovat s téma lidma když sama máš co dělat aby sis nerozbila hubu tak je to takový naprd no. Ale spíš jde o tu atmosféru, já mám radši malý počet lidí, kteří to jdou z nějakýho důvodu než potom nějakí co rýpou protože utratili šest stovek a neví za co.

Tam je průšvih to, že se to docela rozkrliklo a ty lidi na sebe furt někoho nabalujou, že jo, Šel jsem to pojďte se mnou.

To je jasný no, že se to bude zvětšovat rok od roku ještě když je tam taková organizace, že je super, že ty lidi jsou taky fajn. Jen kdyby se to zarazilo nějakým počtem já nevím půjde to pět set lidí, tak je to lepší než když to půjde dvanáct lidí. Jako je to samozřejmě víc peněz pro ten historický ústav.

Jo tak tomu rozumím. Oni to maj pak i ti organizátoři těžký když musí schánět spoustu lidí do toho zázemí aby se dokázalo zabezpečit vždyž jsme začínali s jedním bufetem...

Hlavně ty odvozy si myslím já jak jsem koukala ten první nebo ten první ten čtvrtý rok nebo třetí nevím kolikátý to byl. Tak jsem potom seděla právě chvíli s Jardou a ten nestihal sbírat telefony a vždycky tam ty lidi zastavoval aby na někoho počkali že tam někdo dochází a pak se jako s téma lidma nahánět a čím se to zvětšuje tak tím víc lidí potřebuje ject autem a když to tam neznají prostě na té Šumavě tak se blbě hledá jak pro ty turisty tak pro ty organizátory.

No jasný. On jarda je v tomhle trošku blážínek on je trochu jako ty, on nepije nic pak jak je z toho nervní tak nemůže ani spát takže třeba minulej rok ho odvážela sanitka potom že odpadl vyčerpaností a ležel jak byl vyčerpanej a vystresovanej tak to jeho tělo nezvládlo.

Si ho asi budu muset vzít pod křídla.

No my se vždycky snažíme každéj rok ho nutit ať něco vypije ať něco sní a ať si jde aspoň na chvíli lehnout protože jsme tam vždycky spolu všichni v chatce. Jenže pro něj nereálný on prostě chce, aby to bylo všechno v pohodě, aby všichni byli spokojení aby ti co zavolaj aby se pro něj jelo. Takže pak je to taky, že si lehnul a telefon a to bylo to, že jsou pod tím kopcem ve Vimperku, tak to jim řek, že nikam nejede.

No tak sama vidíš, že je prostě ty lidi volají na poslední kilometr a půl. Tak to si řekneš, že je to prostě zhýčkanost když si řekneš volejte jenom v nejnútnejších případech a volají kvůli krávovině. Místo toho aby zvážili zůstanou na checkpointu, kde maj v podstatě teplo a můžou tam chvílku být tak se rozhodnou někde v půlce lesa přestat tak pak je hledej.

Jo to dělej no, jsme tady u toho stromu a hledejte si nás. Minule i někdo volal, že ztratil botu a co s tím má dělat.

No najít nebo vyrob si nějakou z bambusu :D

Tak pak říkali, že objevili nějaký vietnamce v tý vesničce městu, ale to si pak taky říkám jestli jim to nemyslí při tom pochodu, že vypnou.

Já nevím já teda vypínám, ale na ty základní úkony myslíš, furt myslíš, já nevím. Jako já pochopim na tom prvním pochodu tam nějaký ten borec zaplul do nějaké té bažiny tak chápu, že ztratíš botu, ale jak můžeš jít a ztratit botu.

Já nevím tam jsou kolikrát kuriozity s čím oni tam přijdou jo. No a ty teda říkáš, že vypínáš. Ty jdeš vypneš a nad ničím nepřemýšlíš?

To ne ono to chvílku trvá do tohohle stádia se musíš dostat. Třeba téma třiceti kilometrama po té cestě no. Tam se dostaneš.

Neběží ti hlavou pak už jenom ty myšlenky musíš to dojít, musíš to dojít?

Ne to ne. To jako spíš reálně vypneš, sleduješ když jdou kluci před tebou tak jdeš za nima a jako máme takový úseky, že se někdo nebaví, ale snažíme se bavit co nejdýl, jako co nejvíc kilometrů, aby tohle moc nepřicházelo. Ono čím víc se baviš, tak tím víc ti to utíká že jo, pak když jsou ty třeba právě ten blbej prales tam máme vždycky s tím jedním kámošem strašnou krizi. To je sama zatáčka rovinka, zatáčka a vždycky si za každou zatáčkou říkáme tady už bude ta obora. Protože je tam obora, kterou víme, že musíme přelézt. No jenže oni tam postavili novou oboru a my jsme tam přišli a joo to už je konec no a my jsme tam přišli a on to ještě konec nebyl, protože to bylo na straně. Takže to máme vždycky krizovku s tím kámošem to jdeme poslední, když je to rovinka tak prostě jdeme poslední úplně jak slimáci. Ten úsek nás vůbec nebaví, ale jak říkám snažíme se prostě bavit, co nejvíc a dělat srandu jako co nejdýl aby to utíkalo.

No a vy se vidáte nějak pravidelně nebo dá se říct že,...

(skočí mi do řeči) teď už ne. Ale na unobu jsme spolu byli prakticky každý den.

Takže ten příští rok se do toho teda uvrátíte, že se budete předhánět v tý registraci tak to bude po nějaký době, co jste se asi neviděli ne? Když ty jsi pryč.

No v podstatě tři roky no, tři a půl..2017 jsme končili školu no tak to bude tři a půl asi cca
Nebojíš se toho, že budete mít ten úsek, kdy si budete mít co říct kratší?

To si právě nemyslím. Tak jako víš, co vojáci oni jsou furt, já teda v tuto chvíli ne, ale vojáci jsme tak nějak furt takže si myslím, že si budeme mít pořád co říct.

A ty jsi jako utekla kvůli žádům nebo...

Jo kvůli těm žádům a taky jsem chtěla zkusit cestovat po misi. takže teďka jsem v podstatě v Austrálii, ale je to tu takový těžký s prací hlavně kvůli době koronaviru, že ti nikdo práci pořádně nedá hlavně teda taky v Australii potřebuju pomalu zkušenosti i na čištění záchodu. Takže je to takový těžký sehnat.

Takže uvažuješ, že se teda budeš teď někdy vracet?

No já čekám na letadlo. Ono teda už nějaký lítaj, ale já čekám na emiráty, protože oni maj třicetpět kilogramů jako hmotnost co si můžeš vzít s sebou a pak asi poženu zpátky do armády. Mě se tam líbilo, já jsem chtěla hlavně do armády, že jsem neseděla na zadku v kanclu, ale jezdili jsme na cvičení. Takže zpátky do armády bych to viděla.

Jasně zase si odchodit sedmdesát kiláku v kanadách

(Smích) přesně. To v podstatě můžu i teď kanady i maskáče mam furt.

No hale a když jsi teda vrátíš potom z těch sedmdesát kiláků tak tam jsou vlastně sprchy ne? Zavítáš pak hned do sprchy?

No jednou jsme byli. Jestli se nepletu tak v těch prvních ročnicích nebyly. Oni tam byly, ale asi jsme do nich nemohli. Byly jsme tam jednou ten poslední rok, co jsem to došla. Kluci to vítali, ale mě jak byla zima tak já úplně ne. Ale taky mě bolely nohy tak jsem se vůbec nechtěla svlíkat a oblíkat. Potom ale co jsem to prodělala tuto celou proceduru sprchování, tak jsem byla jako šťastná, že jsem v těch civilních věcech. Protože já když si vzpomenu na ten první ročník, když jsme vlastně došli po těch všech mrazech a tomhle co se nám stalo tak my jsme jeli v maskáčích zpět do Brna, v tom čem jsme šli.

V tom čem jste šli takže vy jste jeli zpátky autem jo?

Kýve že ano. To my jsme jeli no protože my jsme věděli že jak je nás pět tak jeden řídí druhý na něj dává pozor a když víš, že usíná nebo takhle jakože je unavený tak máme střídačku, protože ten zbytek spí, do té doby dokud ten jeden může řídit a pak se střídáme. Vlastně to máme takhle. A většinou to je tak, že jedou jedni půlku cesty nebo no menší část cesty a ten zbytek dorazí ti druzí. Většinou nám to takhle vyjde, že ti dva se stihnou vyspat dost na to, aby to dořídili.

Ty jo vy jste docela hazardéři po tom rovnou jet do Brna.

Někteří z nás nechtějí spát hnedka, protože jsou jakoby nabuzení, takže ti dojedou menší půlku pak nám řeknou zastaví. My jsme řekli, že nebudeme riskovat, když se ti budeš cítit, tak prostě zastavíš a nebudeš dělat že je to v pohodě. Takže tohle nám taky fungovalo a v podstatě my jsme za tři hodky byli většinou zpátky. Ale co jsem chtěla říct, že první rok když jsme dojeli do toho Brna v těch maskáčích vylezla jsem z toho auta, kdy jsem nemohla pomalu chodit a pak se z toho hlavně vyslíkat se a jít do sprchy, tak to bylo jako šílený. Takže v tomhle jsem byla ráda, že se ty sprchy zprovoznily. Ne, že bych tam chtěla protože mi byla fakt zima, ale pak sem byla ráda, protože jsem v podstatě jen lehla a usla.

No a když se vrátíte z toho pochodu, tak jdete se najíst? Ty napít teda aspoň?

Jo to jo, my zastavíme většinou někde na benzince a koupím si coca-colu nebo něco sladkýho a jsem spokojená (smích) a jídlo si necháváme dovízt. Jako že jsme si objednali z uberu, nebo dovezt jídlo nebo něco a potom jsme pro to cupitali dolů no to bylo nejhorské.

Mívali jsme jako výtah, ale když výtah nefungoval, tak slézt ty schody. My jsme měli sedmipatrovej barák a ty schody a pak je vylézt nahoru tak to byl oříšek.
Neměli jste zase nějaký kdo půjde nebo podobně?

Jo no v podstatě jo (smích)

Takže dá se říct, že to byla taková vaše klasika, že dojedete, objednáte si jídlo s těma samýma lidma..

Jo a potom ten jeden, co za náma chodil. No on ten jeden bydlel doma jako s přítelkyní v baráku a my jsme byli na intru tak ti co byli družní tak jo a ti co nebyli družní tak ti si asi dělali jídlo sami to nevím. Ale my tři, co jsme chodili pravidelně spolu tak jo. Objednali jsme vždycky jídlo, snědli jsme to u nás na pokoji a šli jsme spát.

Druhej den jsi šla normálně do školy jo?

No nenazývala bych to šla. Ale ono se to šlo z pátku na sobotu a v sobotu jsme přijeli. Takže neděle byla volná, takže to jsem to mohla jakž takž rozchodit. Ale ten první rok to bylo fakt peklo to jsem chodit nemohla fakt týden, ale potom ten další rok to jsem chodila jak tučná, ale ten další to bylo už v pohodě to stačila ta neděle abychom to nějak rozchodili a v pondělí jsme šli do školy. My teda, pak ti dva kluci, co to podcenili ten první rok tak ty šli na ošetřovnu, protože oni měli něco s nohama a puchýře a nemohli dělat nic, takže nasoukat se do kanad nemohli, tak potřebovali úlevy. To se vždycky napíšu úlevy, že nemusíš do maskáčů a do uniformy.

Jasný. To chápali na té univerzitě?

Na univerzitě ne, ale na ošetřovně jo. Ty se tam pak už smáli a ptali se jestli jdeš z pochodu nebo co a jak.

No a ty trpíš na puchýře?

Trpím, no takhle, mě se neudělají krvavý puchýře já tam mám vždycky vodu nebo prostě z toho něco teče nevím, co to přesně je ale ten první rok byly hluboký jako fakt hluboký, že jsem měla díru v noze ale ono to je spíš, netrpím. V osmdesáti kilákách puchýře prostě máš, ale někdo to má po dvou kilometrech a to já vůbec. Jak jsem říkala nevádí mi nový kanady, nevádí mi, když jdu daleko, ale sedmdesát kilometrů už je prostě puchýře budeš mít tak i tak.

Kort v kanadách.

Ale ten druhej ročník měla jsem je, ale už to nebylo takhle zlý jako ten první ročník. Já je teda píchnu hnedka, protože ta voda v tom mi přijde ještě horší a jako netrpím. Vyloženě, že by mě to bolelo to ne. Já vím, že tam ten puchýř je, tu vodičku jak se tam převaluje ale nebolí mě to.

Takže ty to rozchodíš, jak říkáš během toho druhýho dne a v pondělí potom dá se říct funguješ normálně jo?

No jo. V podstatě jo, až na tělocviky když jsme měli na unobu tak jsem fungovala normálně.

Na tělocviky jsi nechodila teda potom?

Chodila ale, většinou se s těma učitelama dalo domluvit, že když třeba nebyl nějaký zápočet nebo takhle tak to bylo takový v pohodě. Buď tě nechali jít zpátky a nebo ti nedávali úplně záběr.

Ty jsi docela odvážná. Vůbec to, že ses vydala do armády to je pro mě taky něco nepředstavitelnýho.

Teď kon teda že si jen tak řekneš jdeme sedmdesátku a jdeš si sedmdesátku. Teď si odjedeš do Austrálie.

Taky ještě do Iráku.

Jo vlastně. Takže ty jsi takovej dobrodruh vlastně.

Docela jo, ale ona ta Austrálie až tak dobrodružná není, to ta sedmdesátka byla horší podle mě.

(Smích) tak se možná teda uvidíme příští rok, jestli tam zavítáte. Snad to teda nebude nijak masový, když teď bylo přihlášeno asi dvanáct lidí nebo koli.

Snad nebude tolik, třeba se to vytřídí o ty „příznivce“.

Já si jako myslím no, že ti uražení, že se to vlastně letos nezorganizovalo že ti nepůjdou no.

Upřímně doufám.

Já vím, že potom Lukáš scháněl i právníky kvůli nim. Že se jako s právníkama radil, aby.. jestli opravdu něco nějakým stylem neměl udělat jinak no.

Ale ono si myslím, já teda ty podmínky nečtu já je nečtu nikdy, ale on to tam měl nějak podchycený v podmínkách.

On to tam měl a on jim dal tu nabídku, že to můžou jít, nemusí to jít ve Vimperku a že stačí že pošlou tu trasu, že si splnili ty kilometry, který měli jako zaplacený a oni dostali za to tu medaili, dostali to triko, že se jim posílali balíčky a stejně to bylo špatně.

Tak hlavně on je nenutil to jít. To co tam někdo poslal, co jsem viděla tak někdo ušel čtyři kilometry to já nevím to měl cestu do práce a z práce někdy.

Já jsem právě minulý týden byla ve Vimperku tak jsem tam čtyři balíčky rozvážela jo nějakým těm lidem. A co jsem mluvila s tím jedním, co to taky chodí tak ten říkal, že mu propadly peníze a že by pro něj byla ostuda, aby šel čtyři kilometry nechal si za to posla medaili.

No tak to vůbec. Když už bych tu medaili chtěla tak to bych si do toho Šumperku, teda Vimperku jela sama a ušla si to tam. Rozhodně bych to nešla někde na Moravě nebo takhle.

Jo to prostě byli ti hnidopiši, co chtěli dělat problémy.

Jo tak to bylo pár lidí, prostě co ty problémy tak chtěli vyloženě dělat, takže o ty se to snad vytřídí a bude to v pohodě.

Ono to vypadá, že buď šli poprvý nebo podruhé, že vlastně vůbec nevěděli do čeho jdou.

No přesně tak.

Já doufám, že nepůjdou, o tyhle ty tam opravdu nestojíme.

Já si myslím že je nás víc, že Lukáš s Jardou taky určitě ne.

A jako třeba nějaký kamarádství nebo vlastně když jdete po tý trase bavíte se tam s někým? Poznali jste někoho nového?

My jsme jako lidi kolem nás vůbec neřešili ale co teda vím, tak jeden borec co chodil třicetpětku tak ten nás pravidelně potkával, když mi jsme sbíhali Boubín tak on ho šlapal nahoru tak jsme se potkával ale tím, že my jsme lidi v tý době dávno vypli neřešili tak on si nás vždycky pamatuje ale my nikdy nevíme kterej to ne. Jako že bychom se nějak stranili těch lidí to vyloženě ne, když se s náma někdo chce mluvit nebo se bavit tak nemáme problém, že bychom řekli ne s tebou se nebavíme my máme sedmdesátku a nebudem se bavit to ne. Jako většinou na tom Boubíně se hodně potkáš s lidma tak jsme se bavili a hlavně vždycky když kolem někoho procházíme tak se pozdravíme, klasika co se dělá v lese nebo by se měla dělat v lese. To je klasická zdvořilost jako nevedli jsme tam konverzace o ekonomice 22.století, ale když prostě přišlo na slovo, tak jsme se bavili.

No a v tom zázemí vlastně tam vy nezůstáváte nějakou delší dobu rovnou jedete jo?

Jo jako nespíme tam jak někteří jsem tam viděla nocuji třeba na dvě hod'ky to vůbec. To ne, říkám to nejnmutnější co jme potřebovali vždycky na to abychom se dali nějak do kupy a šli jsme dál.

Ono hodně lidí tam zůstává i přes tu noc. Že v neděli když my to tam balíme tak teprve odjíždí.

Jo ty myslíš v tomhle zázemí, tak tam taky ne ne. Kluci tam chtěli zůstat další ročníky, že by jsme třeba zůstali na pivo nebo takhle, ale já nevím vždycky jsme to riskli, že jsme jeli hnedka potom co jsme došli, dali jsme si sprchu ten poslední ročník a jeli jsme.

No ono právě hodně lidí tam zůstává.

Takže tak.

No hale za mě asi všechno. Kdybych náhodou potřebovala ještě něco ujasnit myslíš si, že bych mohla se ti ještě ozvat?

Jo určitě. Dej vědět jenom kdy zase se budeme muset nějak domluvit, ale určitě se domluvíme nějak.

Já se ti omlouvám, že jsem to přesunula já prostě jak pracuju ve školce tak mě to nevyšlo.

V pohodě úplně.

Takhle, jak jsou prázdniny tak se mi to přehazuje no.

Já jsem v podstatě bez práce takže mám čas, že kdyby něco tak se klidně ozvi.

Já ti moc děkuji, doufám, že tě to nějak nezdrželo hodně, že

Ne úplně v pohodě. Tak jo tak ať se daří s diplomkou.. ahoj

Díky moc hale čau čau.

Příloha 3

- Dobrej dobrej.*
- Krásný večer.
Akorát jsem dorazil kočku, teda boudu pro kočku (smích).
- Tak já Vás zdravím, jmenuji se Aneta asi Terezka Vám o mě něco říkala nebo neříkala.
Jojo říkala, nejlepší kamarádka říkala. (smích)
- Přesně tak. Nejlepší kamarádka co se tak nějak účastní pochodu, že jsem s ní taky v tom zázemí.
No jestli to bylo vloni tak jsem si kupoval piv o.
- Tak určitě.
Protože Terezka byla zrovna ohnutá pod pultem.
- Určitě. Oni tam teda vloni byly dva bufety zrovna tak nevím, já byla na tom druhým.
Já byl tam co byla Terka no.
- No tak já byla na tom druhým no, ale to nevadí. Já jsem tam byla každé rok. Já teda studuji pedagogiku volnýho času, to Vám asi Terezka taky říkala a na základě toho jsem poprosila o kontakt na Vás.
Tak se ptejte, já jsem jedno ucho.
- Můžu teda jo? Jestli mi teda povíte něco o sobě. Víím, že pocházíte z Plzně.
No né tak úplně od Plzeň. Plzeň Jih – Blovice.
- Blovice? Tam se děje taky něco vojenského ne?
No takovej polovojenskej jo, ňáky jako ježdění terénníma autama uvazi, gáziky. Spíš historický.
- Jasný. A Vy jste se vlastně v tom Vimperku vyskytl minulý rok poprvý nebo chodíte nějak pravidelně?
No já chodím pravidelně, ale Vimperk poprvý.
- Pravidelně chodíte pochody celkově nebo jak to myslíte teďkon?
Takhle Vimperk poprvý, ale jinak chodím už dýl ale různě. Já jsem takový samotář pochodník. Takže spíš takový neorganizovaný akce.
- Chodíte sám jo? Takže Vy se vydáváte sám bez party?
No. Já si určím nějakou trasu a jdu.
- Takže jak jste se vlastně dostal k tomu Vimperku? K tomu Militari?
Přes Terku. Terezka mi poslala odkaz. Já jsem jinak o tom pochodu vůbec nevěděl.
- Jó vy jste spolu chodili na školu ne nebo ne?
Jo já jsem tam nedokončil první semestr.
- Takže skrz Terezku jste se dozvěděl o Militari a řekl jste si tak to zkusím jo?
Jojo. A to byl můj první...jé pardon jsem Vám skočil do řeči.
- Nene povídejte, co to byl první?
To byl můj první organizovanej pochod.
- Jo jinak máte mapičku a jdete si sám svoje kilometry?
Jo sám prostě kam se mi zlíbí.
- Chodíte si jako pročistit hlavu nebooo
Jo taky taky
- Nebo to máte jako formu sportu? Nebo jak to berete
Já chodím rád a ještě ještě když dělám s lidma tak jich mám plný zuby kolikrát (smích) tak si sám vyrazím do lesa.
- Jasně, tak minulý rok jste se teda poprvý ocitl na tom Vimperku?
Jo poprvý.
- A to jste se vydal na kolika kilometrovou tu trasu?
Jenom těch třicet.
- Jste šel tak rekreačně dá se říct.
Jojo.
- A dobrý nějaké zážitky? Pocit z toho?
Jo výbornej. Právě ten covid mi to překazil. Já jsem byl přihlášený i letos a to neklaplo no.
- Tak snad příští rok.
- A to byste šel letos zase tu třicítku?
No už jsem sehnal dva známý a ti by šly tu delší trasu tu 78 nebo kolik to je.
- Jako, že byste se vydal s nima jo?

Jojo, tak z těch třiceti je to docela skok ne?

Tak to já dělám i víc, když jdu sám.

Fakt? To si jako opravdu jen tak dáte....máte cíl když jdete sám nebo nemáte?

No takhle já provozuji to se jmenuje „pohraniční turistika“ já chodím po hranicích. Takže teď zrovna pelášim od Aše až na trojmezí s Rakouskem.

Ehm a to se.....(skočil mi do řeči)

A to je závislý na spojení na autobusech na vlacích ono do těch pohraničních moc nejezdí takže já někdy mám tu trasu jen dvacet kilometrů a někdy padesát, to je různý.

Jasný, a sedmdesát je klasika? Jako už jste jí šel?

To jsem ještě nešel, ale těch padesát mě nezlomilo tak myslím, že zkusím tu delší.

Tak myslíte, že těch dvacet kilometrů navíc nebude už takovej rozdíl jo?

No rozdíl to bude, ale jsou lidi co chodí přes stovku.

No jsou a ve Vimperku jsou, já teda nevím kolik ale někteří chodí tu stovku no. Takže vy už jste tam byl, jak jste tam byl v tom Vimperku tak jste byl sám jo, poprvý?

Jo to jsem šel sám za sebe. Jako ne žádná parta.

To jste se úplně sám přijel tam, sám se vydal na trasu.

No no.

A potkal jste se tam s nějakýma známýma? Nebo seznámil se tam nebo já nevím po cestě šli a připojili se k nějaký partě, že je vzala jako s sebou.

To ne já jsem to šel celý sám.

Celý sám se svýma myšlenkama?

No. Ona by se naskytl nějaká partička, ale ono některý podváděj, zkracujou cestu. S téma jedněma, ne že bych šel s nima, ale šli jsme v takovým chumlu a pak jsem se od nich odrthl, protože ti to brali nějakou svoji trasou.

A vždyť podvádět, říkáte se tam nějak nedá ne? Vždyť musíte dojít na ty checkpoity, kde se musíte nahlásit ne?

Na tý mojí trase byl jenom jeden na Boubíně.

Jo na tý třicítce je jich asi míň no, ale já vím, že ti co maj tu sedmdesátku a vejš tak tam jsou už asi tři nebo čtyři. Takže tam je to asi víc hlídaný. Tady se asi spíš spoléhaj na tu čest toho, že to ti lidi budou chtít jít no.

Asi jo no.

No a Vy jste si o pochodu něco zjišťoval nějakou historii nebo jste se prostě vydal, že chodíte normálně pochody, tak jste vyrazil taky.

No zjišťoval jsem co to je a jenom jenom přes webky přes ty stránky.

Byl jste se třeba podívat na tom židovským hřbitově co je v těch Volarech?

Nebyl nebyl.

Takže vůbec nevíte, že tam třeba je nebo víte, že tam je?

Já vím, že tam je, ale já nevím ani, jestli ta trasa moje vedla kolem něj.

Jako vím, že nějak se tam míjí, ale vyloženě přes něj ne no, ten jeden rok to bylo, že se tam muselo jít vyložené okolo toho hřbitova, tak to vím, že tam spoustu lidí i zavítalo díky tomu, ale jinak asi myslím si, že se i organizátoři snaží, aby tam nebyl nějaký extra velkej přísun těch lidí, že jo, aby tam nechodili a vyložené nějak nerušili ty lidi no. Tak se to spíš orientuje přes ten les.

Já jsem ho netrefil no, nenarazil jsem na něj tak jsem ho ani nenavštívil a jak neznám Vimperk ani jsem nevěděl kudy.

A vy jste byl poprvý teda ve Vimperku?

Jo úplně poprvý.

Příroda se líbila okolo.

Ještě jednou já jsem nějak nezachytil.

Jestli se příroda líbila.

Jo jo jo určitě.

Ono minulej rok vyšlo docela i počasí tak to nebylo tak náročný.

No to je fakt no. Počasí bylo dobrý.

Některý ty roky před tím napadlo i docela i hodně sněhu, že se i špatně chodilo, že to ti pochodníci měli ztížený ještě tím no. No a teda když jste tenhle rok, když říkáte, že jste sehnal další dva s vámi šli ten pochod a vlastně kvůli covidu to bylo zrušený tak půjdou do toho příští rok s váma nebo to propadlo a...

Ne to nebylo teďkon na ten pochod co byl zrušený, ale až na ten příští co bude.

Jo tak vy to máte naplánovaný na ten příští. A parta ví do čeho jde?

Ještě jednou.

Jestli ti co jdou s váma ti dva jestli ví do čeho jdou.

Já myslím, že ne protože jsou takový lenoši docela.
(smích) takže jste je jako přesvědčil Vy jo, že musí jít s váma.
Ne oni s tím jestli ten pochod znám tak jsem dělal machra jakože jo. A oni to půjdou poprvý a nikdy nic takovýho nešli, ale říkali, že nějaké jejich kamarád z armády je jako spolupořadatel. Takže jako kvůli němu to půjdou, že je přemluvil on. Tak jsme se domluvili, že já se akorát přidám k nim, že půjdeme takhle větší parta.
Jasně takže to jsou jakoby známý nebo kamarádi nebo jak byste to řekl?
Z práce kolegové.
A vy teda s nima prubnete tu 78 jo? Nebo teda tam záleží jak si to naplánujete. Vy si musíte vytyčit trasu. Koukal jste na to vůbec?
No ještě vůbec ne. To bude pro mě zase novinka.
No a tam právě si ty pochodníci už sami připravují tu trasu takže zase je to náročnější..protože co jsem mluvila s jinýma tak ta první trasa pro ně byla jakoby nejhorší, že vůbec nevěděli do čeho jdou a ty další se už snažili nějakým stylem jako připravit pořádně terén, aby věděli kudy jít a kudy nejít, že už to bylo jakoby snazší. Tak Vy asi jak chodíte nějaký ty trasy tak víte, co je nevhodnější. Já nevím máte třeba nějakou speciální obuv nebo oblečení nebo přizpůsobujete to tomu?
No ani ne já mám nějaký trekový boty a hadry z práce nebo maskáče. Žádný speciality.
Takže nějak vyloženě, jak to říct,.... Já Vám dám doporučení jo, hodně doporučuju...slyšíme se?
Slyším, ale kamera škrtnutá nevidím a už zase vidím.
Hodně doporučují si brát dvoje boty, na přezutí.
No tak to já jsem neměl vloni. A už na tý třicítce jsem cítil palec.
Jako pučejte jo?
Ale jinak boty jsem měl dobrý. Hmm. V těch botách jsem nachodil leccos. Už jsou dost vyšlapaný tak.
A Vy teda ty procházky chodíte abyste si vyčistil hlavu z práce, jak říkáte, že těch lidí máte dost tak je to nějaký styl Vaší relaxace? Když to tak řeknu.
No z části jenom. Já chodím tak jako obecně rád. Kdybych si nechtěl vyčistit hlavu tak stejně bych šel.
Stejně byste šel.
Je to jeden z důvodů.
Takže je to spíš takový, že poznáte něco nového, něco nového uvidíte, něco zažijete.
No asi tak. Já mám tu přírodu, takže já chodím jako i dost pomalu, já se otáčím pořád. Jdu dozadu dopředu doprava doleva a na sebe sleduju, fotím občas.
Takže i tu třicítku když jste šel tak jste neměl nějaký svůj cíl za jakou dobu to musíte ujít?
Ne vůbec ne.
Bral jste to prostě jako, když to řeknu, jako vyhlídkovou chůzi.
Šel jsem moje tempo pohodový. Věděl jsem, že to tak stihnu do šesti hodin ujít.
A víte, za kolik jste to měl?
No myslím, že jsem to přetáh, myslím, že nakonec 6:20, teď si nejsem jistý.
No a když jste to přetáh dostal jste medaili?
Já jsem byl v povoleným času. Toto byl můj čas jako, kterej jsem si myslel, že zmáknou.
Jo Vy jste myslel, že to ujdete za šest hodin jo?
No no no a přetáh jsem dvacet minut.
Jo ták. Tak dvacet minut to byly ty vyhlídky a ty fotky ne?
No na Boubínu jsem se zdržel, tam byla fronta na rozhlednu.
Tak chodí dost lidí no se podívat.
Hmm.
Ale tak je tam prej největší zima.
No byla. Bylo tam i dost sněhu. Ve Vimperku nic a tam bylo docela dost.
Já vím, že jeden rok tam zapadávaly i auta když tam jeli ty vojáci. To se pak sháněly místní traktory, aby se vytáhli.
Hm.
No a medaile to je pro Vás, jako berete to jako nějaké ocenění nebo to pro Vás nemělo nějaký význam ta medaile?
No jenom jako taková připomínka, že jsem na tom pochodu byl.
Jasně takže není...(skočil mi do řeči)
Nemám ji ani vystavěnou, mám ji ve skřínce s tím certifikátem.
Když teda chodíte, jak říkáte, ty pohraniční pochody to si organizujete sám a sám jdete a máte nějakou brožurku, kam si to zaznamenáváte?

Ne brožurku nemám žádnou, já si jenom určím trasu. Buď to jdu po hraničních kamenech, od kamene ke kameni nebo po tom víc do vnitrozemí, co byla dřív železná opona.
Takže vlastně vzpomínka pro Vás je, že si z toho děláte ty fotografie, že jste si to jako prošel.

No no no.

Takže si děláte třeba album potom?

To nedělám já to mám jenom schovaný v počítači.

A když se podíváte zpětně na ty fotky tak vybavíte si hned co je odkud.

No někdy jo někdy ne. Ona ta příroda je většinou všude tak nějak podobná takže po létech už to splývá.

Tak zase dobrý, že tohle tu hlavu asi opravdu pročistí, že když jste s těma lidma, jak říkáte, že pracujete s nima jste furt. Já pracuji ve školce, takže dneska už jsem taky ráda, že mám konec, ale já teda se potom spíš vidím u tý televize na tom gauči a potřebuju se relaxovat sama se sebou a pak se můžu vydat někam ven. Protože s těma dětma, když tam stojím celý den na těch nohách tak je to pro mě náročný. A ještě teďkon už jsou všichni rozjařený z těch prázdnin tak je to takový je kočírovat náročnější než přes ten rok. Což Vy asi víte, protože děti máte ne? Když jste se s nima chystal na ten výlet.

Jo já mám dvě 13 a 7 let, kluky.

A ti vyrazí s Váma na trasy? Teď jste měli jet na nějakou ten výlet ne sem do Strakonice.

Já je беру jenom na krátký, do těch deseti kilometrů daj.

To jsou dobrý. Deset kilometrů je dost na děti. Na tom Military i chodil nějaký asi sedmiletý chlapeček nějakou trasu a ten tatínek právě říkal, že s ním chodí pravidelně tyhle tury jako běžně. Že je bere často na tyhle tury delší. Tak příští rok se tedy asi uvidíme na tom Military jestli teda budu s Terezkou, tak si myslím, že se tam určitě potkáme.

Určitě.

Vy když tam teda jedete tak tam zůstáváte přes noc?

Ne ne já to mám jako jednodenní takovej vejlet.

Jasně takže tam přijedete odejdete si ty kilometry nebo odešel jste si vlastně ty kilometry a jel jste domů.

No sednu do auta a jedu zpátky.

To se Vám chce po tý procházce ještě sednout do auta šlapat na ty pedály a jet domů jo?

(smích) no to mě jako nevadí. Já to mám takhle když jdu po tý hranici.

To jezdíte těma autobusema ne?

Ne takhle já se musím někam dopravit autem tam ho nechám a jedu pak autobusem. A musím se vrátit k tomu autu.

Jo takhle. A to třeba když jdete na tu túru tak posloucháte hudbu, nosíte třeba sluchátka v uších?

Nene nic.

Takže si vychutnáváte vyloženě tu přírodu jo?

Jo jo vyloženě tu přírodu a ještě si hledám trasy spíš takový neznačený, abych potkal co nejmíň lidí. Takže mě neruší ani muzika ani lidi nic.

Ty jo no, jako když pracujete s lidma tak se nedivím, že hledáte trasy, co nemaj lidi, abyste tam na ně nenarazil. To máte i doporučený nějaké roční období nebo máte nějaký roční období kdy je lepší tyhle tury volit?

Já nejradši chodím když už není sníh, protože já fotím i ty hraniční mezníky a ono když je hodně sněhu tak jsou zasypány sněhem. Takže až když sleze sníh. Od toho května dejme tomu.

No a o těch prázdninách už potkáváte lidi tak nějak všude nebo nechodí čeští lidi?

Ono právě že ty moje trasy ne.

Vy máte nějaký speciální trasy teda.

Možná na Šumavě, ta je teďkon plná lidí, ale ten Slavkovskej les, Český les to je takový prázdný ještě.

No a teďkon letos už jste vyrazil teda někam? Už jste někde byl takhle na túře?

Jo už jsem byl na dvou teprve.

Takže dohromady to dá ty dvě túry kolik kilometrů?

No teď mám spíš ty kratší, takže nějakých 60.

To je dobrý to já jsem asi nenachodila za rok (smích). No a když teda říkáte, to pohraničí je asi většina lesů, že jo sbíráte třeba houby po cestě?

Nene já je neumím hledat.

Neumíte je hledat.

Já i kdybych o ní zakop tak si jí nevšímnu.

Já je radši nesbírám já zase nepoznám muchomůrku od bedly tak se do nich radši nemíchám. No a potom vlastně říkáte od května a sníh začíná padat někdy v listopadu, ne? Takže do toho listopadu chodíte?

No tak ten říjen, listopad už ne.
A to už máte, jak dlouho vyrazíte na ty túry?
No posledních 10 let.
A to ještě nemáte prošlý všechno?
Nemám.
Ještě ne? To je Česká republika takhle velká?
Ještě ne no. Já mám kamarád, co chodí dokola jenom kolem republiky a chodí to možná 20 let. Už to jde po několikátý a furt ho to baví.
Tak ono se to asi postupem let taky mění. Oni ty lesy se asi postupně i vykácej, nevykácej?
Taky, to pohraničí se různě mění a taky tam člověk se dostane k různým zaniklým obcím a prošlapává si to tam. Není to na jednu návštěvu vždycky.
A to když takhle vyrazíte tak máte nějaký odpočinek? Třeba berete si nějaký spacák? Stany, že si odpočnete lehnete, že je to přes noc nebo ne?
Ne ne ne. Já právě chodím jenom jednodenky. Takže já mám jenom nějakou svačinu v batohu, termosku s kafem a občas si sednu v přístřešku a pak pokračuji v chůzi.
Jasný. Takže to vyrazíte časně ráno?
No já třeba vyjedu taky od nás z Blovic v pět v půl pátý ráno někdy po šestý hodině mi jede ten autobus do nějaký ty pohraniční vesničky a no a pak končím kolem třetí čtvrtý odpoledne.
No dneska je to obdivuhodný, protože jak jste mi psal, že Vás tahají spíš děti z postele, že to na zítra ráno nevidíte, tak to musí být i pro Vás překonání..
No teď jo, protože je hlídám, nic nemusím, tak si rád pospím.
Jojo smích
Já jsem na to tak natěšený, že mi to ani nevádí takhle ráno vstávat.
Jasný, že se projdete a že budete mít zase chvíličku.. tak co na to vlastně říká rodina? Manželku asi máte
Jo jo mám, ta to podporuje, ta je ráda, že vypadnu ☺
Tak asi lepší, než kdyby jste chodil na pivo
No asi jo no, pro mě je to taky lepší.
No a s těma kamarádka vůbec nechodíte, jo? Jsou nějaký spolky ne toho pohraničního, že se nějak prochází, to nejste účastníkem nebo členem něčeho takovýho?
Ne ne nejsem. Oni na facebooku jsou stránky někde, pohraniční turistika, ty se někdy domluví ty lidi, že jdou spolu. Já jdu nejradši sám.
A třeba jako cizí země Vás nelákají projít?
Ještě jednou teď jsem nerozuměl?
Že byste vyrazil na nějakou takovouhle turistiku třeba na Slovensko, Ukrajina nebo tak.
No to už si vyžaduje více dnů a to já právě moc nechci.
Jasně jen ty jednodenní jenom na odreagování.
Teď mi to vypadlo.
Už slyším, co Vy?
Jo už slyším už dobrý.
No akdyž si to teda vezmu, Vy si to nějak plánujete nebo se rozhodnete zítra jedu nebo pozítí?
To já už mám naplánovaný. Já už mám ty trasy naplánovaný dobře rok a pak už si z toho plánu jenom ukrajuju.
Jako Vy máte ty trasy naplánovaný rok na celý rok nebo je máte jako celkově.
Ne celkově to mám naplánovaný, mám naplánovaný trasy. Dílčí trasy toho úseku, který má přes tři sta kilometrů, ale nemám termíny a jdu to když je čas. Takže naplánovaný to mám včetně odjezdů vlaků, autobusů, to já všechno mám zjištěný předem pak si to jenom ověřím, když přijde ten den D. tak si to jenom ověřím, že mi nezměnili jízdní řády jinak všechno už mám naplánovaný předem.
Počasí taky plánuje nebo to neřešíte?
No když je nějaký deštík malej a jdu bez dětí ty svoje trasy si delší to mi nevádí. Já si přehodím pončo a jdu.
Máte pláštěnku jo?
Jo jo jo.
Se svácou teda vyrazíte do lesa. A kolik to má teda celkově to pohraničí co chodíte?
No já teď jdu Bavorsko česko a to má asi 330 kilometrů, ale pro mě je to víc protože já musím od toho někde autobusu. Ten nestaví na hranici, ale nějak kus a to je asi 10 kilometrů od hranice tak já musím mít ještě tyhle zacházky.
No a říkáte, že chodíte 10 let teda jo tak nějak. A za těch deset let jste nachodil kolik?

No těch 10 let to bude. No tuhle hranici já mám od loňska, to jsem šel ten první úsek vloni, teď jsem šel dva. A nejdřív jsem chodil Šumavu třeba.

Takže Šumavu máte prochozenou celou? Křížem krážek, jak se říká?

No taky ne tak ne to se nedá.

No teď kon jak vlastně byl ten covid tak hodně lidí vyrazí do těch lesů Český republiky, že teď kon když jste říkal, že jste byl v tom květnu? Nebo byl jste teď květen červen?

Byl jsem květen začátek a konec.

A nepotkával jste teď kon víc lidí než jste zvyklej?

Nene, protože teď na tom Chebsku co jdu tak tam moc lidí nechodí.

Ty odjeli na tu Šumavu ☺

Asi jo. Já jsem potkal jenom německou policii na hranici a to byli jediný lidí, který jsem potkal.

A třeba nějakou zvěř potkáváte?

Jo jo srnky, lišky.

A nějaký nepříjemní setkání třeba s divočkem nebo bachyní?

Ještě ne.

Na to, že chodíte takovou dobu tak je to asi docela vzácný ne?

To přijde.

Myslíte jo? A jako nic nepříjemného se během toho putování nestalo?

Ještě ne. Ani žádnéj úraz prostě nic.

Ani žádnéj úraz? Zvrtnutej kotník nic?

Nic zatím pohodička.

A to teda vyrazíte a pak nemáte problém jít druhej den do práce? Nijak Vás to neomezuje?

Ne vůbec ne já mám právě sedavý zaměstnání...

Jo jasně takže si to kompenzujete.

Takže já si v tý práci vlastně odpočinu, né od lidí nohám odpočinu.

To máte v práci nějaký speciální měkoučký botičky?

No kéž by. Ale našťestí můžu nosit svý.

No to je výhoda vždycky no, v tý práci. A ty boty, Vy jste říkal, že máte nějaký sportovní, tak ty jsou vyložené na tyhle túry uzpůsobený nebo jsou to prostě boty, který jsou pro Vás pohodlný?

To jsou boty, který jsou pro mě pohodlný. On teda výrobce je prabos ten je prodává s tím, že jsou pro pěší turistiku, ty boty co mám a myslím, že jsou dobrý, zatím nezradily.

Vyhovujou Vám jo?

Vyhovujou.

A pitnej režim doplňujete během ty trasy? Já jsem třeba mluvila s jednou holčinou, která mi říkala, že si s sebou nebere vůbec nic jako těžkýho jo a že pro ni je těžká třeba i voda tak si nebere skoro nic na pití.

No tak to mě tedy dělá většinu tý váhy toho batohu, protože já mám třeba tři litry vody, dvoulitrovku kofoly a ještě termosku s kafem.

Ty jo. Tak zase dobrý, že pitnej režim je úplně v pořádku.

Jo to jo.

A třeba nějakaj táboráček?

S jídlem je to horší to mám s sebou pár sušenek. Nene ohýnek já si nedělám cestou.

Takže Vy si teda vezmete opravdu ty sušenky, vydáte se, tam vlastně teda dojezde, dojdete zpátky k tomu autu a jedete domu.

Jo. Ještě když mám to auto v nějaký vesničce, kde je hospoda, tak si dám takový to finální nealko pivo a pak jedu.

Vyčištěnej, vyklidněnej.

Tak. Přesně tak.

Připravenej do práce a na děti domů.

Jo jo.

A to když se vrátíte takhle domů, tak máte vlastně děti, který hodně povídaj. To se nemáte problém vrátit do těch otázek a do toho samýho rituálu.

No já mám právě, že moje děti nemluví ani jedno.

Aha. To se omlouvám, to jsem neměla tušení.

Ne to je v pohodě. A to je právě ten důvod. Jeden je autista a já právě nechci nechávat manželku doma s nima abych si vyrazil na více dní.

Jo. To chápu. To jste správnej chlap. To obdivuju. Pro Vás je to teda určitá forma být sám. To je obdivuhodný.

Taky taky. Ono člověk nemůže tam bejt pořád s těma dětma, manželka má taky svoje svoje záliby, že jo. Takže se takhle občas utrheme od rodiny každěj zvlášť a děláme si to svý.
Jo tak jestli máte tohleco jako vlastně, tu formu toho, že chcete bejt chvíli sám bez těch lidí, opočinout si prostě celkově od toho každodenního života tak to si myslím, že je správná volba. Říkáte, že i rád fotíte tak máte určitě i hodně těch fotek z tý túry.

No zas tolik ne. Občas něco. Já mám dokonce jsem šel po tom Vimperku po tom, vloni teda tak bylo u Lipna po trase krále Šumavy a nemám ani jednu fotku z toho.
Jste jako zapomněl fotit nebo tam nebylo co fotit?

Ono by bylo co, já jsem i fotil dost, ale mě z nějakých neznámých důvodů se to vymazalo všechno. A já jsem to neměl zálohovaný a o všechno jsem přišel.
A mrzí to?

No mrzí to dost. Ale já to stejně půjdu ještě jednou. Akorát půjdu z opačný strany.
Jasný. To se tam může volit a nebo...

Nenene to je ten můj pochod po hranici právě, že já přijdu na to trojmezí přijdu vlastně z opačnýho směru a pak si to tam sejdu někam, kde budu mít auto a pofrčím.
Tak halejte za mě asi takhle všechno. Já si myslím, že se Vám ještě ozvu kdybych náhodou něco potřebovala, kdyby to bylo možné.

Jasně v pohodě.
Jestli teda Vy se chcete ještě na něco zeptat jestli Vám nebylo něco jasný nebo něco chcete uvést na pravou míru nebo tak můžete.

Né mě nic nenapadá.
Nic Vás nenapadá. Tak já Vám moc děkuji za Váš čas. Doufám, že jsem Vás nezdržela nějak moc.
Já odpočívám už ted'kon.

Doufám, že Vám teda v nejbližší době vyjde i ten výlet když Vám to ted'kon oddálilo to počasí, to deštivo.

No já doufám, jsem to dětem slíbil. Až bude sluníčko na předpovědi tak vyrazíme.
Ještě se zeptám, vy jste se chystali do Strakonice jako na památky nebo...
Nene my jsme se chystali na Vikýřovu stezku k Hartmanicím a to už zase není od Strakonice tak daleko.

No jasný. A Strakonice znáte, víte o nich?
Jo vím. Už jsem tam asi jednou byl.

No tak Strakonice jsou asi nejznámější tím Dudáckým festivalem, co tam bejvá, kterej letos zrušili, že jo taky kvůli Covidu. Tak asi pořádně ani není proč tam zavítat.
Tak já moc děkuji za Váš čas, omlouvám se, že jsem Vás nějak zdržela a mějte se teda zatím krásně a přeju hodně našlapaných kilometrů co máte naplánovaných.

Díky díky. Doufám, že se diplomka povede. To už končíte ted' někdy? Máte to nějak šoupnutý na podzím?
Nene příští rok končím.

No to já taky příští rok.
Ale jsem byla domluvená s mým vedoucím, že bych do konce prázdnin udělala ty rozhovory abych pak mohla začít s tou praktickou, protože jak je to kvalitativní tak je prý lepší nejdřív udělat praktickou a pak až teoretickou a jak pracuju ve školce tam mám ted' čtyři týdny prázdnin tak bych se chtěla věnovat tý diplomce abych na to měla víc času no.

Hm já na tom taky makám, co se dá, ted' dva měsíce. Na starý kolena.
A Vy teda studujete kde?

Ted' v Praze bezpečnost, bezpečnostní managment.
Takže taky odevzdáváte příští rok jo?

Taky no taky.
Takže už na tom taky pracujete?
Už mám 40 stran.

Ty joo tak to mám ještě, co dohánět. Tak mě bude popohánět i Terezka jo ta mě nenechá nějak zahálet ta si dává záležet, abych to dodělala.

No jo tý je hej.
Tak jo. Kdybyste ještě potřebovala něco tak jsem na příjmu.
Děkuji moc mějte se zatím hezky.
Taky díky.

Příloha 4.

Tak já se teda ještě jednou omlouvám. Já se teda jmenuju Aneta jenom aby sme...

Já jsem Tomáš není problém.

Není problém dobře. Bude to celý anonymní nikde nebudu uvádět jméno nebo nějaký podrobnější informace. Takže by to mělo být absolutně na pohodu. Kvůli přesnosti si to nahrávám jestli teda nevadí.

Nevadí.

Tak v pohodě.

Já jsem na pochodu, nevím jestli si mě vybavuješ, bývám na bufetu jako v zázemí.

Úplně moc ne na ty konce už je člověk takovej, že už toho moc nevnímá, ale to je jako jedno. Popravdě řečeno z organizátorských tváří bych dal dohromady plus minus možná dohromady nedal, možná jednoho buldočka, ale to je tak všechno.

No a právě ti co mají toho buldočka tak s tou holčinou jsem tady ta je právě s těma dětma v tom centru, aby měla na hodinu je jak zabavit.

Tady to fouká tak, aby to bylo slyšet. No uvidíme snad jo.

Já myslím, že to půjde. Já studuju na pedagogice volnýho času, píšu diplomku, kvůli tomu se tak zajímám o ten pochod, protože mi je tak nějak nejbližší, jak se tam vlastně vyskytuje, takže něco o něm vím, tak se o něj zajímám. Ty jsi prosím tě, tady z Prahy?

No dělám tady.

Děláš tady. Takže tam jako dojíždíš do toho Vimperk? Nebo jak si se o něm dozvěděl?

S těma pochodama je to relativně ještě nebo všechny pochody, který jsou v Čechách tak jsou ještě relativně docela slušně dostupný mraky jsou jich na Moravě a když máš pak jet někam na Moravu tak už jenom někam na ten začátek od Brna dál tak už je to komplikovanější, ale tady je to stejně modifikovaný tím že já vlastně chodím ty od extrému vejš takže stejně potřebuju bejt v pátek v deset hodin takže s dojezdem to není úplně problém.

Takže ty chodíš jenom těch sedmdesát a vejš jo?

Tak. Třicítku jsme, no vlastně nikdy nešli. Nikdy no.

A ty jsi teda nějak trénovanej? Když se takhle zeptám.

Ne. No trénovanej, já docela rád chodím a tam mě to začalo bavit víc. A takhle jak jsem přišel k MDMku. Ted' nevím, jestli tam byl, každopádně někdo mi vyprávěl a pak jsem to i našel vlastně původní Mauretány stovku jo. Pak byl jeden ročník, kdy to nešlo a vylezlo tam, že vlastně se tam jde ten extrém ta sedmdesátka a to byla ta, já to jako nemám rád jo slovo výzva a tak, ale tohle bylo takový zajímavý tak říkám tak uvidíme, co to jakoby udělá. Původní trénink to předpokládalo, nevěděl jsem do té doby, co znamená pořádně jít v noci, co znamená jít takovouhle štreku, co to jakoby kde udělá, takže ta příprava tam předtím byla vlastně 25,35 a vlastně noční 50, co to udělalo no a vyšlo to relativně relativně slušně bych řekl.

Takže to MDM pro tebe byla jakoby první sedmdesátka jakoby vlastně v noci?

Určitě.

A před tím si teda na nějaký ty pochody jezdil?

Před tím pochody jo s vojenskou tematikou zejména, ale myslím, že tohle byli řečněme tady se to jakoby výrazně zlomilo k těm delším akcím. Oni tyhle vojenský pochody nebo vůbec ty menší pochody začaly jak začaly vojenský pochody co měli co to jsou vlastně Vyškovský a Prostějovský tak to jsou tak vždycky já nevím kolem těch čtyřicet a jeden ten moment né že přišlo málo do té doby to stačilo, ale pak vlastně po MDMku se zjistilo, že se dá jít že se těch 70, 80, 100, že se to dá jít a že to je jakoby jiná disciplína úplně jiná disciplína, ale tak jsou lidi, co to běhají že jo to je ještě větší masakr.

Je jich tam pár no. No a ty tam chodíš teda od prvního ročníku?

Ne. Ne já myslím, že to byl, že to byl druhý ročník a to se dávali ještě ty malý medaile. To byla vlastně poslední část, co byla malá medaile a pak vlastně šly velký.

A ty si dáváš tu sedmdesátku a nebo to kombinuješ ještě s tou třicítkou?

Tak a šel jsem vlastně. Vlastně několikrát jsem šel sedmdesátku a jednou vlastně byla a ted' nevím jestli jsme to vzali hned potom ale jednou to tam vlastně někdo vyzkusil ten, kterej si to tam šlehnul na poprvé jooo tak je to. První rok, co to vlastně někdo zkusil tak ten druhý rok jsme říkali, protože tam chodí jakoby druhá skupina lidí ty choděj jakoby tu třicítku a říkali jsme s kámošem, že bysme to možná mohli zkusit podle toho jak dojdem, že bysme došli tu navázanou

třícku. Akorát, že jsme to blbě pochopili, že se to má dojít jakoby do čtyřiaadvaceti hodin. Takže jsme se předtím moc nenatáhli tak říkám tak začali jsme jen tak, že to zkusíme ale ještě to bylo navázaný na tom že jsme byli dopravně navázaný na tu skupinu těch třiceti, to znamená že bychom se zase neodvezli všichni říkám pudem uvidíme co to udělá jenom tak jako zkusmo. Udělali jsme jen takovej malinkej okruh vlastně kolem Vimperka a pak jsme říkali kdybych věděl že to není za dvacetčtyři hodin vkuse ale že tam tata trasa je možná delší nebo ten čas je možnej delší takže to prostě prubnem. No nicméně to jsme nezkusili takže jsme to šli vlastně poprvně tu stovku no loni? Asi jo.

Takže loni jste to zkusili..

Asi jo asi jo.

A v pohodě? Třicet kiláčku navíc není problém?

Je to akorát v hlavě. To je jako ve všech těch dálkách a to a musí se to udělat. Je to zvláštní jo. Je fakt, že ten loňskej rok pro mě byl v tomhle mimořádněj, protože to jsem šel vlastně tady na Šumavě stovku v kuse a pak v létě to je velkej vojenskej pochod v Holandsku v Irdách(?) to se jde čtyři dny. Jdeš čtyři dny po sobě čtyřicet kilometrů nejmín s povinnou zátěží a celý je to jakoby nebo ta část, kterou jsme šli my je jakoby výrazně vojensky laděná, takže se sedmi tisíci dalšími to prostě spíš ty čtyři dny ve vojenským ležení je to trošku jiný než ta civilní část a je to ukrutný masová záležitost tam máš nějakých čtyřicetsedm tisíc účastníků a je to fakt jako taková mega dálnice na motivy vlastně postupu osvobozeneckých vojsk. Ale tam to bylo vlastně 166, takže to je vlastně jakoby nejdál co jsem dal tam šel na ty čtyři dny a je to zase úplně jinej styl zátěže, protože minimálně ten třetí den se ti úplně nechce. To MDMko je v tomhle jednodušší mě přijdo v tom, že máš to ten jeden den tak říkáš no dobrý tak chcípnu tady, ale prostě dojdu to a pak si můžeš lízat rány, jak chceš. A tady ty čtyřicítka jsou prostě děsný.

No já vím, že hodně těch účastníků vlastně říká že maj problém když musí odpočívat. Jo, že některý ty pochody, kterých se účastnili bylo třeba že měli ujít určitej počet kilometrů pak měli povinnou třeba dvouhodinovou pauzu a pak se zase rozejít. A že to jim vadí.

Je to těžký no.

Takže když to máš potom na ty čtyři dny, to je vlastně i se spánkem počítaný, že jo tak to musí být náročnější, že se ti vlastně ty nohy rozloží ne? Jakoby rozleží.

Tam se ti všechno rozleží. Tam máš jakoby nabalujou se ti zranění, což je prostě v pytlí když si rozdrbeš první den nohu tak to potom graduje což se mě trochu povedlo ale zaplat' pán Bůh se to udrželo byt' na jednu byt' na v tom vojenským táboře je dost bezprecedentní lékařská péče a opravdu je to něco úplně jinak položenýho tam fakt máš lidi profesionální zdravotníky, kteří tě dávaj do kupy předtím potom a říkám tam je to ty kontyenty některých těch původních států, který tam jsou tak to jsou stopočetni kontyenty a ti to chodí celý ve tvaru ještě jako, aby se to nepletlo. Má to jako celý jiný pravidla, ale máš to blbě, že jako začínáš jakoby každej den začínáš....v kolik my jsme chodili....asi v půl čtvrtý nebo ve čtyři takhle nějak.

A to se jde jako v tlupě jo?

No viceméně. Ta vojenská část. Začíná to jako kompletním nástupem a oni napřed vyhodí individuály a malý kontygenty, co Česká republika kvůli svému zastoupení to je malý kontygent. Tak to je první a za náma pustí ty velký kontygenty ty který jdou po družstvech to znamená minimálně tuším že je to dvanáctičlenný družstvo a ty to jdou v pochodovým tvaru. Těch družstev jsou mraky a hudba k tomu hraje občas a tak. Vojsko to jde první a postupně se slejvaj trasy takže se jako namotáváš do těch civilů jo postupem a opravdu ten konec je že tadlejš silnice (ukazuje na silnici v Praze) by byla plná těch lidí to je fakt jako kam se hrabe ten Praha-Prčice. Tam je to jako opravdu po velkých cestách a tak ale zas tam to maj jako významnou akci. To je nějaký letost ot měl bejt, letos to jako zrušili a to je snad třetí zrušení za celou tu dobu a letos to měla bejt 104 ročník jo. Je to tam strašně populární, tam si všichni po těch trasách, který jsou známý tak si prostě všichni z domova vynesou sedačky a pak je to jeden takovej ohromnej mejdan. Celý ty vesnice nalezlý podél těch má to ukrutnou atmosféru, všichni tě tam zdravěej. No ono tě to baví první ty dva dny, třetí den už tě to leze na nervy a čtvrtý den tě to vysloveně sere. Ono jako když máš docházet.....tam je třeba blbý, že ehmm vojáci maj ten cíl jakoby trochu dřív tam jsou vodekorovaný a pak je pustěj na takovou defilérku to je ještě posledních šest kiláků kdy opravdu procházíš tím posledním Nijmegen (9:41) celý Ninegen tě jako zdraví. No a ty máš nějaký tempo a teď se setkáš s tou celou sadou těch různě rychlejš a kulhajících civilů. Totálně ti to zbrzdí tempo a nedostaneš se nikam. Takže ten konec je takovej jakoby náročnej. Tady na ty Šumavě si to děláš jakoby podle svýho. Máš tam ty tři body nerozčiluješ se s nějakou extra trasou viš že to prostě musíš projít a uděláš si to jak chceš.

No a vlastně ten Vimperk ty dostaneš vlastně ty tři body a tam se vlastně tam se musíš ukázat, ale vlastně cestu si plánuješ sám. A tady jak si říkal tak tam...

Tam máš danou cestu přímo tam ti jakoby naplánujou, koneckonců máš tam pevný kontroly máš tam tajný kontroly a stejně ono na to množství lidí to jinak prostě neuděláš.

No jasný.

Máš tam já nevím kolik tam mají padesátku, čtyřicítka a pak nějaký menší a různě se do to sebe slejvá a odpojuje takže někdy se ten hlavní proud jakoby vodtáhne. Kort když ho přejdeš to je taková prdel jseš zaujatá proudem a teď zjistíš, že jdeš po něčem jiným a teď se musíš vracet, když je kontrola. To se nám taky jednou stalo.

Hale a ty mluvíš v množném čísle takže ty chodíš s nějakou partou?

No eee.. nemám rád chození sám, páč jsem si sám sobě špatným společníkem. Někdo to má rád já jako ne. Takže chodím, a i na tyhlety dálky, chodím minimálně ve dvou a je to i z části z bezpečnostních důvodů. A to se ukázalo právě i na MDMku, protože tu první sedmdesátku co jsem šel, tak jsem šel s kolegyní a tý se vždycky na tom něco stalo. V té třetí části se jí ty nohy někde nějak rozdrbaly a bylo třeba s tím něco dělat jo. Takže jsme prostě šli strašně pomalu, abychom to došli oba dva a vždycky to bylo něco. Vidím to tak, že na akcích tohotole typu je dobrý, když jseš v nějaký jako skvadře. Ten Enegen tam je to strašně složitý s registrací a kolik lidí tě tam pustěj tak tam byli jsme vlastně tři. Loni předtím tuším byli taky tři a letos se přihlásilo víc lidí a nevím kolik by jich mělo jet teda z Český republiky. Ale určitě jako v nějaký skupině. A druhá banda kolegů ti nechtěj chodit ti nechtěj chodit tyhle dlouhý tak ti choděj třicítka a ti to opravdu choděj ve skupině.

Jasný a ty když si teda vybíráš říkáš spíš ty vojenský pochody tak ty jsi nějaký voják?

Teď jsem v aktivní záloze.

Aha. Takže jako kvůli tomu si to takhle vyhledáváš?

To taky. Popravdě řečeno to mělo úplně jinou atmosféru. Já už nevím, kde jsem na to nabral porpvy co byl první, ale to byly asi opravdu nějaký vojenský pochody. Jestli to byly ty Vyškovský. No nějak sem k tomu prostě předtím.... Já jsem bejvalej polda a předtím jsem to vlastně chodil v policejní uniformě jakoby propagace celý věci. Někde to bylo jestli to bylo to první MDMko, nevím.

Oni tam hodně chodí v uniformách no..vězeňská služba vím, že tam třeba jezdí.

To je extra udělaný na to. Tam jsem začal pozorovat na tom MDMku, že lidi ta skupina nebo ta komunita, která chodí tohle se pak objevuje na všech. Tenkrát ještě byla záležitost, že každěj aktivně sbíral ty medaile, aby to pak jakoby měl na uniformě a tak a teď už si myslím, že se to jakoby trošičku pročistilo a nechci říct, že zůstali už jenom ty skalní, ale že už to není úplně to téma, že určitá skupina lidí to chodí jakoby trvale.

Ehm.

Teď nevím co s tím třeba jak by to vypadalo letos, když vloni byl ten čas s tím pohárem, žes vlastně si to mohla uzavřít Jak by to vypadalo dál, jestli by ty lidi to chodili dál anebo ne.. já

jsem to uzavřel po tom pátým ročníku, protože říkám že...ono to nikdy není stejný, ale říkám to už jsem fakt jako šel tolikrát, že musím najít něco jinýho, připravit se...

Že sis jako splnil ten svůj cíl?

Svým způsobem je to v určitejch momentech jakoby pořád stejný.. joo pak jsme to prostě vylepšili tím, že se navázala ta cesta jakože prodloužila se. Nebo vždycky tu střední část se nám jakoby daří z Husince do Volar jít tak nějak jinak. Ale je to vím, že jo na ty cestě z Husince do Vimperka..

Co tě potká...

Už přesně vím, jak to jako je. Takže to chce trochu něco jinčího.

Se nedivím no. Tam se vlastně ta trasa nemění. To je, jako vím že tam se nemůže. Jako vím, že někdo to tam potom mění tím stylem, že chodí druhěj směr.

No to je výhoda tý akce a nevýhoda, že tu cestu máš jakoby, nebo pořád stejnou, vlastně to můžeš tak, že víš co tě čeká.

Hm.

Jo. Máš to trochu jiný tím, že pořádně nikdy nevíš na tý Šumavě do jakýho počasí tam prostě přijedeš a jak se ti změní.

Smích.

Jo takže tam mám všechno mám tam sluníčko, mám tam mezideští, mám tam déšť, mám tam sněh. Mám tam všechno.

Tam je to absolutně všechno no. Takže ty máš já nevím, jdeš s nějakou zátěží nebo jdeš vyloženě jdeš jenom s batůžkem?

S baťohem no. A když to není jako úplně popsany v pravidlech tak nějak jakoby rozumně. Tady vím, tady už jsme dali dohromady, že na MDMku vydržíme s vodou mezi jednotlivýma stanovištěma, takže ani nejsme úplně přervany vodou. Vždycky si člověk vezme víc jídla než je jakoby zdrávo. Nakombinovat jako když jako pršet bude, tak jako aby to pomohlo nepomohlo jak se to dá no. Vyjdeš z Volar oni jsou tam mínus tři, s tím taky nic neuděláš no.

Tam se asi žádněj rok nepovedlo stejný počasí no.

Ale s velkou zátěží asi ne, ale zas na druhou stranu nemám taky malou jo. Teď jsem zkusil čerstvě, vlastně letos na jaře nedávno zkusil jako jen opaskovej takovej pidibáglík a není to ono, prostě ten batoh to asi chce.

Hm, abys to měl. A co si bereš? Nějaký náhradní trika, boty..

Boty ne, byť vím o lidech, který je měli a zrovna ta moje kamarádka je měla a se jí to vyplatilo. Moje žena taky nosí jedny náhradní boty, protože ta má takovej ten deformovanej kloub a nikdy neví, jak tam dojde v normálním dom. No co tam máš. Máš tam pláštěnu, lékárnu tam máš, jídlo, pití, nezbytnosti. Dalšíh tucet kravin, který můžou přijít a nemusej přijít. Fusakle nový, vazelínu. Vlastně jednu jsem měl s sebou triko navíc, to taky nebylo úplně špatný, že si to prostě převlíkneš to zpcený.

Jako dvoje boty ty si tam bere většina lidí.

To nemám a takhle se to úplně jakoby..

A to jsi třeba neměl ani na tom na těch 160kilometrech co jsi byl.

Měl, ale měl jsem je tam popravdě řečeno úplně z jinejch důvodů než jako pochodovýh. Jo, že jsem tam s sebou měl ještě jiný mírně pohodlnější, který jsem chtěl mít vlastně po pochodu na normální pohyb v tom táboře a pak první den jsem to zaměnil, jak jsou ty lovy??16:44 boty přece jenom lehčí a v těch vojenských kroboskách? Tady u nás se to většinou nějak střídá, že máš asfalt s jakoby přírodou a lesem tam to opravdu chodíš jenom po tom asfaltu. Což teda na ty krobosky to není úplně ono.

To musí být náročnější ne?

No ty lovy jsou na to mnohem vhodnější.

No a ty už teda se takhle těm pochodům věnuješ třeba kolik let?

To není moc.

Ne?

Hodně je to navázaný na to MDMko. Takže řekněme, tyhle dálkový tak pět šest let.

Fakt jo? Protože co tak povídáš tak mi přijde jako bys to chodil od já nevím minimálně třeba deset let.

Ne ne. Tak jako chodil jsem, ale myslím, že tyhle velký zážitky pak až, nebo tyhle delší jsou až teď. Tak předtím jsem chodil že jo. Od osmnácti chodim jako na vandry takový ty chodící, ale tohle je něco jinýho. Já jsem zvědavěj jak dlouho ten fenomén těch vojenských pochodů jak dlouho to udrží no.

Oni se dělaj i nějaký ty brožurky ne kam můžeš sbírat ty odznáčky.

No už je to taky takový jakoby bokem. Jedna ta skupina to udělala pak to prohlásila jako za sebe, že tam jako jiný pochody nesmíš dávat. Samý kraviny. V tom začátku i člověk jakoby sbíral ty medaile, že to bylo k tomu. Teď už mě to přijde jakoby zbytečný, takže tu cestu jakoby platím a úplně to není když chápu tu podporu ať už věci samé nebo na tu organizaci jako takovou, ale ty medaile jako už pokud jde ta se o ně jako úplně nesnažím.

Takže už to není, když to řeknu ta prvotní medaile jako důležitá...

Ani ne. Řekněme, že zajímavý bonus ale už ten bonus jakoby vyprchal. To máš hromadu medailí.

Už není zajímavěj.

Hromadu medailí tohohle typu co s tím pak. Stejně, že to projdeš ti zůstává zejména v tý palici a ten zážitek je v tomhle jako důležitěj. To taky říká moje žena, proč se furt někam taháme když jako tu sedmdesátku to můžu fakt naplánovat od sebe od baráku udělat velkej kruh a zas dojdu do baráku, ale je to jiný no, něco na tom je.

No jasný. A tvoje žena s tebou chodí anebo nechodí.

Chodí no, chodí.

Joo.

Ně tyhle ty úplně dlouhý tahy, to nedá, ale letos chceme právě zkusit jak je 26.svatováclavskéj pochod 42. Praporu to je vojenský jdeš z Tábora kolem Blaniku a zase jakoby zpátky a tam to možná zkusí prvně no tenhle ten dlouhej. Neví jak s tou nohou to jakoby dojde.

Stejně je dobrá, že s tebou takhle vyrazí.

Tak co má dělat no.

No jasný co má dělat no. Smích

Ne někdy ne je to jakoby různý. Třeba někdy mám nabranýho parťáka se kterým zkouším ty nový věci, který jsme jakoby nikdy nešli a ono ten výběr toho partnera tam je důležitý. Máš tam i čtyřicet hodin řekněme i v krizový situaci a je fakt jako důležitý s kým to trávíš.

No a když takhle jdeš s tím kamarádem taky ty potřebuješ, aby si s tebou po tý cestě někdo jakoby povídal?

A ještě je to dál. Ještě jsme dali dohromady, že oba dva musíme vycejtit kdy je potřeba žvanit a kdy je potřeba držet hubu. (20:01)

Joo. Tak to už musíte být hodně nalazený na tý jedný vlně, že jo.

Jako komplikovaně se to hledá a dáváš to složitě dohromady, ale dá se to. Třeba jsem měl. Jeli jsme... a tam to nemůžeš vůbec ovlivnit v tom Holandsku tam prostě jak ti to vyjde respektive koho ti nalosujou, kdo projde tou registrací a jak se ti to tam sejde. Věděl jsem, že tam jedu s klukem, ten je taky v aktivní zálohách, ale je to kněz. A měl jsem z toho docela obavu na tom začátku, že to prostě bude otrava a že nenajdeme ty témata a to se rozplynulo a šlo se to výborně. Ale fakt máš jako lidi se kterými mě by to prostě chodit extra nebavilo.

Myslíš si, že by to byl důvod to ukončit dřív?

Toť je otázka, ty čtyři dny by byly extra zátěž to máš vlastně další psychickou zátěž když jdeš s někým, s kterým ti to vůbec nesedí. Teď v tom posledku to je taky zkušenost z letoška, to nebylo nic moc dlouhýho, a jak už to chodím tak už mam naučený svoje tempo, který mě přijde, že se neustále jakoby zrychluje ale je to plynulý ne že bych se nějak jakoby snažil a to jsem šel s lidma, který to tempo jakoby nemaj, že to fakt měli procházkou a mě to extra rozčilovalo, že prostě jdeme nějakou průměrnou čtyři za hodinu a já už prostě chodím pět a půl, abych měl ten nějaký normální komfort. No prostě se to tak jako.

Takže dá se říct, že na každěj ten pochod jdeš s někým jiným? Nebo máš někoho jakoby osvědčenýho?

No no mám. On podle toho, jak kdo má čas jo. Tak třeba teď mám skupinu lidí kam zadávám, že něco dělám nebo někam jdu. Nebo některý pochody jsme teď jakoby naše organizovali my. Noo pochody ono se řekně vejlet to není nic velkýho rozhodně ne masovýho. Takže je určitá skupina lidí kolem mě, který oslovuju primárně jestli půjdou nebo ne a vím, že tam to pak jakoby může dojít. A na ty náročnější mám dva možná tři lidi, se kterými vím že to dojdu, že to dáme. To už jsou i na tu specifickou přípravu protože podle mě tu sedmdesátku jako z fleku a teď si řekneš a teď se jako rozejdu a nemáš předtím tu tu přípravu nechodíš to předtím, tak se to prostě bez těch předchozích cvičných udělat nedá, že se fakt trochu rozejdeš a víš jak ti seděj boty, co s tebou udělá ta pětaticítka, co s tebou udělá ta padesátka v kuse a tak.

No jasný. A ty teda, když to tak řeknu, nedokážeš bejt sám se sebou tak nepřemýšlíš nesnažíš se nějak odprostit nebo odprošťuješ se od svých myšlenek nebo.

Ne právě, že pořád nad něčím přemýšlím to je jakoby k ničemu.

Nechceš jako přemýšlet?

No já to mám s tím přemýšlením jako dost složitý a jak říkám sám jsem si sobě komplikovaným společníkem. Udělal jsem si vejlet jakoby nedavno a říkám vyborně tak si prostě vezmu budu si poslouchat jakoby muziku a bude to. A tam jsem to měl jako narvaný tak, že to tempo bude jakoby cíleně vyšší tam opravdu se snažíš, že jdeš docela svižně a v půlce toho pochodu mi prasknul kablik a bylo vystaráno jo.

A to si zase myslím, že ten kněz pro tu cestu je takovej jako dobrej, že se umí nebo měl by se umět tak nějak vcítit do toho druhýho a trošku...

Tam je to tam ti stačí prostě jako normální lidi jo a právě že u něj to bylo jednoduchý, že u něj to vlastně nebylo poznat, že to ten kněz je jo. Ale tam taky byly momenty kdy opravdu kdy opravdu jsme jeden moment jak jsme byli tři tak jsme prostě žvanili a pak jeden moment si prostě každěj udělal sámpro sebe. Jo a kolega toho prostě sralo chodit po asfaltu tak si cíleně to celý udělal, že vlastně chodil, kde byla tráva tak tam si šlapal po trávě to znamená, že se zaměstnával vyhledáváním tý trávy. Kněz tady žvanil kde s kým, protože jednak tam měl známý z těch předchozích akcí, protože to šel asi už po pátý a jednak to tak prostě měl a někdy to bylo tak že jsme se prostě někde v tom davu rozpojili a sešli jsme se až akorát na nějakým tom servipointu jo co tam bylo. Samotnýho mě to jako úplně nebaví.

No a třeba když jdeš s tou ženou tak nemáte tak nějakou krizovku?

Po dvaceti letech už žádný krizovky nejsou.

Ne?

Ne to fakt ne.

Tak asi znáte svoje tempo ne

S ženou je to postavený přesně tak, že opravdu to tempo vychází normálně jo že zaplat' pán Bůh že šťastné takovéto manželství kde najdeš tyhlety společný zájmy, který se ti do toho jakoby normálně promítnou jo.

No jasný no.

Jeden moment s náma chodily dcery ted' to přechází. Mám ten dojem, ale že to zase brzo začne.

Jako že budou chodit s vámi společně?

Že to daj možná dohromady a že jim to nebude nijak extra vadit. To se uvidí.

A dcerám je kolik?

18 a 20.

A ty taky nemaj problém takhle tu dvacítku ujít?

Asi ne. Nevím, co my jsme s nima šli dlouho. Tam vím, že to byly takový rodinný nebo rozšířený rodinný výlety a to bylo třeba i jakoby Krkonoše a tak. Takže dvacka není problém. Víš co, to je právě v prdeli jak se posunuje ten náhled na ty věci. Protože svým způsobem mě už jet někam kvůli dvatce jet někam na pochod přijde takový zbytečný. To je prostě málo. To je prostě v tomhle pohledu málo. Takže normální taková věc, kvůli který se vyplatí jako něco je čtyřicet. Pak mě zase rozčili nebo překvapí a rozčili, když jdeme právě tajhle to bylo Posázavím zrovna s tou skupinou, jak šli pomalu to bylo nějakých já nevím třicet ale všichni jsme byli z toho někde přešli, rozbolavěli naprosto nečekaně jakoby z čeho.

Jako že ti to přišlo krátká trasa na rozbolavení?

Nevím nevím. Prostě to přišlo nějak divně každýho někde něco bolelo a to tam ti chodci jsou. Jako který s chozením problém normálně nemaj. Nevím, co se stalo, překročili jsme bludnej kořen někde to tak bylo.

No a když si teda ten první rok šel tu sedmdesátku tak neříkal sis třeba po tý třicítce nebo po takovým tom co jsi byl zvyklej, že to vzdáš? Že už na to kašeš, že už to nedojdeš?

(Přemýšlí)ehm to asi ne. To asi ne. To se vědělo, že celej ten pochod je vlastně jakoby naskládáný v hlavě. Popravdě řečeno já jsem tu poslední třetinu stejně to musel udělat jinak ba naopak jsem musel podporovat tu svojí kolegyni, aby ona v tý motivaci to neurvala jakože chtěla tak mě takhle nech přijed' pro mě autem a todle..nic. Ně říkal jsem, vyšli jsme spolu tak to spolu dojit musíme. Jo. Takže na to vzdání to jsem úplně neměl.

No takže když ti takhle ten kolega to potom chce vzdát, tak nevadí ti to ho takhle jako podporovat?

Naopak to je zase cílová záležitost. Ale zase jak to má ten vojenskej motiv tak to k tomu patří, tak by to prostě fungovalo i v tý jednotce.

Jasný.

Byl jsem na jednom pochodu kde byl jeden kolega policajt a tam to přesně bylo. On už jel tak jakože prostě s tím odhodláním, že když se na to v průběhu vypradne takže to tak prostě udělá a to z něj vidíš to odhodlání a je to prostě jenom ta hlava. Jako vlastně mu nic nebylo jo a někde to v půlce zarazil a zavola si auto. Koneckonců jak to vzdáš jako na MDMku? Někde v půlce.

Zavoláš organizátorům ať pro tebe někam dojedou.

Tam jsou místa a tam tě nikdo nenajde nebo tam tě nikdo nedojde.

Tak kolikrát volali organizátorům jsem tady u stromu a přijďte pro mě.

No to si jako nedovedu představit. Pokavaď bych se nedobelhal alespoň na nějakou silnici do nějaký vesnice, kde je reálný přijet tím autem a máš tam, ale prostě mraky lidí. Ale jak tě zachrání tajdle z půlky Bobika? Tam se prostě nikdo nedostane jako.

Ti lidi prostě kolikrát, víš co tam to přepálilo hodně lidí, že jo.

Ten začátek, na to vzpomínám, že když jsem to šel já tak náš šlo myslím na tu noc jestli jsem to dobře počítal asi 120 lidí. Když jsem to šel poprvý. A to šedesátka se rozešla tam a šedesátka rozešla tam, fakt jako to byly jen takový kousky lidí. Ted', co to bylo naposledy tak to máš strašně populární už to máš masovka. Ted' ti tam ještě přijene Unop strčej si ty baterky na záda a ted' vidíš kilometry před sebou červený světýlka jak se to jakoby pohybuje a jak to běhá. Stejně, jak se kdysi začali běhat prostě Army runy, vojenský překážkový závody, tak to bylo mělo to takovou tu jistotu, že tam ty lidi jezdí hlavně překonávat sama sebe. Ted' už z toho máš jenom čistou komerci.

Máš no.

Gladiátory, Spartany a tadyhlety a vlastně i na to MDMko jezdí strašně kvantum lidí a ted' už vlastně, jak to uděláte dál? Byla sedmdesátka ted' k tomu přilepiš třicítku k tomu tu desítku a co dál?

No pak už to nejde, že jo.

Ted' už svým způsobem je to vyčpělý. Ano dá se to chodit stejně tak jako jsou lidi, co ten Ninegen maj medaile já nevím, že to jdou po šedesátýpátý tak i takhle se dá dělat MDMko, že vlastně sbíráš opravdu furt tu samou jednu a jednu tuto, ale je to jiný dá se to tak udělat. MDMko je specifický, je to ta Šumava to počasí je tam jako vždycky jiný, nikdy to není úplně stejný.

No a ty jsi se třeba o historii toho MDMka zajímal kvůli čemu se to tak nějak chodí proč to je?

Jo koneckonců jo. Když jsme tam byli poprvý, tak jsme to nějak blbě pochopili a byli jsme i na hřbitově a tam jsem hledal ten checkpoint a on tam jakoby úplně nebyl, ale to je koneckonců válečná historie a to co se s tím pojí, tak to mě zajímá jako téma poměrně dlouho a velmi. Blbý je, že člověk už toho mraky přečet stejně si málo pamatuje.

No jasný.

Zrovna pochod smrti ve Volarech tak ted' se objevil vyšla před nedávnem kniha jmenuje se to Bestie o trestání druhoválečných zločinců na území ČSSR a tam je to zmíněný právě taky.

Jo?

Ve vztahu k těm některým potrestaným a stíhaným válečným zločinců. A popravdě řečeno ten volarskejch pochod se dá dá jako prezentuje se poměrně často jako když dojde na tohle téma těch pochodů tady byla celá řada ale řekněme, že tenhle je jeden z těch nejznámějších přijde mě, jo.

Jo tak asi jo. A letos si neplánoval teda jít?

Letos jsem neplánoval. Letos jsem to měl položený jinak. Ono koneckonců stejně by to chtělo přestávku a letos jsem chtěl jít jakoby jiný a stejně ten COVID s tím udělal jiný kejkle. Takže jsem se tam, jako možná se k tomu někdy vrátím, ale to je...

Tak ono teda hodně lidí, s kterým jsem mluvila, co to chodí od toho prvopočátku tak už jim ted'kon začíná vadit, že se to stalo masový a že tam chodí moc lidí. Že se začínalo na nějakých čtyřista lidech, že jo a ted' už jich tam bylo přihlášeno patnáctset.

Ono je to nemoc všech těch pochodů.

Hm. Tak ono na sebe každé nabaluje někoho, že jo. Někdo vezme jinou partu.

Tak ono kdyby to bylo debilní tak ti tam nikdo nechodí. Ted' je to fakt extra téma nebo takhle (přemýšlí) třeba ted' je to opravdu na tématu opravdu těch aktivní záloh. Před deseti lety ty aktivní záloh počet jakoby malej ted' se to opravdu zvyšuje a všechen ten doprovodnej program tomu v určitý části jakoby patří jo a nebo není to opravdu jenom turistická záležitost. Nebo takhle ono kdyby se dalo už jenom ta varianta, že by se to utáhlo v tom že se řekně ano MDM, ale opravdu jdeš to v nějaký uniformě, jdeš to v těch botách a najednou se tam dostane úplně jiná skvadra lidí jo. A zrovna ty, to co se vyplavilo ted' taková ta banda těch remcalů

kolem vyrovnání startovního nevyrovnání startovního ty by tam najednou nebyli, takže by ti tam přišla úplně jiná půlka lidí. Jasný no, tak to je.

Tak já si myslím, že i organizátoři tak trochu počítají s tím, že tihle remcalové příští rok nepřijedou.

No tak přijedou zase jakoby jiní no. A mě to tam nebo takhle svým způsobem nebo takhle je to otevřená záležitost, ale jak jsem to chápal já tak to byl opravdu jako pochod vojenského typu a popravdě řečeno ten první si vzpomínám tam prostě v těch uniformách skorem byli všichni a teď nejlepší jsou právě ty dámy ty poloběžkyně, jak to má ty legíny ty svítivý a teď se to tam. Je to jiný prostě jsou akce jiného typu. Ale je to jiný jinak se ti to jde v běžeckých botách a jinak v těch vojenských těžkých a má to úplně jiný souvislosti.

To jo no. Tak ono to vlastně dělají dva vojáci, který si to jako vzali pod křídla.

No to je přesně ty první věci než se to jakoby dojde tak jsou v tomhle pohledu asi nejlepší.

Hm.

Já z těch vojenských pochodů mám vybráno jakoby pár teď se toho taky roztáhlo jsou různé. Následovaly ty policejní teď mají jakoby finanční svoje a všechno se to dává dohromady a ta úroveň je jakoby různá. Neříkám jako úplně nechce se mi jet do Frýdku-Místku, abych si prošel dvačky pochodu IPA? To není jakoby k čemu pokud člověk nechce podpořit něco to extra takže mám trvale jezdím na partyzánský, tím jak se to neustále šoupe tak to máš jakoby jiný a tam se dostávám do míst, kde bych se asi normálně nezastavil. Ta Vysočina je taková jakoby zvláštní a tam to mají kluci docela dobře připravený tak tam je to docela pěkný. To samý co se stalo s Chrudimským pochodem dlouhým nějakou dobu to jakžtakž fungovalo právě tam jak mě odrazovalo ta pětihodinová přestávka co měla být v té půlce pak to nějak odfiltrovali a vloni už to bylo takový jakoby show tím jak potřebují natáhnout lidi a do nového praporu tak to udělali nějak úplně jinak a bude to taky něco jiného. Ale tak zase asi se možná zvedá opravdu fyzická připravenost těch účastníků, takže tím se ti to taky limituje.

Jako myslíš těch účastníků jako těch pochodů celkově? Nebo spíš s tím vojenským zaměřením?

Noo asi možná i celkově, ale já jsem schopnej jakoby to vidět u těch vojenských. A na tom MDMku je to přesně vidět zvlášť. Zuzák to jednou zkusil zjistilo se, že to jde. Pak řada lidí řekla no tak to zkusíme taky a teď už máš div ne stovku jako jakoby normu a bůh ví, kde se to zastaví. Ty lidi to budou chtít nějak dál, že jo. Za chvilíčku to bude někdo chodit dvakrát nebo já nevím jak to udělat.

Tak tam asi ty to bereš, že je to o hlavě, ale asi pro spoustu lidí ta sedmdesátka nebude jako jenom o hlavě ne?

Mám mám nastaveno tak, jako že...a to je přesně vidět na té kolegyni ta i z téma rozdrbanýma nohama to došla a mohla se na to vypadnout a zůstat někde za Volarama nebo dojít zpátky do těch Volar, ale co jiného tě k tomu dotlačí než jenom ta hlava?

No jasný no.

Nic jiného tam možná kdyby to bylo kdyby tam byl utaženější ten režim tak tím spíš to na ten tvůj morál má náhled. To je i co jsme byli já nevím to bylo právě s částí kolegů a to jsme byli v Rumunských horách a tam si nemůžeš říct tak jako tak na to seru tady končím. Tam jako musíš dojít k tomu autu tam se ti stanou takový věci že, ještě ani nevíš jestli cestou nepotkáš medvěda. Nebo v horším případě oni tam mají strašně agresivní ty pastevecký psi to je jak vlci skoro jo. To se nám tam právě stalo, to byla chyba že ten kolega nasranej zahrnul úplně jinam než měl si myslet, že na vrcholu bude chata kde si odpočine a ono tam nebylo nic, že jo tak se vydal úplně sám. Tak si představ tady máš auto tady máš horu (ukazuje prstem na stole) a místo toho aby ses tudy zase vrátila tak on zatočil zase na druhou stranu, že jo takže jsme museli jít všichni za ním. Tam jsme ho nějak čapli a záchranná skupina odsud musela doběhnout pro auto. A v tom momentu si nemůžeš říct jako, to fakt někde od toho jsou i fotky jak prostě dva podpírají jednoho a teď se přibližují pomalu k tomu autu když my ho vrátíme a co s tím uděláš jako.

Jo tak to jsou zase potom ty jináčí pochody. Tak ty ty medaile nemáš doma nějak vystavený?

Mám. Ale v jednom momentu jsem to jakoby zarazil, že ten přidaný bonus, jak jsem říkal, mě v tomhle přestal oslovovat. Jo ale vím, mám kamaráda z jednotky a ten to sbírá jako durch ten zase na druhou stranu bydlí sám taky si to může dovolit.

Má to kam dávat.

Prostě má celou stěnu a na tom má všelijaký možný medaile odevšad. Ale ono se ti to pak zase stáhne, že máš medaile a víš, že dostaneš svým způsobem dostaneš skoro stejnou, což teda není úplně MDMko, ale dostaneš stejnou jak za tu sedmdesátku tak za deset toho symbolickýho pochodu tak někde to tak jako nesedí no.

Jasný. A takový ty vlaječky na uniformu si dáváš nedáváš?

Nene už ne. Měl jsem to chvíli, když jsem jich měl pár, pak člověk zjistil kdybys to začala sbírat tak budeš vypadat za chvíli jak ... což není asi cílem jo. Takže teď jsem věděl že třeba nebo v té armádě je to taky jinak nebo já jak to mám opravdu vnímaný to co nosím ty medaile tak mám ty udělený během služby a tu pochodovou tam budu mít vlastně jenom jednu možná dvě vlastně zrovna ty který mi ty řady tam umožňují takže tam bylo MDMko a ten Niengen. To jsou takový dva významnější pochody z toho hlediska, že fakt to nedá každé, každé se k tomu neodhodlá a má to extra jinou atmosféru. Každé jinak trochu jo.

Takže pro tebe je vlastně důležitá ta atmosféra toho pochodu když se to tak vezme musíš mít nějakou tu určitou vzdálenost.

Je fakt, že asi primárně by mě nebavilo nebo asi bych k tomu nepřišel k těm pochodům kdybych chodil jenom na nějaký civilní pochody. Kdybych turista ala Sedlec-Prčice a to jsem šel jednou tenkrát a to bylo hrozný tam jsem se z toho vyděsil tenkrát z té masovosti a to a ono je to teď jako nastejno. Pro mě třeba i takovej ten atribut jdu v té uniformě je jakoby důležitější. Jo a zase je to důležitý mimo jiné pro to, že tě ta uniforma nějakým způsobem jakoby omezuje a to je vidět v tom Niengenu. Když máš takhle (ukazuje na počasí- ten den bylo teplo, svítilo slunce) tak jako jít si přesně v teniskách, v krátkých a s čepicí tak to je brkačka, to umí každé. Když máš jít prostě musíš jít v té celý uniformě tak je to jakoby daný dává to tomu být normálnímu pochodu tak to dává jinej rozměr, protože to tak je jo.

Jasný. Takže jsi i na tom i v tom Vimperku byl v uniformě?

Jo jo vždycky. Vždycky chodím v uniformě.

Vždycky jo? Když jdeš teda s ženou tak jdeš taky v uniformě?

Jo buď v policejní nebo vojenský.

Jo.

Jo a i vlastně žena měla policejní uniformu, byt' lehčí, protože ta je přeci jenom stríknutá tím civilním pohledem trochu víc, ale vždycky tam máme nějakou příslušnost o sboru. A vlastně všichni lidi až na jednoho teda. Tak to je horolezec a ten to má úplně v paži. Tak vždycky tam nějaká takováhle akce je. Počkej já ti ukážu (vyndává mobil a hledá fotografie). Ale ne začal jsem to chodit a asi jsem si nemyslel, že někdy ujdou takovýhle slupky, ale začalo mě to bavit. A jak bych ten ten sportovní aspekt nebo ten výkonovej aspekt je tam taky docela důležitější. V tom konci, že obyčejná procházková třicítka nechci říct, že to není jako nic, ale kvůli tomu jsem to nedělal. (našel foto) Ale takhle vypadá závěr toho Niengenu, že tam vlastně dojdeš do toho svým způsobem, že tam v těch letech souvislostech prezentuješ i Českou republiku a armádu a jednotku tak je prostě takový extra zvláštní.

No a ty teda jak chodíš s těma lidma tak to jsou většinou lidi od policajtů nebo z armády?

To byli policajti a teď je to i z armády nebo záložáci čistý armádáci ne. Ale tak i těch závodů čistě armádních je víc a víc. Ale tam se asi opravdu spíš dostanou jenom profici a i ty podmínky udělaný na to že jsou to lidi, který na to ten tělesnej fond a motivaci maj, že jo. Tady je to prostě ryze otevřený a je to uvolněná záležitost pro širokou veřejnost, což je koneckonců taky jenom dobře to spojení. Byla doba kdy v té uniformě nechodil nikdo a teď to máš i minimálně třeba přínos těch pochodů, že to vlastně sblíží o zbrojený složky s normální veřejností v tomhleto je poměrně značněj.

Jasně. A tvoje žena teda taky působila někde?

No moje žena stále slouží no.

Tak to jo no, takže vy oba dva jdete v té uniformě.

Na těch cílenejch věcech co jsou tak určitě. Je fakt, že ta se mnou MDMko ještě nešla, ale já nevím jak je policejní pochod Brdy tak tam je to jakoby extra v tomhle tom pohledu no.

Takže je to takový, dá se říct, tvoje osobní pravidlo jít v té uniformě?

Na tyhle akce jo.

Jo tak zase..

A mraky lidí to tak má.

No a jak třeba chodíš po těch pochodech a jak říkáš, že si musíš jakoby s někým povídat jak to říct našel sis tam třeba jako kamarády po dobu té chůze. Já nevím jak to jakoby nazvat.

Tak my jdeme víceméně od začátku v tlupě. A nebo takhle jinak. Myslím, že jsem přišel k jiným členům komunity, který jsem do té doby neznal. Takže i teď, co se různě vidíme na těch akcích tak je to, že víš, že jsi s někým šla tady jsi se zastavila tam se to dalo dohromady takže už jste k sobě jakoby blíž. Člověk se kterým jsme chodili ty pochody a do té doby jsem ho neznal a dostal se vlastně do toho výběru na ten Niengen jo a to je koneckonců vlastně šéf nějakýho pochodnickýho spolku docela známá osoba XXX. A vidíš to už jakoby jinak jo. Ale zase ty velký skupiny co to choděj a tak to není ono. To radši malou svižnou jednotku o dvou čtyřech lidech.

Pak jak už je to moc rozvátý, teď zas některý ti nejdou tak se na ně čeká a už je to takový rozdrbaný a na ty dlouhý tratě se už tahle asi čekat nedá.

A ty jsi se třeba dřív účastnil i toho Armyrunu, Spartanu apod.?

Spartan jsem neběžel nikdy. A ten Armyrun jsem běžel dvakrát. Ten první rok byla ne to bylo v Hluboký nad Vltavou a tam to bylo jak bych si to já extra představoval. Tam těch uniforem koneckonců nebo těch lidí toho typu jako bylo taky víc tam bylo taky víc a fakt to měli ty disciplíny byly udělaný takový že to měli spojený s přírodou že byly takový jakoby původní a lidi se tam rvali sami se sebou. Už ani nevím jak jsme na to přišli. Už nevím.

Tak ono to jednu dobu bylo docela profláklý ne?

No ještě mě přišlo, že v tý Hluboký to bylo jakž takž, že se to vlastně sneslo. A tam jsem to vlastně poprvý běžel s dcerou, která tenkrát projevila zájem, že by to chtěla dát tak jsme to tak nějak jako udělali. A pod dojmem tohohle a ano předtím se to běhalo jinde a fakt se to běhalo a ano před tím se to běhalo skoro výhradně ve vojenských prostorech a taky tam těch lidí nebylo moc. A přesně pak jak to začalo bejt, začala ta konkurence bejt větší – Gladiátorama se Spartanama a se vším. A podle mě to pak vzala i jiná skupina lidí na tu organizaci, tak to začalo bejt prostě v háji. Z těch já nevím, kolika závodů co jsem koukal naposledy byl už jenom jeden co běhají tady jakoby v Praze a je to opravdu taková komerční záležitost. Kdy vlastně jeden ročník jsme (přemýšlí) kde to bylo možná zrovna do tý Hluboký, jsme tam jeli dělat jako dobrovolníky a takový už to bylo jako na pomezí už je to takový jako jo a ne už je to strašný handrkování i s tím dobrovolnictvím všechno je na takový extra komerční bázi.

Hm.

A ten druhý běh co byl tady v Praze tak to byla taková záležitost viš jako že to jsou přesně takový lidi tak zaplatili jsme si a teď očekávaj tu službu a to tam přesně není, co já tam nevnímám. Protože když jdeš na tom pochodu to není, že si zaplatíš a teď jakože očekáváš, že něco máš. Ne to je přesně tvoje vlastní sádlo, který prostě musíš investovat. Pak ti někdo prská, že na cestě bylo málo checkpointů a nikde se nedala doplnit voda. Jo tak to prostě bejt nemá s čím vyrazíš tak s tím můžeš počítat. To že prostě jseš běžec a počítáš že na každých dvaceti kilometrech nebo deseti kilometrech doplníš vodu. No to se ti to běhá, že jo.

No tak frňalaš je tam dost no. Já teda upřímně jsem se nikdy dálkového pochodu neúčastnila jediný, co jsem kdy zkusila tak mě kamarádka uvrtila do zimního Spartanu. Tak jako dobrý, že jsem to dokončila s nějakým stopadesáti angličákama, který máš za trest. Jako vím, že když jsem dostala tu medaili tak jsem si říkala jo příště rok si půjdu pro další. Už jsem nikdy nešla a už nikdy nepůjdu.

My jsme to jednou otočili, že jsme dali ten pražskej a tam už to přesně bylo vidět, že se lidi drbou. Říkám na tý Hluboký to bylo vidět, že většina těch lidí hraje ten závod zejména sama se sebou. A tam nebyl prostě problém, že prosím tě my to jdeme na čas můžu jo běž pustíš ho na překážku nebo tak. V tý Praze to byla loktovačka jako kráva tam prostě byli puštěný lidi, který jeli na ten výsledek, který to chtěli mít, od toho jsou tam ty přemiový vlny aby ses tam docpala i v těch pozdějších kde jsme byli my tam byli tyhleto lovci. Pak vidíš jak se to jakoby různě šidí což tě taky jakoby extra demotivuje být můžeš si myslet co chceš, ale ztrácí to ten ten ten pro mě ten smysl no. Krom toho jsme si na tom Pražským tak úžasně vdrbali spálili nohu na laně, že pak jsem říkal, že tohle už jako nikdy nechci a nemám ten cíl.

Hale a když jsi šel teda to první MDMko tu první trasu tak to jsi měl jako nějak představu jak dlouho to půjdeš měl jsi nějaký čas, který si chtěl splnit?

Ne ne neměl. právě jsem si dal nebo tam byl vůbec cíl to dojít. Já jsem nevěděl, co to se mnou udělá. To byla právě po výzvě na stránkách jo jo jo doporučujeme si trasu připravit, používejte navigační prostředky. Takže tenkrát to ještě nebyli jak máš teď mapy.cz a internet všude tak to byla výhoda. Tenkrát jsem měl svoje GPko a tam to všechno narvat. Jo a to jsem zjistil vlastně, že jsem to tam nějak nabodoval a zjistil jsem, ale to až potom samozřejmě, že garmin umí jenom nějaký počet bodů, takže minimálně na tý minimálně do Volar tak mě to někde skončilo a už mě to nikam nechtělo vést, protože tady jsme skončili. Tisíc bodů a dál už nevím. To bylo dost překvapení, ale nějak jsem to měl načtený jako zapamatovaný z mapy a docela to šlo. Takže na tu první nějaký čas vůbec nehrál roli a koneckonců nebo to bych lhal, že nehraje roli teď už hraje, protože už vím za kolik jsme to ušli takže ano v ideálním případě se vždycky aspoň trochu něco posune dál, ale vždycky je jako primár dojít. Což říkám ty dva ročníky s tou kolegyní to bylo přesně dojít. Vždycky na třetí části se jí prostě prodrbaly nohy a s tím prostě nic neuděláš. A jednou jsme to šli právě říkám a to jsme to neměli připravený říkám tak nepůjdem přes ten Bobík ten je fakt jako náročněj nemohla vlastně sejít z něj z toho Boubína ani nemohla sejít dolů. Říkám tak musíme jít po něčem rovným a šli jsme to až dozadu vlastně vlastně co to

tam je až za Lenoru a po tý silnici nahoru do Kubovky. To muselo bejt strašně dlouhý tenkrát. A teď se jen tak šineš pomaličku, to bylo hrozný.

No a na Boubín jste si vylezli na rohlednu?

Taky. Teď až v těch pozdnějších, minimálně v posledních dvou ročnicích. Ten je zajímavěj ten můj předposlední nebo to byl ten předtím. To bylo asi ještě předtím. Tak jsme tam šli s kolegou to byla jako širší skupina, která šla tu sedmdesátku a šel to s náma kluk, kterej tohle nikdy nechodil, ale že by to chtěl zkusit, taky polda, že jako vždycky maximálně ušel padesát a teď když už jsme se tam připravovali v tý jedný chatě nahoře před Vimperkem, ze který většinou jakoby vycházíme tak on měl takový tenisky a ni s sebou. Tak říkám a co to jako máš? A on no tak to bude stačit ne. Tak vždyť jsme ti říkali, že tady různě chčije, že to chce dobrý boty... né to jako dáme, to prostě půjde. A na konec to skončilo, že on s tou naprosto mizernou výbavou s takovýma mizernýma teniskami a to tam nahoře byl sníh tak si to pamatuju, že naprosto nečekaně jenom pod jeho taktovkou se vlastně první úsek Vimperk-Husinec šel rychlostí šest jedna průměrnou, což je jako opravdu už extra běh. A ti to pak šli právě přes tu rozhlednu a někudy tamtudy, kdy my jsme na ně čekali, že tamtudy nepůjdem a vrátilo se to a došel to jako velmi byl docela fakt jako pěkněj čas, byt' jsme na to jakoby extra nehráli. A tohle byl, že jo nějakěj duben a on se v září to bylo nebo houby teď bude červenec srpen v červenci se zastřelil.

Jako sebevražda jo?

No. A ten další ročník už jsme šli vlastně jakoby jeho memoriál a to jsme šli tu původní trasu, kterou šli tenkrát oni takže to bylo se všim i s tou rozhlednou a se všim všady.

Takže to bylo jeden rok jakoby k jeho památce jo?

Tak tak. Pak už tu bandu. A kupodivu se tam sešla i stejná banda, co to šla ten rok předtím, vim že se to dalo dohromady dobře no. A to jsme se snažili jakoby cíleně mít lepší čas než byl ten ročník před. Ale tam nikdy nevíš, co se ti stane, tam blbě šlápneš a jseš ráda, že to dojdeš no. Takže ten čas tam není jakoby extra podmínkou. Ani nevím kolik jsme ušli tu stovku. Ale to bylo mň, jak čtyřadvacet hodin. To se docela pořadilo.

No a jako ty máš nastavený kolik by jsi chtěl ujít nejmíc?

Teď nemám. Teď čekám co to jako dá a co to udělá. Mě překvapil kamarád to je vlastně shodou okolností já nevím tejdén, že jsem ho potka ve vesnici a on říká co, že už je doma k nesnesení a že už ho vyhodili tak že jde do Krumlova.

Jako pěšky jo?

No. Říkám teda tak to už je docela šlupka a no že to chce zkusit. Já nevím kdy šel asi v sobotu no a že to chce dát jako do Krumlova. Říkám to je docela zajímavý. Ale říkám on si jde sám asi si prostě potřebuje srovnat myšlenku, to by mě jako rozčilovalo. Nicméně to téma nebylo úplně špatný.

A to měl jako on sám naplánovanou svoji trasu jo?

Že chce dojít do Krumlova, že to prostě nějak měl a že měl ten cíl. Do Krumlova došel i v nějakým tom svým času a hale tady mi psal ty dny (hledá mobil). Tak to měl na kiláky jo 50, 46, 38, 48, 28 což je celkem 210. Což tohleto je vhodný řekněme následování. Letos jsme chtěli udělat a to je taky specifická akce, že bych chtěl s vybranými kolegy pracovně tomu říkáme sto za tři – že ve třech dnech chceme ujít sto kiláku, ale zase ve všem vojenským to znamená, že opravdu máš na zádech docela hodně tak uvidíme, co to udělá. Ale kolik bych chtěl ujít jako maximálně? Nevím no. Chtěl jsem jít třeba Krkonošskou stovku a ta je časová.. ta je na čas a tam je to opravdu, že div skoro neběžíš, což je jiný téma, protože mě běhání nebaví a nechtěl bych to pěstovat tímhle tím, ale tam se bez toho z části neobejdeš. Kdysi jsem třeba přemýšlel i o Beskydský sedmičce, ale ta je taková taky jakoby jiná a tam je problém, že si myslím, že Beskydskou sedmičku nemůžeš natrénovat nikde jinde než v těch Beskydech. Jak na MDMko se já tady můžu opravdu připravit i v těch středních Čechách tak na ty Beskydy jak je to opravdu vrchol nahoru vrchol dolu, tak tady ten autentickěj vrcholek nemůžeš prostě jinak udělat, protože to poznáš jakmile porpvy vyjdeš Lysou tak že je to něco mimořádnýho, to je něco jinýho. Ale asi nemám ono to nějak dojde. Já jsem od určitý doby řekl, že chci chodit i z časových důvodu já nevím tři pochody ročně. Takový ty větší. A teď se ti to někde posune, někde ti to vyjde někde ne. Někdy se mnou žena jít chce někde se mnou nechce.

Takže je to nějaká tvoje záliba?

Je no. Teď jako extra. Teď to bude znít jako strašně mentorsky, ale po tom dvacetiletým manželství třeba fakt musíš mít něco, co vás jakoby drží při sobě ten společnej zájem a tohle se ukazuje, že bude jako zájem trvalej. Ne jenom zase typicky symbolicky ty vojenský pochody třeba, ale opravdu ta turistická záležitost. Protože takhle jsme vyrazili zatím jenom málo, ale to si myslím, že se to rozvine. Prostě z obyňákem tajhle do Skotska, do Irska. Přesně někam

dojedeš a tam se jdeš projít a tam se vrátíš, nepotřebuješ moc. Obecně máme asi rádi hory. Tak to bude záliba dál a dál. Člověk stárne já jsem dřív dělal sport, ten už se teď dělat nedá už mě přestali po těch letech bavit. A teď mě zas jako baví tohle no.

Tak jasný, pokud to bereš jako koníček a vlastně je to něco co máte společného s ženou tak paráda.

Bez toho se to asi jinak dělat nedá no. A právě, že ty vojenský pochody maj výhodu proti těm civilním, že to má takovýho jakoby ducha. Má to toho vojenskýho ducha. Je tam ten kamarád ten manshaft, který u těch normálních pochodů nebo závodů tohohle typu jako nemáš no. Což třeba předtím ten Armyrun měl, ale teď už se to vytratilo.

Tak teď už tam chodí kde kdo.

Pak tě to zabije a to už vidíš na těch dobrovolnících. Jo jak se natahujou dobrovolníci. Ano příští rok s váma pojedou dělat dobrovolníka na MDM. To bude takový jako téma. To jsem si řekl, že se k tomu takto vrátím.

To už máš jako domluvený jo?

Jo já jsem tam psal a někdo si mě prostě znamenal, že daj vědět tak to bych tam jel dělat dobrovolníka a tím bych se tam jakoby vrátil jo. Ale furt je to takovej řekněme dobrovolnej projekt už za to člověk nečeká, že tak budeš dělat dobrovolníka tka si tam dělal dobrovolníka tak mám tričko mám zápisný na příští rok to od toho tak jako není, že jo. Kvůli tomu se to jako tak úplně dělat nedá.

To určitě ne, ale já jsem se k nim vlastně upsala druhý rok jo, já jsem na tom prvním nebyla a upsala jsem se, že jim tam půjdu pomoc. A taky já jsem vůbec nevěděla do čeho jdu, pocházím od Strakonice takže jsem si říkala tam mě nic nepřekvapí. A ten první rok když jsem tam přijela tak jsme spali ještě u těch sudů, co jsme měli jako v tom bufetu, že jsme to hlídali, kdyby se tam něco ztratilo a tak. No já jsem zvyklá ze svého teplého bytu jsme tam spala na tom vojenským lehátku, Zoe toho buldočka jsem si dávala k nohám, aby mi hrála nohy, protože do rána napadl sníh jo.

No s tím spaním je to tam extra ošemetný. Vím, že jednou jsme tam zůstávali jako to jsme ale tím jak já vycházím v těch deset a vlastně druhý den můžeš normálně odjíždět tak to docela jde, tak jsme tam jezdili v takový dodávce, tak někteří prostě přespali v tý dodávce. Pak se teda zjistilo, že se jezdí nahoru do penzionu, kde se ubytovávají ty třicítkaři, aby nemuseli dojíždět na ráno tak to prostě spí tam a něco se popije a my idioti na desátou odcházíme a odcházíme do tmy. A teď právě ta poslední a to zas na druhou stranu zaplat' pán Bůh, že tak jak je člověk zhýčkaný a zvyklej na tu svojí komfortní zónu. Měli jsme přepřelánováno po tý stovce, že tam budeme spát v autě, že tam natáhnem, že do octávky se dva vejdem. A už když jsem se přezouval z tý sedmdesátky na tu třicku, tak už jsem přemýšlel jak já se do toho auta dostanu, vždyť se tam ani nevyškrabu, dojdeš do umývárny a to už třeba tam nikde nebude a třeba tam nějaká teplá voda zbyde, ale vždyť já tam ani nedojdu nazpátek. Pak teda kolega vymyslel, že má tam prostě příbuzný, tak říkám vždyť ani těch padesát kiláků s tím jak budeme voráchlovaný to ani nedojdem to ještě někam zatlučeme. A zaplat' pán Bůh nás napadlo, že jsme ještě volali do toho penzionu jestli tam ještě nemá volno a on že jako má. Tak jsme jeli tam. A fakt to svým způsobem bylo jako požehnání, že dojdeš tam a jseš fakt schopná se dát dohromady, že teď se osprchuješ a teď to unavený tělo dáš do normální postele. A už nejseš zase v těch bojových podmínkách. Což zase může být výzva, ale kdyby tam člověk měl lehnout do stanu do spacáku tak je to taky zase něco jinýho. Stejně tak jinej náhled pro mě ukázalo to Nizozemí, kde ano spalo se pod střechou spala si na matraci, ale prostě musela si jít spát už v šest hodin, protože si zase druhý den vycházela. Teď to jídlo si nedávala do sebe, protože se ti extra chce, ale protože víš, že do sebe prostě něco dostat musíš, aby tam člověk na tý trase nechcípnu. Bylo to takový jiný no.

No a na tom MDM tam si jako si jedl jako předtím nebo při tom?

Čoveče tam jsem měl naskládány, že předtím jsme si dokonce já nevím kolik dva nebo tři roky jsme jezdili pravidelně do Vimperka na pizzu. Tu jsme si dali před tím a při tom úplně asi nejím. Jasně ten první rok s sebou máš takový ty proteinový tyčinky a takový ty kraviny, ale asi na to nehraju. Hlavně se mi asi ani nechce jíst. Ale co jako vím a na co se těším a pak jsme to ještě upgradovali svýma zásobama, tak ve Volarech si nad ránem dát teplou polívčičku, to zas jako jo. Což se nám dvakrát stalo, že nám jí jako vyžrali, než jsme tam došli. Takže to nešlo, tak jsme si pak nosili svoje čínský, že fakt si zaleješ svojí místo toho čaje. Ale zase nemůžeš se tam úplně moc rozsedět jako nikdo z nás to tak nemá. Docela chápu i tu bandu, která to jde z druhý strany dojdou dolů, tam jsi lehnou nějakou dobu se prospí a pak ten zbytek jako dochází v tom protisměru to tak jako nemám. Ale s tím jídlem, to jídlo jako fakt ani nepotřebuješ.

A neodpočíváte teda jo?

Ne.

Jdete a třeba deset minut se zastavíte?

Hale v Husinci jsme byli tam je to opravdu než vystojíš frontu než tě to odpíchnout vyměníš fusakle a jdeš takže to opravdu udělá deset minut čtvrt hodiny. A v těch Volarech to vyjde no podle toho jak na tom ty lidi extra jsou, ale za ideálních podmínek to dýl jak půl hodinka není. Opravdu sníš tu polívku, vypiješ to kafe, vyměníš ponožky, dojdeš si na záchod a zas jdeš. Po cestě vlastně nikde, až na výjimky když jako nepotřebuješ přetáhnout něco z batohu. I když jo vlastně mě napadlo, že jsme seděli pod Boubínem v tom jednom altánku a dávali si něco k pití.

No jasný, ale nechrupnete si nebo tak.

Ne. To už se pak jako nerozejdeš.

Jedna holčina mi právě taky říkala, že co šli s partou tak nějak její kolega si tam na supermana lehnul na deset minut ve Volarech a šli dál.

Hm to je jak to kdo má. Je fakt, že tohle může někomu prospět, ale já to tak úplně jako nemám. A proč no, těžko říct. Asi je to tak, že když se spí no těžko říct.

No a pak když jste došli do toho kempu tak jste rovnou odjížděli jo? Nezůstávali jste tam v tom zázemí?

Chvilí jo, ale zase záleží na tom s kým jedeš, jak jedeš. Vždycky jsme si tam něco dali a vždycky se to ukázalo jako chyba, že na ten lačnej žaludek si jako na chuť dáš tu klobásu a pak tě to jako extra tlačí. To není ono to chce tak jako zmírnit. Užasnej zážitek tak jako na dlouhou dobu a zůstane asi jako na extra dlouho, že když jsme došli stovku, tak jsme si tam sedli a co tak pivo? Tak říkám ne dejte mi ten čaj a to byl asi jeden z nejlepších čajů, který jsem kdy pil a při tom obyčejnej čaj udělanej neslazeney, ale ten zážitek byl na tohle fakt jako kvalitní. Pak se jako nasoukáš do toho auta a někam jedeš a tam už je to mrtvola no.

No jasný a to potom jako jeden z tý party řídí jo?

Hm, ale ono jak jezdíme s těma třicítkářema, tak to není problém, protože ti jsou relativně v klidu. Byť jsme to tam jednou měli, že jsem to odřídil po tý sedmdesátce, že jsem jel já. A to si pamatuju a to jsem udělal naschvál, že jeden rok po tý sedmdesátce počkej to jsme došli, teď ti nevím ne to bych nestihl, protože to bylo vždycky nějakých šestnáct hodin a že to nebylo ten den ale nejhůř druhý den jsem si šel ještě zaběhat, jak ty nohy, jak to dám, ale šlo to.

Zaběhat jo? Takže ty když si to odejdeš tak nemáš žádný volno z práce nebo aby sis přijel domů lehnul sis?

Mám mám. Jo tak tím jak je to ten víkend tak už se to dá.

To jo, ale v pondělí jdeš normálně do práce?

No to jo. Takhle nikdy špatně na tom člověk nikdy nebyl. Tak máš tam tu neděli a to nějak dokulháš.

Jo? Já bych to nedokulhala.

To se zdá. Fakt si myslím, že když si před tím uděláš tu přípravu a to tělo nejde úplně do neznáma tak to s tím tělem se daj dělat extra kejkly. Já už vím kde to bylo, jak k tomu došlo. To jsme byli na nějaký oslavě u kolegů a teď tam byla dvojka kluk s holkou, který to jako nebavilo a řekli, že půjdou a že zkusej daj padesátku a že nás vyzvedneme na cestě. Tu padesátku jako nedali.

Jako že to bylo moc jo?

No nějakých čtyřicet sedm tam měl a to. A říkám to už prostě kdyby ses tam měl doplazít tak to dáš ne? Ne já už jsem fakt jako nemohl. A to je kluk jakoby sportovec, atlet fakt to měl vychytaný. Nějaký reprezentant s oštěpem. Věděl jak to má jakoby fungovat a od tý doby já se týhletý metě nepřiblížil. Tak jsem si říkal co to je. A teď ti to skáče, jsem na stovce. Víš, co je blbý na těch pochodech? Ten čas, co to jakoby jde. Ta vzdálenost není zase takovej problém, protože jeden moment fakt už jenom jdeš a to tělo už fakt jenom jde. I když si jakoby rozbolavělá horem dolem tak už jako jdeš, což zajímavá zkušenost z posledního máho, když jsem tam šel na ten Boubín tak opravdu jsem tam měl takový momenty, že jsem už jsem šel jako stroj a najednou jsem zjistil, že jsem úplně někde jinde. Ta hlava prostě jakoby vypnula. Stejně jako jsem zjistil, že říkali specialisti, že když se to dobře udělá tak jseš schopná spát za chůze tak to opravdu jde.

Jako to jsi zažil jo?

Jo. Když jdeš v nějakým tvaru nebo sevření a máš tam někoho a nejdeš náročným terénem lesem jo, kde bys musela dávat pozornost na tu cestu moc tak na nějaký rovný asfaltce, kde ti zrovna nic nehrozí a jdeš a jakoby nevybočuješ a drží tě ten dav nebo minimálně dva lidi jenom plynule tak jsi schopná si u toho prostě schopná zachrápnout, jak to tělo je odpálený. A tady vím, že to nebylo spaním, tam jsem nespál, ale ta hlava se opravdu odprostila od myšlenek jako vyplo se to a najedno cvak. Takže třeba ten čas zbývající tam považuju za daleko zásadnější než jakoby kolik ještě těch kilometrů, protože jdeš a teď víš, že hodinu ještě musíš jít nebo dvě hodiny musíš jít. Většinou mě to na MDMku nabírá právě, když právě slezeš dolů a teď je pod tebou když jdeš tou nejkratší cestou opravdu ta táhla silnice nahoru k tomu kempu. Tam nám pomáhali zase, jak

s tím normálně nechodím, ale nosím je kvůli když se mi rozbije koleno tak hůlky víš a scházení, že to pomáhá když se zapřeš a tam to pomohlo taky. Tam nepomohly ty hůlky ani tak, že tě to odráží, ale jenom to rytmický klepání prostě těch hůlek a jdeš jenom.

Ale ono jako z tohohle posledního před tímhle posledním kopcem taky volá pár lidí organizátorům ať pro ně dojedou.

Ale tak to už dáš.

No oni už pro ně nejezdí.

To kdyby ses měla jako doplazít tam nahoru tak prostě. Jo tak chápu tak vidíš to a dvacet minut tak bys to měla popoběhnout, ale říkám tak jako dobře to už jako fakt nedám. Ale jako dojít to.

Možná je to takový to, že když už vidíš ten cíl, že je to jako demotivující.

My to děláme tak a dělali jsme to tak každé rok, když jsme přišli ze shora, ale každé rok jsme dělali, že od toho vjezdu do areálu, tak přes ten travnatej kousek k tý registraci, tak že to ještě běžíme, že se snažíme jakoby na tu chvíli. Ale je to prostě jen ta hlava. Hlava si musí poručit. Akorát nevím, jak tohle chceš jako vklínit do diplomky.

Jako, že si hlava chce poručit jo?

Hale to máš ve všem. Všechno to dělá ta vůle, jakmile nemáš vůli tu motivaci.

Tak jasný, ale tak pro tebe byla ta motivace, že překonáš svůj cíl, že jo.

Že to dojdu no. Co byly ty další motivace tak to nevím.

Tak asi i to, že ten kluk to neušel, kterej byl sportovec ne?

To byl řekněme jenom ten začátek, od té doby ho lámem ten se tam jakoby šprcnul a pak už to nedal. Ne, člověk to má rád fakt jsem prostě s lidma, s kterýma není problém dáme se dohromady a jdeme. Pak je prdel, že si pořídíš prostě hodinky na to, tyhle jsem právě pořizoval na to, abych si mohl měřit jednodušeji ty dlouhý pochody. No a teď už jsou takový, že před tím mě nikdy nenapadlo, že mi záleží na tom kolik přesně ujdu denně, víš nebo nějaký akce kolik ujdeš za tejdenn no a teď v tom soutěžíme a je to děs. Takže ono při mojí soutěživosti už to škodí no.

No a tenhle rok se teda chystáš ještě na nějaký?

No otázka je co. Mám udělaný ten Partyzán ten je někdy v srpnu, ten je fakt jako pěkný i ta příroda na tý Vysočině je fakt krásná a člověk se tam mraky věcí dozví. To je přesně o tom, jaká je organizace. To znamená za organizaci bylo dobrý MDMko, bylo dobrý partyzán, pak jsou pochody po opevnění tam se to taky jakoby posunovalo a váhal jsem mezi Chrudimským a Svatováclavem, ale teď jsem spíš nakloněn k tomu Svatováclavovi a to je nějakých sedmdestátosm a tam je deadline nějakých dvacet hodin. Takže tam není úplně moc času na rozvažování a to bude tak jako na hraně.

A to je všechno teda s tím jedním kolegou?

No asi no a nebo jestli se povede ženu ukecat to uvidíme. Ale tam to bude muset být logisticky náročnější kdyby opravdu někde odpadla. Jako co s tím uděláš, jak to uděláš jako dobře, tak jí tam nechám v mechu dojdu pro to auto jako tam se o tebe nikdo nestará tam prostě přijede ta tatrovka opravdu na tu půlku. Nabere tam ty lidi a odveze to jak to bylo domluvený. Ano kdyby byla jako nějaká extra hrůza, tak pro tebe asi přijedou. Na druhou stranu extra hrůza to už když zavoláš rychlou tak to je ono. Ne jako já už nemůžu tak mě odvez no jako ho... dojde si.

Tak musíš mít asi nějaký záložní plán mít vymyšlený no.

Tam to mají dobře udělaný třeba tím i jak je to asi vojsko, že opravdu tu medaili dostaneš až za ten maximální, že za ty menší tam máš, ale dostáváš já nevím třeba upomínkový předměty, že to fakt tak maj. A máš různé důvody proč si to jako nedošel ne prstotě si nedošel. Nedostaneš nic. To je prostě je nám to líto, nějaká komplikace, nedošels. Takže to je takový dobrý. No uvidíme no. Jak to dojde. Ale tady na ty věci si zas vyberu. Ono zase ne každému můžeš říct hale tak půjdeš se mnou osmdesát? Tak jo. Jako pozitivní, není problém jo. Takže to taky musí bavit ty lidi na tyhle ty dálky, protože to taky máš jakoby na dvacet hodin, že jo.

No jasný, že jo. Dá se říct bez pořádný pauzy.

Teď tam šel kolega ženy a ten má zase úplně jiný styl. Ten opravdu chodí, ale na můj vkus ukrutně rychle. Takže s ním by se to jako jít nedalo. Tam jsme se vždycky akorát viděli na nějakých checkpoitech, kdy my jsme docházeli a on odcházel. Ten strašně jde jakoby rychle a tomu to zase vyhovuje, že jde takhle jako svižně. To už je takovej poloběh. To ti musí sednout ten parták, se kterým jdeš, aby to k něčemu bylo. A byla doba, kdy moje žena chodila rychleji než já. Ale říkám tady nejsme jako za chrty, není to potřeba no. Pak už je to tak posunutý, že v některých

momentech, že už se akorát předháníš s červenýma baretama z Chrudimi, že my teda dojdeme dřív jak oni. To už jsou takový humory. No.
Jo hale já ti děkuji za vyčerpávající odpovědi.
Nemáš za co.
Děkuju, že jsme se teda vůbec našli.

Příloha 5.

Já tě mám na uchu tak slyšíš mě dobře?

Slyším tě naprosto dobře.

Tak tě zdravím já jsem teda Aneta asi se známe trošku z pochodu. Myslím si, že jsme se tam dokonce potkaly u stánku s Terkou.

Jo? Dobře. Nevím.

Já si tě trochu vybavuju, protože Terka říkala, že patříš mezi ty blázný, co chodí tu stovku.

Jasný, no no.

Já teda dělám píšu diplomku studuju na pedagogice volného času a diplomka se má týkat právě těch dálkových pochodů, dělám rozhovory s vámi, co právě tyto dálkové pochody chodíte. Abych to měla co nejpresnější ten přepis tak si to nahrávám jestli ti to teda nevadí?

Nevadí, počítám s tím.

Super. Tak já jsem ti řekla něco o sobě myslíš si, že mi můžeš říct ty něco o sobě? Klidně vynech jméno, protože to bude anonymní, tak se jako nemusíš bát.

Jo dobře. Já se jmenuji Petra teda je mi 27 let, jsem vdaná mám dvě děti. Nebo respektive tři, porozený dvě, ale vychováváme tři a bydlím na vesnici kousek od Českýho Krumlova. Máme velký dům, velkou zahradu, zvířata, takže se nenudíme. Plno práce plno zábavy.

Takže když máte velkou zahradu a zvířata tak si asi zvyklá zapřáhnout vid'?

Jo to jsem zvyklá. Je fakt, že moc neposedíme, jako nejsme na to zvyklí ani jeden s manželem.

No a ty chodíš pochod sama nebo i s manželem?

Ne, manžel ten nechodí. Určitě ne teda ten vojenskej, ale byl s náma jednou na takovým jakoby pochodu na nečisto, protože jsme chtěli zkusit ten BLK ten pochod Boubín—Libín-Kleť. To je taky stovka a když jsme to šli na nečisto tak to šel s náma, ale nedokončili jsme to úplně. Nakonec jsme to vzdali asi po osmdesáti kilákách. A manžel šel padesátpět.

Ten to vzdal dřív jo?

No ne on se pozdějc připojil jakože z časových důvodu tak začal až dýl.

No a co vedlo tebe jako k tomu se účastnit těchle pochodů?

No tak já chodím hrozně ráda. Vlastně od třinácti let se tak nějak toulám po lesích i po nocích tak je to pro mě nejenom prostě pohyb, ale i meditace relaxace a všechno. Jsem od přírody hrozně nervózní člověk, takže mě ta chuze hrozně uklidňuje no. A k těm dálkovým pochodům jsem se vlastně dostala skrz tu Terku no.

Jo, že ti ona řekla o tomhle pochodu a kvůli tomu jako, žeš jí znala tak jsi to zkusila?

Tak tak. Ona ví, že chodím hodně a jako pravidelně vlastně pořád tím, že jsem vdala za Lukáše a ten je vlastně spoluorganizátor ty akce tak jsem jí napadla hned jestli to nechci zkusit. No a mě zase napadl kamarád, kterej k nám chodil do hospody a je velkej sportovec jezdí na kole a běhá, takže toho jsem pak oslovila já. A takhle to vzniklo ta naše dvojka, že jsme začali chodit tyhle oficiální túry, protože jinak jsme chodili každej po svým.

No a to teda když jste vyrazili na ten první tak první byl ten Military jo? Tvůj první dá se říct oficiální dálkový pochod?

Ano ano přesně tak.

A to jsi šla rovnou tu sedmdesátku nebo tu stovku?

Ano. Je pravda, že to tenkrát byla ještě ta symbolická pět a třicítka a to jsme šli rovnou těch sedmdesát, no.

Jako jenom s tím kamarádem jo?

Ano, jenom s tím kamarádem a tam jsme se seznámili potom s moravákama, s vojákama ti byli strašně fajn. S těma jsme se pak ještě potkali příští rok. A ten druhý rok jsme tam potkali Vaška, s kterým jsme chodili potom už i ten poslední a zároveň i to naše BLK nanečisto a potom BLK oficiální s ním jsme se tam skamarádili a to už jsme si rovnou dávali vědět po telefonu jestli jsme přihlášení všichni a že jako se potkáme na startu.

No a ty jsi se teda účastnila úplně toho prvního kdy to začalo.

Jo jo úplně toho prvního.

Takže jsi dá se říct vůbec nevěděla do čeho jdeš vůbec.

Ne ne. A musím říct, že to bylo veliký překvapení hlavně to počasí. To je prostě, jako jednak bych řekla počasí a psychika to jsou dvě nejzákladnější věci. Trénink je jako další, ale my jsme

na to ani já ani ten můj kamarád Kája netrénovali, protože teď teda ne když jsem na mateřský, ale běžně jsem nachodila dvacetpětakiláků denně takže jsem to brala jakože to zvládnou určitě.

Prosím tě, co má za práci, že zvládáš najít dvacetpět kiláků denně?

No to jsem zvládala, když jsem pracovala na úřadě, protože vlastně kromě osm hodin na úřadě, kdy jsem seděla osm hodin na zadku jsem zbytek volného času kromě spaní prostě byla furt v pohybu. Takže to prostě nachodíš.

Jsi se po práci jako sebrala a šla jsi do lesa jo?

Jo já jsem si pořídila totiž v roce 2010 když jsem se rozvedla a zůstala sama na baráku tak jsem si pořídila psa křížence nějakýho ovčáka s huským a protože už byl zkažený tříletý a nemohla jsem ho pouštět na volno tak jsem ho venčila na vodítku a úplně jsem si najela režim, že ráno hodinová procházka než půjdu do práce potom třeba dvou hodinová procházka po práci, potom kmitáš kolem baráku na zahradě, prostě práce. A pak prostě večer dvě hodiny nebo spíš v noci. No a pak když jsem se přestěhovala do města, tak v bytě mě to prostě nebavilo, takže jsem toho psa měla víceméně všude s sebou a tak nějak jsme se toulali no.

Prosím tě ty jsi jako schopná kvůli hodinový procházce vstávat dřív jo?

No no no.

Já zbožňuji spánek takže každá minuta spánku na víc je pro mě svatá.

Já jako taky, ale prostě ten úřad tam je to jasně daný. Potom když jsem začala dělat v hospodě tak tam, že jo začínáš pozdějc třeba v jedenáct, takže jsem zase vstávala já nevím v osm a zase jsem protáhla to ranní venčení hlavně jsem pak chodila ještě jako v noci no na ty procházky.

Prosím tě a to se jako nebojíš takhle někam v noci vyrazit?

Ne. Ne. Já jsem holka z hájovny takže jsem zvyklá. Já jediný co se bojím tak s tím mým psem, on je hrozně hodnej na lidi, ale je prostě zlej na zvířata na psi na všechno tak jediný čeho se bojím, že prostě někde vyběhne nějaký velkej pes a bude problém. Ale jinak prasata a nějaký úchylové, kterých se obvykle lidi bojí tak to mě neděsí no.

Hale a toho psa bereš i na ten pochod na ten dálkovej?

Ne to vůbec není možný, protože je tam docela dost psů. A to by byl problém. Ono ze začátku je člověk svěží, že zvládne leccos, ale čím postupujou ty kiláky tak už jenom představa, třeba já nevím, že máš šedesátý kilák a vládíš se ještě se psem, kterej tahá ještě na vodítku nebo tam musíš řešit nějaký konflikt to už prostě se člověk soustředil na svoje síly a aby ho už nic nevyčerpávalo no.

No a teda když jsi šla s tím kamarádem tak jste jako někde spolu byli někde nějakou dálku na procházce nebo takhle věděla jsi už co od něj může čekat?

Ne my jsme byli několikrát na kole, takže vím, že ten je zatažený daleko víc než já jo. On je úplně blázen, leze hory taky jo a prostě pracuje jako pokrývač. Takže celej den taky na nohách a fotbalista. Ten je hodně zvyklej. A běhá hodně, takže jsem počítala s tím, že jestli to jeden z nás nedá tak to budu spíš já.

Jste si nebo jak to říct máte podobný zájmy nebo tak? Víš jak když se vydáš na sto kiláku s někým tak si přece nějakým stylem musíte padnout do noty ne? Nebo jste mlčeli celou cestu?

Rozumím ti. Nemáme vlastně kromě toho sportu nebo prostě pohybu vůbec žádný společný koníčky a tohohle jsem se bála víc než ty chůze a ty unavy, že to bude když to řeknu voprz jo. Je fakt, že potom vlastně už neřešíš jestli je blbý, že třeba se mlčí a nebo o něčem mluvit, protože je člověk unavený a jako jsou unavený oba dva. Tam hodně pracuje v neprospěch to, že se celou noc nespí. Takže když se začne rozednívat tak jsou ty lidi jako kdyby prošli flámem v noci a je to až jako zábavnej stav no. Pak, ale přijde ten náraz na únava a hlavně já jsem třeba na těch pochodech jako bolí tě samozřejmě nohy jo myslím jako stehna a když se jde potom větší dálka tak je taky krásně cejtit břicho, že jo břišní svaly, který když jdeš nějakou dvacítku tak vůbec necítíš tak s tím jako nemám problém jo, prostě tě bolí ty stehna normálně jo, ale největší průser jsou prostě chodidla to můžeš mít natrénovaný, jak chceš ale ty otlaky dělaj s nohama divy. A potom já nevím třeba od toho čtyřicátýho pětáctýho kiláku u mě to mam vyzkoušený to začnu cejtit a to je postupně jako by jsi šlapala na hřebíky. Jako to je největší průser.

Tak jako když to víš, že u toho pětáctýho kiláku to máš tak nezvažovala jsi to prostě zmírnit tu stovku? Nechodit takovou dálku?

Ne. Vůbec. To je totiž taková droga, že když to jednou dáš tak už tě nebaví jít jenom sedmdesátku jo tak už chceš jít prostě jenom stovku, protože sedmdesátku už jsi ušla a stovku už jsi taky ušla, tak prostě znova stovku nebo ještě víc. Pak už jsme zvažovali, že zkusíme stovacet nebo stosedmnáct nějak to bylo si myslím, no a asi by jsme to šli, ale já jsem pak otěhotněla

takže od té doby už nechodím buď jsem byla těhotná nebo po porodu a teď už prostě nejde časově no.

No, ale minulej rok jsi se tam nějak objevila ne? Se tam nějak podívat.

Minulej rok asi ne, možná předtím.

No že si říkala, že nějak nejdeš, ale že ses jak přijela podívat.

My jsme se nějak s Terkou nějak domlouvali, ale myslím si, že to pak to nějak neklaplo, ale myslím si že to bylo rok před tím ještě.

Já se tam právě taky s Terkou pokaždě ve stánku, tak vím, že jsme se tam nějak minuly. Pijesh nějak malý pivka ne?

No no jo.

Takže vím, že vždycky říkala Bára malý pivko je tady.

Smích. Já ti teď jako přemýšlím jaký to byl. Já jsem teda naposled šla asi ten 2017 si myslím. Jo protože 2018 to bylo myslím na konci dubna a já jsem 11 rodila, takže to už jsem nešla no.

No tak to se vůbec nedivím no.

No no. Smích. Ale jako stejskalo se mi jo, je to fajn, že když je dobrá parta tak je to super a zase člověk pozná tam plno zajímavých lidí a je to fajn no.

A teda když jsi nešla ty tak nešel ani ten tvůj kamarád?

Jo Kája ten chodí každéj rok ten chodí poctivě.

Jo ty Morávky jak jsi říkala, že jste poznali tak chodíš s nima jo?

Ne s tím Vaškem. Ti moraváci potom už nějak nešli ty už nějak nemohli. Ale s tím Vaškem jo a určitě tam poznal nové lidi a vím, že ještě absolvoval jiný pochody ještě někde asi třeba v Beskydech nebo kde. Někde byl ještě jinde to fakt jako chodí částic no.

No a ty jsi věrná Military nebo chodíš ještě jiný?

No byli jsme ještě to BLK. To je taky nějak ta stovka, ale to jsme nějak nedošli, ale to bylo spíš, byli jsme vyčerpaní to je jasný, ale spíš jsme to zvážili jako rozumově, že to nevycházelo časově a musím říct nebala úplně motivace v té době to dojít, protože nějak jsem se vlastně nastěhovala do vysněného domečku a to mi hlídala psa můj táta a mě se prostě tam jako už hrozně chtělo bejt. Takže jsme se potom prostě všichni domluvili, že končíme a zabalili jsme to.

No a na to Military víš proč se to chodí?

No jasně tak ta myšlenka jako založení toho pochodu je úžasná a není to jenom o tom, že člověk ví proč to je kvůli pochodům smrti, který byli, ale že na ně i v průběhu toho pochodu si vzpomeneš, protože jako, že je ti prostě ouvej, jo jsi unavená, ale stejně si říkáš, že je to jako nic proti tomu co ty lidi absolvovali, že jo. Jako ne jenom jak museli unavení nejenom fyzicky ale i prostě po psychický stránce. Strach o život, blízký, buď už nebyli nebo prostě nevěděli kde jsou, ale je to hrozný a je dobře, že se tohle pořádá, aby si to lidi tímto způsobem připomínali. Já jsem byla hrozně ráda, že se to takhle úplně rozkríklo a že já nevím kolik nás šlo ten první rok ale prostě fakt ty další roky se na to nabalovalo další jako množství lidí. To je jako fantastický, že jo. Všichni to řeknou svým známým a taky mediálně něco, že jo v novinách, na internetu, že jo tak to je super. To je prostě dobře.

No a ty teda jdeš tu stovku tak potom tam teda spíš? Nebo zůstáváš tam nebo odjíždíš rovnou domů?

No my jsme po té sedmdesátce ten první rok tak jsme tam spali, ale další rok to jsem pak jela domu. Po té stovce asi taky myslím, jo. Po stovce taky. To teda ta cesta, to řídil vlastně Kája a já jsem potom řídila z Chvalšín což mám já nevím patnáct kiláků od domova a myslela jsem si, že už to nedojedu jako. To jsem byla fakt utahaná no.

No to se nedivím. Po tolika kilákách v nohách. Vždyť tě musí bole šíleně ty nohy ne, tak ještě mačkat pedály.

No ono jako když po té cestě ke konci jsme měla hroznou krizi, k tomu se pak asi ještě dostanem, ale jela jsem do cíle tam jsem si chvíli sedla. Myslela jsem nejdřív, že úplně teda skolabuju, ale po té chvílce odpočinku ti zase přijde refresh, jako že si říkáš, že by jsi klidně dvacet ještě ušla no a pak spíš funguje to, že člověk jako nespí a to je nejhorší no a nohy ty začnou jako takový to namožení bolet až druhý den. To je pak prostě jako hustý docela no, ale manžel můj měl v plánu, že budeme sázet stromky jako smrčky u baráku takže jsme se do toho pustili a to jsem ho docela proklínala, protože jsem se nemohla ohybat, to jsem docela trpěla.

Jako druhý den po tom pochodu jste sázeli stromky?

No no no.

Ty jo.

Ono zase nejlepší je to rozhodit jo, když ležíš tak oni se ty svaly nějak zatáhnou a je to prostě na delší dobu takže je lepší se hned hejbat a já bych jako neseděla jo stejně bych prostě

vzala psa, šla bych se někam projít ale zrovna ten pohyb jako nahoru dolů ty dřepy to bylo peklo teda.

No to věřím. No a tvoje dojmy z toho prvního kdy jsi si teda řekla, že tu stovku dáš neproklínala jsi se potom?

Ne měla jsem velkou radost, že jsem to dala to bylo skvělý. Musím teda, ale říct, že kdyby tam nebyli kluci myslím tím ten Kája a Vašek, který hlavně řešili tu trasu tak potom ke konci posledních patnáct nebo dvacet kiláků bych normálně asi zabloudila bych nebyla schopná jako dojít dobře, protože já jsem úplně měla nějakou prostě jako stav před kolapsem - se omlouvám, že funím já jdu do kopce (telefonovala během chůze)- že normálně mě prostě jako měla jsem hroznej hlad, ale prostě už jsem nedokázala jíst jo prostě si třeba tahat nějaký sušenky prostě s nějakýho pytlíku prostě jsem na to byla hrozně unavená nechtělo se mi a tím, že jsem chvílemi nesla Vaškovi ty turistický hůlky a že mě je to úplně tak obtěžovalo v rukách, že jsem chvílemi myslela, že je zahodím. A normálně mi začala být hrozná zima, prostě mi úplně přestalo topit tělo jo, to jsem jako nikdy předtím nezažila. To byl hroznej stav jo. Úplně se vlastně vůbec nedokážeš zahřát a ona byla docela zima jo, že se ti nechce si tam někam sednout jako třeba odpočinout a při tom by to hrozně pomohlo jo, stačí fakt chvilinka jo, ale prostě v tý zimě, víš že když si na pět minut sedneš tak úplně prokřehneš a budeš úplně špatná jo. Takže jsem si normálně myslela, že to jako nedám jo, ale kluci povzbudili, takže prostě to dáš v pohodě. Ale říkám no pak v cíli si na chvíli sedneš a je to zase dobrý no.

No dobře, ale v tu chvíli to musí být šilenej nápor pro tvoji psychiku když říkáš, že jsi nervózní člověk, tak chápu, že procházky máš jako relax ale ten dálkovéj pochod nemůže být takovej relax no.

No to už není potom relax no. To je jako náročný no. Jako ta sedmdesátka je taky náročná, ale myslím si, že to furt jde jako jo. Prostě ta stovka už je hodně prostě jako no, ale já sebe vnímám když to řeknu fakt jako břečku jo, protože jsou lidi, který to běhají v pohodě jo skoro celý mezi tím, co neběží tak jdou jo doběhnou jo jsou úplně v pohodě jo. Nechápu jo pro mě je to něco. Já jako jsem hrozně ráda, že jsem to ušla, ale neberu se něco jako, že je to super jo.

Ty jo tak to já tě teda беру jakože něco super.

Jo tak děkuju.

A když jsi teda vyrazila na ten první tak ty jsi si jako něco zjišťovala nějaký rady jako od zkušenějších nebo takhle?

Nene to vůbec. Je fakt, že tak měsíc před tím pochodem jsem jako začala bejt nervózní. Jo, začala jsem přemýšlet nad tím, co prostě si s sebou vezmu, aby to nebylo moc těžký, aby mi nebyla zima a tak dál a ono, že jo to chce trochu promyslet jak s vodou, kolik toho vypiješ. Oni jsou sice ty checkpointy, ale jsou dva za tu sedmdesátku třeba, takže zase nechceš úplně tahat zbytečnou váhu no a ve finále jsem nesla úplně zbytečných věcí. Nesla jsem si jako docela víc jídla zbytečně, protože člověk stejně moc nejí jako při tom pochodu je to krásně vidět, že to tělo zas až tak nepotřebuje. Je taky fakt, že jsem během tý stovky taky zhubla pět kilo. Jenom vlastně přes tu noc, že jo.

Ty jo.

Takže ono vlastně nemáš chuť, takže ani nemáš potom ani sílu, takže to tělo sahá potom do zásob no. Jako fantastická je polívka. Jako polívka je grunt, to se říká a v tomhle případě jsou úplně fantastický. Potřebuješ vodu teplou něco v ní a to ti dodá takovou sílu, že je to úplně zázrak jo.

Takže vy jste se na těch checkpointech vždycky nějak zastavili, oddychli jste jo.

Jo jo. Ten první rok to bylo, ten první checkpoint je vždycky ve Volarech, ale první rok byl na tom hřbitově to znamená venku a byla hrozná zima. Vlastně tady ten rok ten první byl myslím, že bylo úplně nejhorší počasí. Říkám počasí a psychika jsou jako dva nejdůležitější faktory, který prostě totálně zatočí se vším. A to jak byla hrozná zima, ono pořád přelo, foukal studený vítr. Nahoře na Boubíně tam padal sníh, že jo, tam už bylo kolem nuly. A takže ten checkpoint venku, na tom hřbitově, bylo úplně peklo já jako celkově nesnáším stát, mě je hrozná zima jo. Já se prostě musím hejbat. Já jako nesnáším ani takový to, nikdy bych si nedala ani klobásu nebo svařák na vánočních trzích, protože já jakmile zastavím mě začne bejt kosa mrznou mi ruce takže vůbec jo. No a kluci si tam rozjeli na plynovém vařiči si tam ohřívali konzervu, takže mě začala okamžitě hrozná kosa, takže říkám jo jdeme prostě mě je zima. Nafasovali jsme tatranky, dobroty a tak a pak jsme se teda přesunuli zase dál jo. A ty další roky už byl tady ten checkpoint ve Volarech už v nějakým tom kulturáku, takže to bylo super. No a tam dáš tu polívku, že nosíme polívku vždycky v pytlíku a tam si jí necháme zalít horkou vodou a můžeš si tam dát čaj, kafe. Kafe je pro mě neuvěřitelně životabudič takže super. No a zase dostaneš nějaký dobroty a třeba namazané rohlíky takže fajn no.

No a tu stovku vy jdete třeba, jak dlouho?

Tu stovku jsme šli ty jo asi 23 hodin. Jako bylo to na knap, protože to musíš stihnout do 24hodin. S tím, že my teda jako nespíme. Některý lidi spí, jo že odpočívaj a pak jdou dál. To my nespíme, ale zase nechvátáme. My chvátáme vždycky ze začátku to jsme nasadili hodně svižný tempo, když jsme byli svěží, ale potom jako když už jsme unavení tak jdeme pomalu jako když jsou hospody, tak se zastavíme v hospodě. Jako nejdem to na čas, jako že by jsme pospíchali abychom měli dobrou čas to ne.

Není to ani pro vás ani žádná priorita, aby jste ten čas měli lepší nebo tak?

Ne.

Nerešíte?

Ne ne. Hlavně, aby byla zábava, aby to bylo na pohodu a chcem taky něco vidět víc, že když někoho něco zaujme tak se tam jdem kouknout a tak, takže to.

Si děláte ještě takovýhle zacházky při těch stovkách jo?

Jo ale jako malý, malý. Zrovna ten první pochod, to jsme zabloudili dvakrát s Kájou. Hlavně na tom Boubíně jsme se nějak motali, protože turistický značky jsou, ale kolikrát ty stromy se značkama se vykácej a to jsme potom šest kiláků nachodili navíc. To potom každé kilák se už fakt jako počítá, když zabloudíš tak tě to štve, že jo.

No a teda když říkáš, že nespíte, tak nemáš potom pocit, že spíš za chůze? Nějaká ta robotická chůze jenom nebo tak, že už prostě jenom tak jdeš a nevnímáš?

Ne ani ne. Ne to jsem měla fakt až při tom nějakým koncovým stavu. Jako že mi pomáhalo fakt si počítat jakože raz dva raz dva, jako kroky. Jinak jsem měla pocit, že už zůstanu stát, tam si padnu. No ale jinak ne. Ale je fakt, že ten spánek jako připravit se pro mě na pochod znamená, né nachodit nějaký kiláky navíc nebo tak, ale dobře se na to vyspat, protože jeden rok jsem se vyspala blbě málo nebo nevím prostě a bylo to strašně znát. Byla jsem hrozně unavená všechno mě nějak víc bolelo, to je zásadní věc no.

Jasný. Což teď kon s dětma je asi nereálný což?

No no spíš jako nechat je všechny tři na krku manželovi a odcestovat v pátek na večer a vrátit se v sobotu někdy večer nebo v noci nějak to teď nevychází no. Je potřeba se na ten Death march přihlásit s předstihem, že jo a s těma dětma člověk nikdy neví. Nevím třeba onemocní, začnou zvracet a pak jako stejně nejedeš, že jo.

Jasný no.

Takže zatím to k tomu není no. A nevím jestli se k tomu vrátím jako hrozně bych ráda, ale je fakt, že s těma dětma jsem na sebe taková jako opatrnější a hlavně jsme se všichni shodli já, Kája i Vašek, protože všichni máme jako nějaký starý zranění jo. Já mám prostě jsem si trochu oddělala kolena trochu na kole, jsem se nějak přetáhla. Kája má taky z fotbalu zraněný koleno a Vašek ten nevím teď přesně co na noze, ale prostě něco na noze. Takže ono potom kolem toho čtyřicátého padesátého kiláku to začneš cejtít a ta bolest se stupňuje prostě jako a je to potom už. Mě třeba to koleno hodně vystřeluje a při každým tom pochodu jako přemýšlíš jestli ti to za to stojí si tu nohu jako oddělat úplně.

No jasný.

Takže nad tím přemýšlím jestli to ještě chci chodit tyhlety vyšší trasy, abych tomu kolenu ještě nepřidala, protože mě ta chůze fakt jako hrozně baví a nedokážu si představit, že bych nechodila. Tak si říkám možná lepší fakt každý den dvacet já nevím do smrti než jako jednou za rok nebo dvakrát za rok nějakou stovku a pak jako chodit o berlich.

Jasný no. Už taky musíš trochu myslet na sebe když máš děti, že jo, abys to nějak zbytečně nepřetáhla.

Hale a medaile máš doma třeba nějak vystavený? Je to pro tebe nějaká..

Ne nemám. Mám je jako v šuplíku, ale jsou pro mě cenný, protože jsou krásný a nikdo si s nima dal práci, to jo, ale pro mě je jako nejdůležitější fakt ten pocit, jako že jsem to zvládla sama pro sebe a hodně se mi líbí ta myšlenka. Prostě jako dost často nad tím přemýšlím celkově jo, v jakým žijeme blahobytu jak se máme prostě skvěle. Myslím si, že teď díky tomu koronaviru to bylo jako docela vidět, že lidi začali přemýšlet jinak, když najednou jako nemohli do obchodů, každé začal přemýšlet jestli bude prostě chleba a jiný věci. Tak jako v souvislosti s tím to myslím, že nad tím docela často přemýšlím, jak ty lidi dřív, co tam museli zkusit jako v koncentracích a těhle hnusech odporných jo, to je pro mě jako důležitější no. To, že je medaile jako super no.

Jasný, taková přidaná hodnota k tomu. Hale a když teda jdeš tu stovku tak jako jseš, jako víš, jestli přemýšlíš nad něčím nebo úplně vypínáš?

Jo takhle jak kdy někdy ono se střídá, že jo jsou já nevím nějaká pasáže kdy je člověk na vrchole sil a když jdem takhle třeba tři nebo někoho potkáme tak je hrozná sranda, každé hází fóry a tak. Navíc ten Vašek miluje vtipy, takže ten nás furt sype vtipama. No a pak zase je takový to období, kdy na všechny jde únava nebo ta zima tak se třeba víc mlčí. To jsem ještě nedoplnila, jak si říkáte, co si povídáte a tak když jsme šli z toho Boubína dolů s Kájou tak tam byl prostě úsek úplně samej led jo a šlo se z kopce opravdu si každé hlídá, aby neuklouzl. Protože to je jednak konec pochodu a jednak prostě plno komplikací se zlomenou nohou a podobně takže jsme šli každé po jedné straně cesty a hlídali jsme jako značky abychom nezabloudili, protože jo je kolikrát nějaká odbočka a úplně nevšimneš si jí. Takže to probíhalo, že jsme jako byli furt potichu a hlídali jsme si, jenom jeden z nás řekl značka a za chvíli druhé značka a takhle jsme šli třeba pět kiláků. No a ještě teď teda zpátky k té otázce no a mě třeba nejvíc vyhovuje, jako že to je pro mě úplně nejvíc odpočinkový pro tu chůzi, že kluci si povídají svoje zážitky třeba z vojny, že já to vnímám tak jako na půl a bavím se tím, ale nemusím do toho nějak zasahovat, protože k tomu nemám co říct, takže to je pro mě třeba největší pohoda jo.

Takže jako myslíš, že je lepší jít ten pochod s čistou hlavou jo? Nějak se nad ničím se nějak tak vyloženě nezaobírat.

No ale no to trvá. 23 hodin je dlouho takže máš kopici času přemýšlet o ledasčem. Já třeba jako celkově moc nemusí telefon, jako cokoliv-volání smsky a tak, takže mě třeba vždycky hrozně obtěžovalo to když mi někdo psal tak co jak se máš, jak zvládáš, protože to je takový, co máš napsat v jedné zprávě, teď máš zmrzlý ruce, takže to jako vůbec. Takže pak člověk přemýšlí sám nad svými věcmi a do toho s těma kamarádka je psotě sranda no.

A stalo se ti, že si během toho pochodu, já nevím třeba, plácnu jo, že jsi třeba celý rok nad něčím přemýšlela a nevěděla jak to vyřešit a najednou při tom pochodu tě to osvítilo a už jsi věděla, že je to hloupost nad tím přemýšlet nebo takhle?

Ne to ne. Ale jako pro mě jako není zásadní. Pro mě poznání osobní je, že když máš pocit, že nemůžeš tak prostě ještě můžeš, je to tak jo. Kolikrát jako máš krizi, tu většinou míváme i při té sedmdesátce vlastně ten poslední úsek, že do Vimperka je dvacet kiláků po té silnici to je hrozný peklo. Hlavně psychicky, pořád vidíš před sebou tu hrozně táhlou rovinu a když tam dojdeš tak zase další hrozně dlouhý rovnej úsek někam po té tvrdý cestě. Z té bolí nohy, že jo. Navíc je to od čtyřicátého od pětáctýřicátého kiláku takže už tě ty nohy bolí dost jo, hřebíky. Takže tam jako máme už takovou svoji zastávku, kde jako sedíme a bejváme tam už jako dost vyřízení. Tam jako někdo někoho přemlouvá v podstatě, aby šel jo, protože ne já už prostě nejdu no a tak jako fakticky, že už jako nemůžeš, že se na to vykašleš, ale pak prostě zvedneš ten zadek rozejdeš to a jako zase to jde jo a říkám i po té stovce v tom cíli, ale prostě po chvíli to tělo, jo zase stačí kdyby sis dala ten čaj nebo polívku a jako normálně refresh a zase by si jako ušla jo. Je to prostě super.

No a jako když sis zašla ten první rok, tak sis neřekla, tak tady už mě nevidíte?

Jo to si říkám vždycky když to dojdem. Všichni to říkáme tak to jsme skončili. Jako minimálně ty poslední kiláky, protože hodně ty chodidla, že jo máš hodně ty mozoly nebo když ten první rok bylo to blbý počasí bylo to mokro tak žádný boty vid' naimpregnovaný stejně to nevydrží, že jo jít takovou vzdálenost v mokru takže máš strašný puchejře. Jako třeba Kája říkám to je velký sportovec a co tomu se objevilo asi po padesáti kilákách na prstu na noze to jsem

nikdy neviděla. Prostě úplně červenej prstenec krvavej jako sedřený kůže jo a to tohle je blbý, ne to, že jsi namožená, že nemůžeš ale tyhle ty jako fyzický bolesti nepřijemnosti. Tak to si vždycky říkáme, že už na to kašlem plus ještě teda ty zranění jo, to je taky blbý. Ale pak jako dojdeš do toho cíle, kdy všichni maj hroznou radost je tam fajn atmosféra a tak. Takže zase jako, ale zase asi stejně půjdem. Já si myslím, že to takhle mají jako všichni víš, že prostě jim to přijde super, že je to fakt jakási droga nebo nevím, že je to nutí pokračovat. Se střeba zlepšovat nebo tak.

Jako co jsem mluvila s několika těma pochodníkama tak říkali tak nějak to samý no, že proklínáš se a myslíš si že už to prostě nedojdeš a že končíš a že už tam nikdy neuvidí a pak stejně přijedou.

No no. A to jsou já vždycky říkám jo třeba manželovi nebo to. To jsou naprosto nepopsatelný nepřenositelný zážitky jo. Nejde jenom o nás jo o naši bolest nějakou tu srandu co tam zažijem nebo se i rozebíraj i vážný témata a tak, ale jde i o ty životní osudy lidí, co tam potkáš, že sleduješ jako leccos jo. Tam prostě hlavně ten první rok to podcenila jako velká část lidí, že to šli v lehkým oblečení. To jsme viděli, že normálně před Husincem, to máš já nevím třicátéjpatéj kilák nebo takhle to bylo fakt strašně hnusně jo ten studenej vitr a ten kluk byli oblečení jenom v mikinkách fakt lehký mikinky s tou hllkou jo a měli nějaký takový ty kecky ty plátěnky. No to když jsem viděla, no tam deš přes louky, kde byla tráva skoro ke kolenům. Já mám jako hodně dobrý boty a stejně jsem měla puchýře a furt si měníš ponožky zatuchlý, ale prostě tak oni šli takhle oblečení já se divím, že neumrzli někde. No a ten kluk nesl tu holku potom na zádech a to jsme úplně nechápali jo, to jsme chtěli až úplně brečet jo. Jako bylo to jako tak hezký jo, ale normálně to došli jako nakonec, ale myslím si, že už je to fakt hazard se zdravím jo. Bych se vůbec nedivila kdyby pak ta holka byla úplně vyčerpaná totálně, že by měla třeba zápal plic to je pak už úplně za hranici jo.

Jasný no. Ono si myslím, že tyhle ty pochody by asi měli jít lidi, co jsou nějakým stylem zvyklý tu fyzicku mít a asi trošku už ví do čeho jdou. Já si jako nedokážu představit jako že bych si měla říct, že jako půjdu stovku jo. Já jsem byla teďkon na dovolený v Českým Švýcarsku a chodili jsme tam, že za jeden den jsme tam měli třeba těch dvacet kiláků jo, ale pak jsme druhej den prostě museli mít oddych jo, protože já už bych jako nešla. A ještě jak jsou tam samý ty kopce tak pro mě nereálný.

Ono je jako i důležitý brát ten terén jo fakt, že ten Death march nebo ty BLK tam jsou jako velký převýšení, že to je fakt masakr. Zase převýšení záleží v jakým jdeš terénu tam prostě. Já nevím ujdu jako v pohodě bych řekla pětatřicet kiláků nechci říct, že nemrknu ani jo, ale jako prostě normální trasa pro mě. Třeba ve Vysokých Tatrách ujdeš za ten den patnáct a jsi úplně vyřízená, protože jdeš po tvrdým, samý šutry a pořád z kopce anebo do kopce jako v podstatě tam není rovina no tak taky to je velký rozdíl. Je to hrozně relativní, ale taky si myslím, že když máš natrénováno tak stejně jakmile se ti objeví puchýře nebo něco tak můžeš mít natrénováno, jak chceš ale tohle je prostě bolest a pak to vydržíš anebo ne no.

To víš, tam hraje i šilenou roli to počasí. Ono když vycházíš a nesněží a přicházíš a sněží tak je to taky něco jinýho.

Jo a ono i když jdeš a je hezký jo tak udělá se ti blbě nebo něco jsi unavená jsi unavená dáš si sušenku, chvílku jsi odpočineš a jsi jako nová jo. Nebo aspoň já to tak mám jo, jako kdybych šla od startu. Ale když máš hnusně tak si nesesedneš, jdeš fakt jako v kuse a jo to je na tu psychiku prostě blbý a musím se hejbat i když teď zrovna nechci musím to prostě jako překonat, furt to překonáváš vlastně. A další věc jo, nikdo z nás kdo chodí do práce, si nebere po tom volno, aby měl tři dny dovolenou, že jo, aby si užil klidu, aby si odpočinuli. Proto jak jsem říkala, jak ten Kája měl krvavej prstenec ten to potom kvůli tomu vzdal, protože jak dělá pokrývače jako jo on by jako došel v neděli by si nějak odpočinul no, ale pak bude celej tejden stát na žebříku někde na střeše s takhle bolavou nohou, tak to je prostě šilený, že jo.

No jasný.

Tak to jsou potom zase takový ty další důvody no.

No a ty s sebou táhneš teda jako nějaký jídlo a pití jo?

No já jako pití mám kupovala jsem si dva takový jako ionťáky a vodu jo, ale k jídlu spíš jako sušenky, protože to je pro mě takovej ten rychlej cukr, ten na mě docela funguje. Já jako jinak jím hrozně moc, ale při těchhle akcích mi stačí jenom nějaká rychlovka. To jako vůbec není nálada na to si dát jako nějaký velký jídlo no a to pak v tý hospodě když to jde tak polívka no.

No a když to dojdete máte nějaký rituál, že si třeba zajdete na pizzu nebo já nevím prostě něco s těma s kterýma jsi šla?

Ne ne. Tenkrát jsme teda jako sedli, v tom stanu jsme seděli ještě docela dlouho to jo pak ten rok na to už byla u toho Vodníka otevřená ta restaurace takže tam jsme si dávali něco dobrýho a jinak když jako docházíme, jak říkám nechvátáme kvůli času tak prostě už jsme jako ve Vimperku v tom cíli ale nebo ne v cíli, ale už jsme jako v obci a ještě nám zbývá dojít kilák do

toho kempu Vodník, kde je cíl, tak prostě si tam dáme ve Vimperku někde v hospodě jako pivko a něco jsme si dávali něco k jídlu, že se jako ještě pokecá a pak jdeme teprve do cíle. Protože je nám jasný, že když dojdeme do cíle, tak se dolů do té hospody prostě znovu vracet nebudem, to už by se nám prostě nechtělo no.

A po tolika kilákách je ještě nálada si dát pivko jo?

Jo jo je. Jako decentně. Spíš kvůli tomu pokecu. Já už chci jako kávu, já jsem s tím fakt jako nemocná, ale je to dobrý, že všichni jsou jako plní těch zážitků a tak si to chceme ještě jako sdělit, protože v tom kempu jsme se jako už hodně rozjžděli. Kája tam teda jako zůstával, ten tam spal, ale já jako s Vaškem jsme už odjížděli domů, tak ještě spolu jako chvíli pobýt a shrnout to a tak no.

Jasný. Hale Baru já už tady mám půlku rodiny, tak budu muset končit. Já to během týdne budu tak nějak sepisovat, tak kdyby mě ještě něco napadlo, myslíš, že se můžu ještě ozvat?

Jo jo jo. Hale jestli to bude, že to nebude na nějaké delší časový úsek tak v pohodě to zvládnou i z domova jo.

Jasný. To já bych ti dala vědět kdyby náhodou. Moc ti děkuji za pokec, bylo to příjemný a moc děkuji za ten čas.

Já moc děkuji za otázky, super jsme pokecaly a když budeš ještě něco potřebovat tak zavolej a doplníme to.

Super já ti moc děkuju za tvoji a ochotu a tvůj čas.

Já ti držím moc palce ať ti to dobře dopadne ty státnice a tak. Chtěla jsem se tě vyptat, třeba si ještě zavoláme na věci kolem školy víš, jak to dáváš a tak s prací a to tak třeba se ještě uslyšíme.

Hale klid'o se ozvi kdykoliv budeš chtít můžeme o tom pokecat. Není problém.

Dobře tak jo hale měj se krásně.

Taky taky.

Příloha 6.

Ahoj já jsem ráda, že jsi si na mě udělal čas.

Ahoj.

Bude to všechno anonymní, takže nemusíš vůbec sdělovat svoje jméno, ale u tebe to asi...

Ahoj já jsem Luky.

Anonymní úplně nebude, když jsi jeden z organizátorů toho pochodu. Já studuju v Budějovicích pedagogiku volného času a na základě toho jsem se rozhodla dělat diplomovou práci na téma vašeho pochodu. Zkoumám ty pochodníky, co chodí ty nejdelší trasy u vás.

To my víme, tys nám o tom říkala, my jsme ti dali souhlas a jsme moc rádi.

Přesně tak a taky jste mi pomohli sehnat ty pochodníky přes ten facebook.

Přesně tak.

Díky tomu se mi vlastně ozvalo asi šest pochodníků, s kterými jsem udělala rozhovor, takže od nich už mám tak trošku potuchu o tom o co v tom pochodu jde, ale jestli mi teda můžeš říct ty z tvýho hlediska jako proč jste to založili, jak to bylo, jak dlouho to vlastně běží.

No já to vezmu od konce. My jsme víceméně pochod zakládali zhruba před sedmi osmi lety dneska už, kdy jsme tak jako seděli s kolegou a přemýšleli jsme, co udělat nebo respektive on už něco takovýho zkoušel, tvořil a přišel s vizí, že by chtěl udělat něco pořádného, aby to mělo jméno nějakou historií, bylo to na něco navázaný něco jsme tím připomněli a nebylo to úplně jenom, že svoláme lidi na jedno místo, oni zaplatí nějaký peníze, my jim něco rozdáme a oni se zase rozejdou. Tak jsme vymysleli tuhle variantu. Úplně na začátku to bylo rok 2013 2014 nějak tak tak jsme udělali jenom jednu kategorii, která měla asi sedmdesát kilometrů a přišlo nám na ní asi 200 lidí. Pak jsme přemýšleli jak to zlepšit. Postupně se to samozřejmě tvořilo. Nebylo to, že jsme hned poprvý vystřelili nějakou senza variantu. A proč jsme se k tomu rozhodli. Rozhodli jsme k tomu protože jsme vojáci a chtěli jsme připomenout část tý vojenský historie kdy pochody smrti se chodili v podstatě na konci II. světový války, těch bylo nejvíc, ale po celou dobu II. světový války. Bylo to proto, aby nebo jednoduše řečeno, aby nacisti ušetřili za transport nechťeli to platit tak ty lidi z jednoho tábora do druhýho vyhnali pěšky, kdo po cestě umřel, ten po cestě umřel. Úplně se k nim nechovali jako dobře a my jsme chtěli jeden, kterej se šel tady v Jižních Čechách připomenout a je to pochod smrti, kterej šel přes Volary a skončil v Husinci, objevili se ti lidi na Kvildě tady na těch částech Jižních Čech a ten jsme si vybrali a ten chceme připomínat i v těch prostorách nebo v těch původních trasách se to chodí, takže proto tady to.

No a v těch prostorách je vlastně i nějak chráněný území ne to tam máte teda všechno zajištěný?

My jsme původní variantu měli právě do národního parku na Kvildu což nám hnedka první rok vysvětlili, že to jako nepůjde. Jako důvod si dali, že pochod pořádně v dubnu v jarních měsících a že tam probíhá hnízdění nějakýho ptáka. Už ani přesně nevím co to bylo tak do národního parku nám to zakázali tam je nutný samozřejmě to mít povolený nahlášený a všechny další věci. Tak jsme to otočili do chráněný krajinný oblasti CHKO Šumava k Boubínu a dál do Volar. A tam v podstatě tam stačí když to oznámíme na CHKO a ty lidi se chovaj tak jak se maj chovat. To znamená chodí po vyznačených trasách, nikde nic neplení netrhaj, nezůstane po nich bordel. Což teda musím říct, že se to zatím daří. Ono jak to chodí čím dál víc lidí, dneska už jsme na nějakých dvou tisících, tak uhlídat to je samozřejmě složitější, ale daří se nám to. Zatím, co jsme řešili nejvíc, tak že někdo přelezl nějakou ohradu, oboru, takže zatím v pohodě v tomhle směru.

No já si myslím, že dokonce jeden z těch pochodníků mi říkal, že tam přelezaj nějakou oboru.

Joo je to možný, tak lidi jsou samozřejmě různí. Ona ta nejdelší kategorii ta jednotlivá nejdelší kategorie je filozofií udělená tak, že lidi si sami vybírají trasu oni musí projít tři kontrolní body, respektive start, dva konkrétní body a cíl a kudy jdou tak to je na nich. Oni maj instrukce, souhlasí se vším, podepisujou všechno, že nesmí nic přelézat nic ničit nic přeplavávat nevím slaňovat a další další věci. Ale je to samozřejmě těžký a dneska to lidi berou i jako zážitek, zvlášť ti, který to jdou po třetí po čtvrtý po pátý tak už ví kudy půjdou už se na to připravujou další rok si hledaj ty trasy trochu jiný a zábavnější. Takže občas se stane, že něco takovýho se stane. Nicméně tu trasu nevytyčujem, takže mi nenutíme nikde nikoho nic přelezkat nebo chodit někde kde nemá, to si oni volí sami.

Vy dáte prostě na kterých těch bodech se mají ukázat a pak si trasu vybírají sami.

Body jsou známy tady u týdletý...nebo když to úplně objasním, jsou tři kategorie kdy nejdlejší se jmenuje Extrem a tam je právě určený výchozí místo, dva kontrolní body a konečný místo a jak to ti lidi projdou to je na nich. Pak máme dvě další trasy, kde ta trasa je stanovená. Ta trasa Walking je třiceti kilometrová je daná po turistických trasách tam není možný uhnout, tam se jde prostě z Vimperka na Boubín a zpátky a ta 12kilometrová trasa ta vede v okolí autokempu Vodník takže tam taky není možný, aby někdo někam sešel z cesty nebo uhnul do nějaký přírody. Takže tam jde opravdu jenom o tu první kategorii kdy ty lidi můžou se nějakým způsobem uhnout ale děje se to minimálně. Přitom počtu účastníků jsme na tom docela úspěšně dobře. Horší problém je silnici mezi Vodníkem a Husincem, kdy tam ty lidi chodí v noci. Jsou teda perfektně osvětlení je to opravdu blikající štrůdl lidí, ale tam kdyby náhodou se něco stalo tak tam je to asi nejrizikovější, co se toho pochodu týka.

No a ty jsi říkal, že teďkon se to už blíží k dvou tisícům tak na kolik jste začínali ten první ročník?

No první rok si myslím, že to bylo něco kolem dvou set. Něco mezi 190 až 200 ono pak jedna je kdo se registruje kdo zaplatí a kolik nakonec těch lidí přijde na místo. Ale oficiálně říkáme, že první rok bylo 200. Potom jsme přidali kategorii 30 kilometrů. Ty počty se druhé třetí rok drželi nějak okolo 350 až 400 až potom se to malinko zvedlo. A víceméně teďkon poslední dva tři roky je to kolem 1500 až do těch 2000 účastníků, který byli v tom loňském roce, kterej jsme bohužel museli kvůli pandemii přeměnit. Nicméně tam už jsme šahali opravdu na 2000 lidí a to je i náš strop. On ten autokemp taky není nafukovací všechno se tam nevejde a je problém s parkováním aut. Nechceme to úplně nechat parkovat na soukromých pozemcích, byť by to bylo domluvený, takže využíváme jen ty prostory autokempu a tam ty 2000 bude strop.

Jasný a když takhle, tak máš přehled o tom kolik lidí chodí vyloženě ten dálkový těch 70 až 100?

No to je taky docela sranda. Nevím jestli úplně na to máme čas se rozmluvit, nicméně my jsme začínali 70 kilometrů, přidalo se třicet, pak nás někde napadlo 12. Najednou se jeden z našich účastníků, kterého samozřejmě máme rádi a tak vtipně si o něm říkáme, že furt vymýšlí nějaký nesmysly. Nicméně on se nás zeptal, jestli může jít dvě ty kategorie a dát si 100 kilometrů v kuse a my říkáme aha tak to zkusíme 100 kilometrů no tak dobře. A najednou koukáme na těch 100 kilometrů se přihlásilo asi 200 lidí, říkáme hm tak to nebylo úplně jako marný. Tak jo tak jsme to zkusili, jeden rok byla jenom ta stovka, pak nás napadlo právě přidat tu krátkou 12kilometrovou pro rodiče s dětma a pro maminky aktivní, který chtěj s prckama něco odejít a najednou zase se ozval tenhle ten šmudla a říká no kluci to je super tak já když to dám všechno dohromady tak ujdou 117 nebo 112. Tak říkáme no počkej to už jako neblbni 117 to už je jako docela hýpa za nějaké 36 hodin a on ne ne to bude dobrý to zkusíme. Tak to samozřejmě ušel, protože on je zvyklý chodit a neměl s tím problém a najednou další rok když jsme to zavedli jako oficiální kategorii tak tam zase bylo 200 lidí. Tak říkám hale to není možný 200 lidí na 117 kilometrů. Ty lidi většinou nechodí nebo prostě jo z těch 200 lidí je tam 10 %, 20 %, který jsou zvyklý chodit a maj to vyloženě jako sportovní zážitek a zbytek jsou takový, že to jdou zkusit jo. Dokonce se nám stalo, že přišli dva lidi na start, tam je to startovní samozřejmě vyšší kvůli organizačním věcem, zaplatili přes 3000 startovní a za dvě hodiny jsme pro ně někam jeli, oni nám poděkovali za zážitek, že tam někde mrzli u stromu a jeli domů jo. Což náš cíl není jako někomu odrbat prachy ani nám už se jako nelíbí, že to jde někdo zkusit, ale je to prostě nabídka, oni ty lidi to berou jako výzvu svojí. A teďka nám dokonce ten jeden pán, co nás do toho nahecoval psal, jestli by nebylo možný, že bychom dávali stužky za odchozený kola, že ještě by si jako přidával a napadlo ho 200, 250 kilometrů, tak to už jsme mu řekli, že jako ne. Protože už bychom jako úplně nechtěli hlídat lidi, 200 dalších lidí, který by se přihlásili na kategorii na trasu 200 kilometrů a víc. Takže takhle to tak nějak začínalo nebo vznikalo. A dneska ty trasy ta nejdlejší má 117 a je vidět prostě na těch lidech, který přijdou druhé den o půlnoci nebo v jednu ve dvě ráno maj šest, sedm, osm hodin do konce a ještě maj před sebou 12 kilometrů, že na tom jako nejsou nejlíp, ale je vidět, že ti to prostě daj.

No a ty třeba zkoušel si to jít těch 70 nebo 100 nebo i těch 117?

My máme samozřejmě nachozeno hodně jako vojáci, my jsme objeli většinu pochodů, který se u nás dělali na začátku těsně před tím. A asi samozřejmě, jestli by jsme to dali asi dali nějakým způsobem, jestli za ten čas, asi jo. My zase samozřejmě to řešíme trochu jinak. Tam je otázka jak se na to člověk připraví. Samozřejmě když člověk to takhle organizuje plánuje už to moc nechodí a je potřeba se na to připravit. Takže párkrát doma vzít ty prcky někam na kratší trasy, pak si i něco zkusit. Ono to není jenom o tom ujit to v kuse těch 117, ale jak se na to připravit, jak si vzít věci. Jo zamyslet se jaký ten pochod víceméně nabízí komfort, když to tak řeknu. Ono když to vezmete, že se s každou tou kategorií vracíte zase zpátky do kempu, tak třeba z mého pohledu nechápu proč si ty lidi berou věci nějaký jo. Oni přesně ví, kde skončí nebo co

projdou, přesně ví, co na těch jednotlivých stanovištích dostanou za občerstvení. Co se týká těch nejdělsích kategorií ví, že se vrátí zase do kempu tam maj většinou svoje auto, nějaký svoje zázemí takže tam je prostor pro nějaký přebalení, výměnu věcí a ta vzdálenost mezi jednotlivými kontrolními bodama není větší než 30 kilometrů. Takže ty lidi ujdou v etapách 30 kilometrů, vždycky se vrací zpátky takže je to zase jenom o tom jakou si oni zvolí taktiku udělaj strategii můžou normálně spát mezi tím. To je na nich oni maj 36 hodin na tu nejdělsí trasu na tu 117 a co dělaj mezi tím to je na nich. My bychom to samozřejmě zkusili ušli bychom to nejspíš. Jestli bychom byli v pohodě, to bychom samozřejmě nebyli to nikdo netvrdí, ale asi bychom to dali. Já jsem to dal na kole na začátku, jsme to potřebovali otypovat tu trasu jestli je to schůdný, sjízdný. Některý ty body, je to Šumava takže je to náročný o to je to taky náročnější, proto i ty lidi nemaj vůbec nic proti tomu když to prostě nedaj. My se s nima loučíme v podstatě bez nějakýho nároku na ocenění, poděkujem jim oni taky a už jsou prostě natěšení na další rok, kdy to zase zkusí a překonaj sami sebe. Ta Šumava tomu dává dost.

To vím, že ti pochodníci říkali, že kolikrát vycházeli a přišlo a přicházeli a sněžilo a že vlastně i když se třeba celý týden připravovali, tak potom jedno počasí jim to celý zhatilo no.

No to bylo super. My jsme jeden rok připravovali od čtvrtá, připravujeme to vždycky od čtvrtka to jsme se spálili, všichni měli spálený čela. V pátek jsme brutálně zmokli, v sobotu jsme pořádně vymrzli a v neděli ráno jsme se budili a bylo všude deset centimetrů sněhu. Tam to bylo nádherný. Takže jsme prožili čtvero ročních období ve Vimperku a Vimperk je na to úplně skvělej.

No a říkáš teda od čtvrtka. Takže od čtvrtka už tam začínají najíždět ty pochodníci nebo..

Některý takový ty skalní jo. My máme ze čtvrtka na pátek to staví ten organizační tým, je třeba tam vybudovat nějaký to zázemí tam připravit bufety, označit tu krátkou trasu tak nějak nasmlouvat všechny ty kontrolní místa nebo nasmlouvat převzít a otevřít je připravit je. Kluci vaří tak aby pochodníci dostali teplý jídlo a nebylo to někde z pytlíků a víceméně ti skalní, který fakt s náma jsou od začátku tak přijedou už ve čtvrtek a my to máme jako takovou welcome party, kdy se něco popije, pokecá se. My ty lidi taky nevidáme celý rok. Dokonce jsem se na jednom ročníku potkal s klukem, kterej mi říkal příští rok budu v Afganistánu říkám já tam budu taky a dokonce jsme si tam dali spolu kafe, potkali, pokecali jsme tam a bylo tu super, byl to Slovák. Takže i tyhle ty vztahy a vazby tam docela držíme, když to jde. A tak nějak jak se přes rok nevidíme nebo si jenom napíšem, tak tady máme tu chvilku čas. Protože ty lidi, my jsme si mysleli, že ujdou ty svoje kategorie a potom bude nějaká párty, ale ty lidi né. Ty lidi se vždycky sbalí a někam zmizí, protože jsou úplně vyčerpaný a je to fakt náročný. Není to prostě taková sranda jako by si ušli 10 kilometrů a byl to jako fajn sportík a pak by si tam s námi někde popili pár piv. Fakt to je docela výkon.

Jako co jsem mluvila já s těma pochodníky tak všichni se seberou a jedou domů, nikdo tam nezůstává, že jako třeba přijedou dřív, že si tam daj pivko, jako na cestu, ale nikdo z nich tam potom nespí. Tak já vůbec nechápu, kde se tam potom berou ti v tom stanovišti. Jestli tam opravdu zůstávají jenom ti, co chodí těch 30 kiláků.

Hale je to daný i tím počasím. My jsme vůbec nevěděli na začátku, že takovýhle počasí bude. My jsme říkali hale musíme to naladit tak, aby bylo hezky a je pravda, že pět let nám úplně pravidelně vyšlo, že týden před tím a tejdén potom bylo nádherný počasí a vždycky ten víkend sněžilo nebo prostě přišlo. A jednou se nám povedlo, nějakěj šestej ročník, jestli si to dobře pamatuju, že v tu sobotu odpoledne bylo fakt hezky a to vím, že holky v bufetu měli problém a my všichni, co jsme měli auta, co jsme zásobili tak jsme vykoupili úplně celý Vimperk, vykoupili jsme úplně všechno i nějakýho soukromýho řezníka a v podstatě na nás holky vždycky jenom zahalekali, co chtěj koupit. To tam všichni zůstali naopak, tam byla celá louka v tom Vimperku plná lidí. Všichni chtěli pít všichni chtěli jíst a my právě, jak jsme byli zvyklý těch pět let, že se všichni sbalí a zůstane tam pár takových odhodlanej, který se vyspí do rána a ráno vstanou a daj s náma ještě snídani a pak teprv odjížděj. Tak to byl problém, to jsme opravdu jezdili a pak už jsme těm lidem museli říkat, hale musíme tady změnit tohle tohle, tady vám dáme jinej typ párků, tady dostanete jiný pití, protože už fakt nic není. Naštěstí to bylo úplně v pohodě. Tam fakt jezdí lidi, který znaj a ví, který s náma jezdí několikrát, že nikdo nechce ošidit, poškodit, okrást. Ti co jedou poprvý jsou strašně překvapení, jak to funguje a tyhle ty věci nejsou vůbec problém. Tam si to chtěj všichni právě užít, všichni chtěj pokecat, všichni chtěj si užít krásnej den a tady zrovna vyšlo i počasí a to, že měl někdo 70, 100 kilometrů v nohách to bylo jedno, prostě se tam vykydnuh na louku a někdo mu tam nosil pivo úplně to bylo super no.

No a ty říkáš ty vojáci, tak v tom zázemí ti pomáhají jenom vojáci?

My to pořádáme, protože my jsme vojáci. Ti jakože hlavní organizátoři vychází to ze Strakonického protiletadlového pluku a konkrétně z druhý baterie, kdy tam dá se říct prakticky to pořádaj kluci z druhý baterie. Různě tak mění svoje pozice, ale v jádru jsou z té druhý baterie, jezdí s náma taky od začátku. Některý dá se říct, že zhruba polovina kluků ví, co bude dělat, jak to bude dělat, protože tam jsou od samýho počátku. Zbytek se tak nějak obmění, ale pak se do toho dostanou. Pak nám pomáhaj holky z civilu, hlavně bufet zajišťujou holky, protože je to příjemnější když tam bafne na ty chlapy, protože chodí hodně policajtů, vojáků, hasičů když tam na ně bafne pěkná holka než nějaký fousatý chlap. A my spíš řešíme nějaký provozní věci jako jsou kontrolní místa, jako je zabezpečení. Teď se nám i povedlo s tou armádou navázat spolupráci, ona je to přece jenom civilní akce, kdy oni nám zabezpečí nějaký auta na to abychom to mohli zabezpečit. Plus nějakej materiál jako stany, aby měli kluci, kde spát. Už jako ta spolupráce je docela příjemná, protože na to nejsou negativní ohlasy jsou spíš pozitivní. Takže víceméně se snažíme i tak nějak propagovat tu armádu. On ten výtěžek, který my z toho máme nebo který zůstane tak se věnuje fondu Solidaritu, nadaci policajtů, hasičů a na další charitativní projekty, který tak jako obměňujeme, aby to nebylo stejný.

Na tom se teda domlouváte vy jako organizátoři jo, kam ty peníze půjdou?

O tom se domlouváme tak nějak, jak to cítíme a hlavně kolik toho je. První ročník z těch 200 lidí, tam zbylo pár tisíc a úplně původně jsme to chtěli dávat na obnovu hřbitova jenže ten hřbitov je docela obnovovanéj a udržovanéj od města Volary a případně od dalších organizací. Tam toho moc udělat nejde a my jsme nechтели jenom hrnout peníze a vymlouvat se, že to dáváme na obnovu hřbitova a vlastně se tam nic neděje. Takže my jsme to od nějakýho třetího, čtvrtýho ročníku rošířili a dneska v podstatě už si spíš vybíráme ty charitativní projekty tak, aby to mělo nějaký smysl. Nám se povedlo vlastně až v loni vybrat částku přes 150 tisíc, ale to zase bylo tím, že to spousta lidí odřeklo, že řekli jo pandemie, dobrý my ty prachy nechceme. Není to vaše vina není to naše vina a prostě to věnujte tak jak to věnujete. A my jsme fakt tu částku když někdo řekl, že to nechce tak jsme celou tu částku započítali do té charity a vyšlo to prostě pomalu ke 200 tisícům, tak jsme si mohli dovolit udělat něco pořádnýho. Ty roky předtím to vychází 50-60 tisíc a s tím se jako dělá řeknu těžko charita. On se nám každěj směje on říká vy jste blázni vy nám tady dáte deset tisíc, což je přepočtu pro ně něco, ale z našeho pohledu my bychom byli samozřejmě rádi kdybychom mohli rozdávat milióny a cejtít se na to, že můžeme němomu pomoci víc, ale aspoň takhle to nějakým způsobem jde a věříme, že to tak půjde i do budoucna. Dneska v podstatě jsme zase rozjeli už 8.ročník a dá se říct, že po loňských změnách už zase máme nějakých 250 lidí registrovaných. Takže ono to nějak, snad to pojede a snad se nám to povede uspořádat a bude to zase tam kde to bylo.

Takže vlastně když teď byla ta korona tak vy jste vůbec nepořádali nebo to nějaký svoje pravidla teď'kon?

No my jsme nemohli. My jsme měli termín první týden v dubnu a 10.března vyhlásili nouzový stav a zdravotní organizace vyhlásila pandemii a tam to bylo takový divoký, protože to bylo pro všechny nový takže tam z toho byli všichni vyplašení, což je samozřejmě pohopitelný. Tam vůbec není bezpochybný to, že se to dělo, ale my jak jsme byli vlastně první ten pochod v té sezóně tak jsme na to museli nějak zareagovat. Možnost byla, že bychom tam postavili jeden stánek a tam by si ty lidi vyzvedávali ty medaile, ale zase jít těch 117 kilometrů bez jakýchkoliv zázemí to je prostě sebevražda, takže my jsme to překloupili do té roviny v souladu s pravidlami, že si to každěj může ujít u sebe nebo si to každěj rozdělí, ujde to v nějakých částech. Bude to individuální pochod, kdy vlastně chodit ven zakázaný nebylo a pak nám napiše adresu a my jsme jim bezplatně odesílali ty ocenění. V případě, že to chtěli. Ty lidi se mohli rozhodnout, že celej ten obnos, jak jsem už říkal, věnujou na ty charitativní účely, ale od každýho jsme potřebovali takovouhle odpověď. Jo od koho jsme ji nedostali v nějaký zákonný lhůt tak jsme museli rozhodnout víceméně za ně a pak ty peníze šly automaticky na tu charitu nebo jsme to řešili individuálně. Takže to bylo takový naprd. My jsme to měli všechno samozřejmě nasmlouvaný, ale tak se stalo takže tam nebyl problém. Věříme, že příští rok to už bude malinko jinak a hlavně už víme, jak to bude nebo můžeme tak nějak odhadnout, co vláda nařídí, takže my se k tomu můžeme postavit a byť by jsme neudělali to zázemí v celým rozsahu tak bychom ho roztáhli po celým tom kempu, kterej je dostatečně velikej v podstatě by se dalo zařídit startování na etapy a další věci, aby se to dalo uspořádat, alespoň v nějakým omezeným rozsahu, ale ty lidi mohli přijet a odejít si to v místě, kde se to chodí. 20:40

no a ty říkáš, vlastněže to pořádají ty vojáci, že ty si voják a vlastně i ten tvůj kolega je voják, tak když ste to vymejšleli tak to bylo primárně pro vojáky, tyhle ty složky, nebo spíš pro civil?

No, tam to bylo daný i tou náročností, ten začátek jsme v podstatě před sedmi lety neznali nikoho z civilu, kdo by byl zvyklej jít víc jak 300 m na tramvaj, nebo jak to říct (smích),

samozřejmě pár lidí jo, ale těch 70 km, protože nebyla jiná možnost, nebylo 12, nebylo 30, nebyly kombinace. Ty lidi si to v podstatě nemohli nachodit, jeden rok půjdu 12, druhý rok puđu 30, potom 42, pak puđu 70 a postupně se na těch 117 třeba dostanu, jo, za nějakých těch 5,6,7 let a třeba i dřív, záleží na tom jak budu chodit doma. Takže tam nás moc nanapalo, že by to bylo do civilu, samozřejmě pár bláznů přišlo, dokonce pár bláznů to i běželo, ze začátku, což říkám, že to není možný, ty prostě někde museli sednout do auta a ne, to byli kluci, který prostě běhali maratony a tak, takže ty jakoby nebyli natrénovaní a měli to jako trénink. Tak to bylo jako pár nadšenců z civilu. Dneska, dneska když to vezmem, tak z těch dvou tisíc lidí je třeba polovina z civilu, jo. Že to fakt jsou lidi, který jsou těch 12, 30, 40 a je to tak nějak schůdný pro všechny, na celý den, takže oni ráno vyjdou, někde po cestě dají polívku, když je hezky, a tak, kouknou na Boubín, pak se vrátí zase do Vimperka, ale úplně ta první myšlenka byla pro armádu, pro policii, pro třeba hasiče, který by si chtěli šáhnout a pro tyhle ty složky. Oni za to absolvování dostanou pamětní medajli, kterou primárně využívají tihle členové těchto sborů a dá se říct, že , nebo když dáte nějakému civilistovi medajli tak si řekne co to je? Ale i dneska jsme se bavili, nebo i dneska víme, že i pro ty civilisty to má smysl, zase jsme to nechtěli rozdávat, tak nějak bezhlavě, takže máme určitý sady, který ty lidi musí sbírat postupně a postupně se to furt vylepšuje a furt se to jako zdokonaluje aby ty lidi měli kompletní sbírky a projektů v hlavě je spousta. Jenom najít čas to zrealizovat a posunout někam dál ještě.

No a když teda ta původní myšlenka byla pro ty vojáky a pro ty složky, tak nemá to nějaký určitý pravidla, jako že to musí jít v tom vojenském mundúru nebo v tom, v uniformě nebo takle?

To už záleží na každým. My jsme ani nechtěli, aby ty lidi z těchto složek to museli chodit, ono to úplně ujít v těch kanadách co máme, těch 70 km, není nic příjemného pro ty nohy, takže jo, takže ta varianta, že ty lidi to chodí v uniformě, ale na noze mají civilní boty, ta je samozřejmě schůdná. Bud' to přijde voják, kterýho i my třeba známe a je tam v civilním oblečení, tak aby si to užil, užil si krásnou sportovní akci, anebo to chce pojmout reprezentačně a nechá si tu uniformu na sobě a jak říkám, jediný co má tak jsou ty boty a i spousta policajtů to chodí ve své kombinéze, ve svých čerňákách a jsou prostě hrdí na to, že tam můžou takhle přijít v té uniformě. A je to super! Když vidíte jak se smíchají najednou ty sbory policajtů, městských policajtů, hasičů, armády i těch civilů. Jo? To můžou být, nebo často to jsou starší lidi, který třeba prošli vojnou, tak se tak jako zazpovídá a opravdu ten den, ten pátek, dá se říct od toho poledne, do toho startu do té desáté hodiny, je tam věnovanej tomu vzájemnému pokecu u toho piva. Ty lidi si vyměňují zkušenosti a povídají si historky a je to docela takový příjemný.

No a spolupracujete třeba právě s někým, kdo se nějak víc zajímá o ten pochod z té smrti nebo kdo třeba, jestli ještě vůbec?

Jo, to jsme ještě nezmínili, to je pravda, my tady povídáme co my, co my, co my, v podstatě nejbet paní Krejsová a jejího vnuka pana Krejsy, který je shodou okolností ředitel obecně prospěšné společnosti Krebull, tak bysme to v podstatě nepořádali, my jsme to potřebovali podchytit příběhem, nebo navázat to právě na tu událost toho pochodu smrti v tom daným místě a zjistili jsme že paní Krejsová má spoustu záznamů a je dokonce přímo s těma akterkama, který přímo ten pochod šly a přežily. A je to neuvěřitelný. My jsme na ní zabouchali před sedmi lety. A dneska se tomu smějem obě strany. Kdo může za to, že se to rozrostlo do takovýhle míry, protože na nás nezavřela dveře a pozvala nás na čaj, ukázala nám ty svoje zápisy, a to co posbírala, některý ty věci, ty se ani nedají číst, ona má několik skříní, výpovědi přímejch, těch žen co to jako šly a to jsou fakt strašný příběhy. Takže i k tomu jsme si řekli, že už to musíme uspořádat jen pro to, aby se o tom lidi dozveděli. Pan Krejsa má i výstavku s dobovejma záběrma. A i na to putuje třeba část našich peněz , aby se ta výstavka zlepšila, nebo jsme i otevřeli knihovnu u nich v krebulu. Těch projektů je strašně moc, já si teď nemůžu vzpomenout, si to všechno nevybavím, nicméně všechno se to dá najít na facebooku nebo na oficiálních stránkách pochodu a vlastně teda díky tady paní Krejsové jsme tam kde jsme. Dokonce ona je na rubový straně jedny medajle. Tý dvanácti kilometrový trasy. Jako poděkování. V podstatě dneska jsme jí zvolili jako patronku pochodu. A z toho důvodu jsme jí umístili její v podstatě portrét na rubovou stranu jedny z těch medajlí a i to je důvod proč tam je.

No a třeba ta paní Krejsová se přišla podívat na ten pochod?

Paní Krejsová je docela takovej nadšenec co se týká, nechci říct úplně jako nadšenec, asi ne, ale je vždycky ráda, že se někdo zajímá o to co ona celý život dělala. Nikdo to moc nechtěl vidět, slyšet, poslouchat o tom, takže je docela ráda, že se o to někdo zajímá a dneska v podstatě jí každý rok nabízíme, ať nám tu nejdlejší trasu odstartuje. Ona, když jí to zdraví dovolí, tak přijede, co si tak vybavuju, tak asi jednou nebyla na otevření, jinak vždycky přijela a my jí vždycky za odměnu svezeme ve vojenském autě, tak ona má radost, že takhle spolupracujem a je

pravda, že občas padla i slzička, když vidělat ten počet lidí co přijedou. A není to jen o tom, že přijedou, pokecají si o svejch věcech a odjedou, ale opravdu se zastavují u tý výstavky, kupují si knížku, kterou paní Krejsová napsala, ptají se jí na to, chtějí vědět jak to bylo, chtějí vědět prostě víc. Takže je to takový zadostiučinění pro paní Krejsovou, že se o to někdo zajímal, že co ona celej život někde sbírala, tak se může někde takhle ukázat a prodat.

No a vlastně ten pochod se koná v dubnu, tak to má taky nějaký význam, nebo to jste měli jenom tak jste si řekli?

Má to význam, ale je to malinko posunutý. On ten náš pochod na kterej my upozorňujem, tak se šel v květnu, tadyto dubnový datum je vybraný kvůli kalendáři pochodů. My jsme se nechtěli kolegům cpát do jejich termínů. Ono spousta těch pochodů je k výročí druhý světový války, to je osmej květen, takže je potřeba to mezi sebe nějak poskládat. Ani nejde říct, že jeden pochod může bejt tenhle pochod, druhý zase tenhle, protože ono když někdo ujde těch 117 km a není na to zvyklej úplně, tak se z toho třeba měsíc dává dohromady a dneska už máme jako z těch velkejch pochodů zareservovaný svůj datum a už se s tím nedá moc hýbat, maximálně týden sem, týden tam, takže my jsme teďka zvolili první nebo druhý týden v dubnu a je to vlastně o pár týdnů posunutý, ale zase se to vztahuje k tomu začátku května.

Zase se víc a víc blížíte k tý zimě.

Jojo, víc a víc se blížíme k zimě a doufáme, že... ono zase to k tomu patří. Ono je to pochod smrti a když si vzpomenu jak jsme na začátku bojovali s logem, který jsme zvolili, což je ostnatý drát a lebka a všichni nám říkali jaký jsme extrémisti a neonacisti a bůh ví co všechno. Tak co tam chcete mít? Bílou holubici, protože je to pochod smrti? To nejde, že jo. Takže to jsme byli rádi, že nás v tom podpořila. Ona je taková správná. Tak jsme to nechali, všude jsme si to prosadili a dneska už paní Krejsová říká, že je to super, ono jako už ty lidi jsme naučili, že je zima a že sněží, tak to je paráda, no a já tady mám ještě u těch lidí napsáno, že chodili v dřevákách, tak je můžeme dát na těch 74 km, ty dřeváky. A já říkám, no tak to jim rovnou v cíli můžeme řezat ty nohy, protože to by bylo strašný, tak se tomu jako tak smějem, že bychom mohli vymyslet trasu, která by měla třeba kilometr v těch dřevákách a že by to byl ten samej výkon a postupně to tak jako ladíme, že to k tomu patří. Je to pochod smrti, Šumava k tomu patří a počasi k tomu patří a tohle všechno.

Hm, no a když jsi teda říkal, že někteří to dokonce běhají, tak máte nějaký nejlepší čas?

To jsou blázni, to hele běhají frajeři, který opravdu za těch 8 hodin těch 70 km jsou schopný přiběhnout. A to je prostě neuvěřitelný. Jo, oni samozřejmě to není o tom, že by to neuběhli, oni to mají všechno zaznamenaný na těch svých snímačích a telefonech a oni nám to i ukazovali, kdy kde byli. A nám se dokonce stávalo, že jsme, bylo to asi třetí ročník, jsme ani neměli kontroly na stanovištích a už tam frajeři jako proběhli jo, takže z toho důvodu už tam dneska týpci jezdí o den dřív, když se rozhodli třeba jako zase odběhnout. Na druhou stranu zase máme i ohlasy těch, který tvrdí, že ty lidi to třeba jezdí autem, nebo třeba taxíkem. V našich silách to není hlídat, tam záleží na morálu každého jednotlivce, je na něm jak si to pojme. Prostě fakt je vidět na těch lidech, který překonají samy sebe a pak jestli to někdo jde kvůli medajli nebo kvůli placce, tak je jasný, že takhle to vezme podvodem, nebo jako ne úplně nečestně. Ty lidi, který to vzdají, tak je vidět, že jsou na pokraji sil, není to že by to lidi vzdali, protože si to usmyslí nebo tak, ale opravdu, když jeden rok jsme lidi sbírali zmrzlí někde u stromů, tak druhý rok dehydrovaný, protože to byl ten jeden ročník, kdy bylo teplo. Takže opravdu každé ročník je specifickéj a připravit se na to není snadný, ale dá se to.

No, a vy jste jako kdyžtak připravený je najít kdekoliv? Nebo?

My jsme připravení je najít kdekoliv, ale musí nám to nějak popsat. Jsem tady u stromu, vedle druhýho stromu, je to jedna borovice a jeden smrk, tak se to blbě hledá. Musí nám ideálně říct kde stojí, v jaký jsou vesnici a my už si je potom dohledáme. Dost často se nám stává, že se domluvíme, že dojdou na zastávku, která je dobrým orientačním bodem, nebo k nějakýmu úřadu, nebo zůstanou na těch kontrolních místech, tak se stane, že ty borci ujdou třetinu, nebo dvě třetiny trasy, že už dál nejdou. Ono každý to místo, na těch 70 km, je zastřešený, je tam teplo, dá se tam sednout, dostanou nějaký občerstvení, pak vlastně jsou dvě možnosti. Buď se ten účastník rozsedí a v podstatě vytuhne a nebo už uzná, že toho má hodně, dostane nějaký křeče, to všechno kluci jsou tam schopní vyřešit, mají tam ty prostředky, aby ty lidi nějak občerstvili, dokonce teďka spolupracujeme s dvěma takovým frajerama, který pak nám to řekli až zpětně, že tam přišlo asi deset lidí, který končí postupně a oni všechny tak nějak nalili nějakou medovinou Volarskou, nebo co to bylo za lektvar a všichni si mysleli, že, ehm, nějaká hopsinková šťáva a najednou vystřelili a pomalu to doběhli do cíle. Takže jo, kluci tomu dali dobrej příběh a i takhle se podařilo. Ale ne, mají tam i nějaký magnesia, mají tam věci na křeče, určitě pomůžou s

nějakou solí, dávají jim polívku, teplou, která určitě pomůže. Těch možností je spousta, není to teda neomezený.

No, říkáš zastřešený, já jsem mluvila i s nějakým pochodníkem, co říkal, že ten první ročník nebyly zastřešený.

To je jasný, to se ví, první ročník jsme měli zázemí v kempu – dvě branky a mezi nima plachtu. Je to o vývoji, dneska se tam v podstatě postaví stanový město a všude je topení a všude se to už rozjelo. Jestli jsme v prvním ročníku začínali s jedním bufetem na korbě nějaký avie, tak dneska máme dva, tři bufety, který jsou rozházený podél prostranství toho kempu tak, aby to všechno jelo a šlapalo a to se opravdu rozrostlo úplně někam, kam jsme to úplně nečekali. Ten první rok bylo všechno v autě, i ty kontrolní místa. Dneska nám jednu budovu, na ty kontrolní body, půjčuje město Volary, kdy jsme tam v jejich knihovně a informačním centru, je to obrovská plocha, vytopená, že jo. I s kuchyní, kde kluci můžou vařit to občerstvení. No a druhá je, ehmm, teď nevím jestli je to městský úřad nebo nějaký domov dětí v Husinci a tam je to taky zase obrovský místo vytopený, je to plocha, která umožní odpočinout, chvíli vyspat.

No, a říkal jsi, že je nějaká ta trasa co má těch 12 km, tak objevily se tam na startu třeba i děti? Že se vydaj s těma rodičema?

No my jsme úplně původně měli ještě trasu pěti kilometrovou a tam se nám přihlásily asi dvě děti za asi čtyři roky. Tak to jsme úspěšně zrušili jako. To jsme si mysleli, že bude právě taková, že si to oběhnou a uděláme tam nějakou naučnou stezku a to se jako úplně nepovedlo no. Na tý dvanáctce se objevujou děti, dokonce se objevujou rodiny s dětma, opravdu přijede minibus sedmimístnej, z toho vyskáčou čtyři děti a dva rodiče a nebo dvě starší děti a dva kočárky a přijde tatka s mamkou na start, ujdou si tu dvanáctku a jsou nadšený. Tam zase v půlce je check point, je možnost se tam ohrát, z tohohle pohledu je to úplně v pohodě, dostanou tam nějaký občerstvení a jdou zase zpátky. A jsou vysmátí. A tatka kolikrát řekne, no já bych šel tu delší, ale musím vyvézt celou rodinku. A ty mi 30 ještě neujdou.

No a tahle krátká trasa, ta má taky medajli?

Jojo, na tom rubu je právě ta paní Krejsová, zepředu to má nějaký parametry, takhle vám to asi nepředám přes slova, tam je dobrý se podívat na oficiální web pochodu, tam třeba jsou znázorněný a dá se to tam dohledat.

Jo a tak já koukala už na nějaký ty webovky a koukala jsem i na facebookové stránky, ono i pochodníci mi ukazovali mnoho fotek, jak trpěli ve sněhu a jak dorazili do cíle. Spousta jich i říkala, že jako na tý cílový rovince dobíhají pro tu medaili, aby měli ten zážitek, jakože běží. Takže na to ohlasy jako byly docela dobrý a někteří právě, z těch co jsem mluvila, byli nadšení vojáci co by uvítali i ty určitý pravidla, aby se chodilo právě v těch kanadách a takhle, že ty ostatní jsou pak jako znevýhodnění, nebo jak.

Jo tak to oni můžou, ale tohle nejde nařídit. Za prvý jednak by třeba část lidí ubyla, ale opravdu jde o ten komfort těch lidí. Ono opravdu je strašně jednoduchý se zadřít, ale ty následky jsou strašný. My jsme měli kolegu, kterej někde vyčet, že když si oblepí nohy izolepou, tak je úplně v pohodě. A šel takhle 100 km pochod, a pak po sto kilometrech, on to teda sundával dřív, třeba po padesáti, no ale šlo to i s masem. Takže tam jako všechny myšlenky těch lidí nejsou dobrý a právě z těch zkušeností jsme to tak nějak naladili tak, že necháme raději volný režim, než potom řešit nějaký upadaný nohy a puchýře do masa a podobný věci jo. Ale jak jsi říkala s tou rovinkou poslední, to je sranda no tam se nám i stalo, že kolegovi volal i jeden klučina, že už to nedá, že končí, že je fakt úplně na dně a že pro něj máme dojet a když jsme se ho teda ptali kde je tak ten nám to popsal úplně suprově ten nám řek, že je pod kopcem ve Vimperku u Lidlu tak mu kolega než, aby pro něj poslal auto tak mu samozřejmě řekl pár teplých slov i sporstějch jestli se jako nezbláznil, že to snad jako vyběhne a jestli pro něj má doběhnout a kopat ho do zadku, že přece pro něj teď nepojede, aby nedostal medaili, když ušel sedmdesát tři a půl a teď bude tohle tak ten pak došel do cíle a objímal ho tam v cíli a řekl mu, jo hale ty jak si mi to vysvětlil tak to bylo opravdu skvělý, to jsem přesně věděl co mám dělat, takže jako dobrý no.

No a když mají vlastně daný ten čas tak když ho nesplní neujdou ty kilometry v tom čase tak tu medaili nedostanou jo? Mají jako zážitek?

Je to tam daný jako motivační věc respektive, aby zase ty lidi museli malinko přemýšlet rozvrhnout ty síly těch 74 nebo 75 kilometrů, jak je to odhadovaný ta trasa, tak tu musí ujit za 24 hodin. Oni jdou v deset hodin v pátek a dojdou v deset hodin do soboty ujit a potom když se přihlásí na těch 117 tak musí absolvovat ještě další ty dvě kategorie a tam už je to jedno. Oni přijdou dřív, v pohodě tak se přebalí a vyrazí hned na další. Tam je jedno jestli první na dvanáct nebo první na třicet, ale těch 74, ať je to jednotlivá nebo nějaká složená kategorie musí ujit do 24 hodin. Celej ten pochod do 36 hodin. A je to jenom z prostýho důvodu, že tam pak už nikdo není, kdyby to lidi šli třeba týden, neohraničilo se to tím časem tak by potom lidi mohli říkat no

my jsme furt na trati my jsme tady už tři dny a jako furt jsme v pohodě podle pravidel. Takže my jsme to museli kvůli tomuhle tomu malinko upravit. A v podstatě ty lidi, který to chodí tak se nám ještě nestalo, aby ten čas někdo jako nedal.

Jako i stím spaním jo?

No jako většina lidí nespí. Oni spí až potom, ale nedá se říct, že by někdo přišel třeba já nevím v neděli deset hodin a řek ještě jdu na dvanáctku tak na mě jako počkejte. Nebo že bychom jako někdy řešili někoho, že to nestihl jako časově. To si myslím, že to ty lidi maj rozvrhnutý tak, že chodí v jednu ve dvě ráno si pípnout ten checkpoit průchozí a vyráží na tu dvanáctku a tam se to dá krásně stihnout. Tam naši kluci nebo lidi jsou vlastně do poslední chvíle, tak to balí dvě hodiny před koncem kdy je jasný, že kdyby tam někdo přišel tak už to nestihne zpátky na tý třicítce, ale s tímhle tím nikdy problém nebyl.

A ty jsi před tím říkal něco o slováčích. Takže tam jezdí i lidi ze Slovenska jo?

No jezdí lidi ze Slovenska, máme dost lidí z Německa, nějaký Rakousko bylo, dokonce i Anglie už jsme zaznamenali někde. Myslím, že se tam lidi přihlásili z Velký Británie. Takže myslím, že mezinárodně je to taky docela v pohodě, až se tomu dívím. Google je asi mocnej, protože naše stránky zatím úplně nejsou mezinárodní ono těch dat a informací tam je spousta ještě jsme se k tomu úplně nedostali k nějakým překladům nebo k řešení, ale je pravda, že ty lidi si to mezi sebou už sdílí a je to nasdílený už v různých mezinárodních pochodových kalendářích a bůh ví kde všude. A když někdo potřebuje tak si zavolá a my jsme schopní mu to samozřejmě anglicky nějak přetlumočit. A jo těch mezinárodních lidí když vezmeme i ty Slováky, že jsou mezinárodní tak jich tam je docela dost.

No když teda už přiletí někdo z tý Anglie tak si jde tu sedmdesátku bo stovku ne? Nejde si těch dvanáct.

No. Většinou jo, to nejsou krátký trasy. To jsou většinou lidi, kteří žijou v Anglii a tady mají nějaký zázemí. Takže to využijou, když se třeba na víkend nebo na měsíc vrátí a mezitím si to takhle ujdou a daj nám tam ty angický kontakty, aby to hezky vypadalo. Což pro nás je to taky super, my zas můžeme říkat, že je prostě máme. Pak se s nima člověk baví a říkáme jim počkat vy tady, ale máte jako telefon Londýnskej a oni jo jo já jsem to tam dal schválně, ale normálně se o tom bavíme česky. Takže si jako člově myslí, že si vyzkouší něco, že si zopakuje angličtinu a ono ne. Takže to je přijemný. Jako jo mezinárodně fungujeme už taky. My bychom to samozřejmě tak chtěli rozšířit, ale jsme limitovaný tou kapacitou, kdy ono by bylo hezký říct si deset tisíc patnáct tisíc, ale jednaj je to náročný to zmanagemovat a zabezpečit a jak vůbec udělat. My to zase neděláme v nějakým obrovským týmu, nás je tam fakt pár tak do padesáti a to finále dělaj tři, čtyři, pět lidí. A nechceme to dělat jak masovku. Ono dokonce nám lidi říkaj dokud to chodilo pětset lidí sedmset tak to bylo nejlepší takový rodinný, dneska už je to zase nafouklý, což my si uvědomujem, ale jak říkam chcem těch projektů pokrýt víc a k tomu potřebujem nějaký finance a úplně je to pak kompromis mezi těmahle dvěma věcmá.

Jako jo to je fakt s téma pochodníkama, co jsem mluvila tak to říkali, že ty první ročníky co šli, že to pro ně bylo příjemnější, že to nešla taková masa lidí, že teďkon už šlo před nima fakt kilometry lidi s baterkami, že vidí vlastně na cestu a nemusí si brát ani světlo.

No to je pravda. To je blbý to je tím hromadným startem. My jsme to roztrhli. Ta třicítka začíná už individuálně v nějakých dvou třech hodinách, kdy záleží jak kdo přijde zaregistruje se na místě a vyráží. Furt chceme udržet takovej ten hromadnej start, kdy je hezký, že se v deset v pátek večer všichni sejdem na jednom místě něco pěknýho se tam řekně, ještě jednou se poučí ty lidi, protože tam je opravdu problém, že ta trasa jim není daná, ale zas na jednu stranu je to o tom, že najednou všichni z kempu zmizí, zůstane tam mraky aut je to takový lepší parkoviště, možná i nějakaj autobazar a zůstaneme tam jen my z organizačního týmu a vlastně všichni se vydaj na tu cestu, proto říkam, že když pak hnedka třeba za hodinku zahodinku a půl jedete projet tu cestu, tak na obou stranách silnice je to blikající cirkus lidí. Je to super jsou všichni osvětlený v tom jako problém není, ale je fakt než se to postupně roztrhá tak ty lidi z toho můžou bejt malinko otrávení, že jich jde prostě třista, čtyřista, pětiset v jednom balíku. Oni si můžou vybrat jestli půjdou, když vezmeme, že je to jeden okruh, jestli půjdou doleva nebo doprava tam je jedno, na kterej ten checkpoint dorazí první, ale už je pravda, že to nemá takovou tu krásu. Ale zas čekat hodinu než všichni odejdou, když víte, že je pak stejně dojdete a máte před sebou ještě víc kilometrů než oni tak to se vám taky nechce to je jasný.

A taky si říkal, že si nechtěl, aby to měli nějaký ty složky povinný. Takže někteří to chodí povinně jo?

To si jako nemyslím, že by to jako chodili povinně, protože pořád je to civilní věc, která stojí nějaký peníze, byť to lze profinancovat z těch rezortních fondů, ale často se nám stalo, protože některý ty složky maj tzv. kilometrovou banku, takže musí za rok něco nachodit a buď to chodí v rámci práce nebo to můžou takto odejít. A náš pochod zatím je uznávané, že když od nás

dostanou razítko nebo napíšeme veliteli jejich, což zas naše hodnosti nejsou úplně nejnižší takže se dá jako požádat o to, aby jim to uznali. A dost často se nám stalo, že to těm klukům uznali. Takže oni si k nám jdou ujít 75 kiláků, my jim k tomu dáme potvrzení, že to ušli. Oni, protože to nejsou žádní ulejšači, tak si opravdu k tomu vezmou i tu zátěž, kterou k tomu mají předepsanou, tu třicítku odejdou hravě s dvaceti kilama, pětadvacet kilo na zádech, kanady prostě všechno tam je a my jim na základě toho napíšeme to potvrzení, že to ušli jim se započítá 30 kilometrů a spojí příjemný s užitečným. Akorát si to zaplatí no, ale zase tam je ta medaile ten zážitek z toho a tyhle všechny věci. Pro ně spíš je ten bonus v tom, že se jim odečte těch 30 kiláků, co by museli nachodit v práci, ještě jednou.

A dá se říct o víkendů.

Jasný o víkendů a na Šumavě. A tyhle kluci s tím nemaj problém vůbec ty to prostě berou, jakože dobrý super. Oni si to rozpočítaj do nějaký tý svojí přípravy. Vůbec to není tak, že by to měli nucený, ale oni prostě fakt přijdou nadšeně, všechno to dodrží ještě si to převáží ten batoh, aby my jsme to viděli, že tam těch dvacetpět kilo prostě maj, takže dostanou od nás to jablko tatrunku a jdou. Jsou jako vysmátý, ti přijdou úplně v pohodě na nich je vidět, že ti s tím nemaj problém jako vůbec.

A vím, že jsem se všimla, že jsou tam nějací i psi, takže ani mazlíčkové tam nejsou nějakou překážkou.

S psama je to super. Každý ví, že si po nich má uklízet v tom kempu. Ono jako obecně v tom kempu. My jsme udělali ten první rok, když tam bylo asi těch dvanáctset lidí, tak jsem byl úplně překvapený, že v neděli jsme posbírali s tou úklidovou četou asi deset papírků. To fakt jako jsem si myslel, že ten kemp zůstane v neuvěřitelným bordelu a všechno tam bude vzhůru nohama a je pravda, že kolega na tohle docela myslí, takže všude tam vylepil igelitový pytle, kterých tam teda byla asi tuna, ale tím, že to tam bylo tak prostě nikdo to neměl potřebu házet na zem ani po psech tam nic nezůstalo. No a ti psi jsou super, my tam máme taky v organizačním týmu malýho pejška francouzskýho bulldoga, což je mazel. Tenkrát jsme ho v neděli hledali a on vylez od nějakýho frajera ze spacáku, právě jako dobrý, ale vůbec si nedopočinul, protože chrápe a prdí takže to. A se všema psama si tam prostě hrajou. Za těch osm let jsme neřešili, že by se někdo s někým porval nebo někdo nesnes jak je to prostě asi neutrální prostředí, tak je tam nechaj vyběhat. A hodně chodí třeba psovodi, kteří si vezmou svý psi, který maj samozřejmě naučený jsou zvyklý s nima chodit, jo pak jsou tam různý postroje a ten pes jde s pánem a vypadá to docela dobře. Takže psi určitě, není to u nás žádný problém. Dokonce byla i varianta, že bychom pro ně nechali udělat nějaký certifikáty, tak samozřejmě když někdo napíše tak napíšeme i psovi certifikát a myslím si, že i v bufetu se pro ně něco najde.

O francouzským buldočku jsem už taky slyšela, protože ten jeden pochodním mi právě říkal, že jedinej koho si pamatuje z organizačního týmu je buldoček.

My jsme z toho měli první rok strach, co tam bude dělat a jestli s někým neodběhne nebo neuteče. Bylo to v pohodě, my jsme ji půl dne neviděli pak právě přiběhla a pak jsme zjistili, že spí někde ve stanu.

A nějaký kolapsy máte tam? Zaznamenáváte nebo tak?

Hale zatím ne. To by zase bylo nárokový, co se týká financí a nebo nějakých prostředků my zatím jsme byli schopní tu trackovací tak nějak udělat sami, my dokonce nezaznamenáváme ani časy, to je spíš jenom tak orientační, kdy v podstatě když přijde deset lidí najednou tak mají vlastně všichni stejný čas. Lidi po nás chtějí nějakou statistiku těch co došli, což mi samozřejmě zveřejním, ale bez jména bez všeho jen s registračním číslem a každý si sebe najde když chce. Spíš je to pro ty lidi, když si to nepamatujou jo nebo neuvědomí a tam vidí, že vyšli v těch deset a ve dvě ráno byli na tomhle kontrolním místě a v pět ráno byli na tomhle, v deset ráno byli v kempu, že oni si tak zpětně promítnou, jak jim to časově zhruba vycházelo. Ale jak říkám deset lidí můžou mít v nějakým rozestupu jedny minuty stejný čas, protože tam to nějak neřešíme. Ani to není ani cílem to řešit jako na minuty.

Tak to si asi řeší každý sám ne, individuálně ne jestli se chce zlepšovat.

No jasně určitě.

No a když to tak řeknu tak nějaký jako zdravotní kolapsy, že sanitka odvezla nebo něco podobnýho?

Jako sanitka úplně ne, to zas řeknu na konci, co se nám stalo vtipnýho, ale stalo se nám, že přišel – nevím jestli to byla žena nebo muž, ale to je jedno – že přišel jeden účastník, že si někde vytknul kotník nebo že si myslí, že má zlomenou nohu nebo něco takovýho a že chce odvízt na chiru tak říkáme jo dobře byť jako nemusíme tak jo my tě tam odvezem tady pod kopcem je nemocnice Vimperská tak my tě tam vezmem. A bylo já nevím 16:05 tak v 16:15 jsme tam byli, zaboucháme a paní chirurgie má do čtyř. Tak my jo super díky a kam musíme no to musíte do Prachatic nebo do Budějce, tak si říkám aha no výborně, tak to už jako ne. My tam máme svojí

sanitku vojenskou, která tohle taky není schopná řešit, to je jakoby běžná sanitka. No a stalo se nám, že samozřejmě jeden z organizátorů, protože jsme jako tak strašně zkušený a máme tak strašně moc práce, že občas zapomináme sami na sebe tak ten tam sebou v neděli ráno, prostě omdlel říznul tam sebou o zem, tak to bylo pro naše zdravotníky největší práce a to bylo v tu dobu takový smutný a potom veselý, protože to bylo jen oslabení organismu, zima, stres, práce všechno. Ale jinak jakože sanitka to ne, ale jak říkám do budoucna chceme spolupracovat s městskou policií, ať už z Husince nebo z toho Vimperka, abychom zabezpečili tu trasu mezi Husincem Vimperkem nějakou značkou nebo něčím, co by ty řidiče upozornilo na tu chvíli, že to tam ty lidi jdou. Nechceme tu silnici zavřít to určitě ne, ale jenom nějakou tu informační značku na ten moment. S někým to prostě chceme dořešit v budoucnu, aby ti lidi zas byli o trochu víc chráněný a něco jsme pro to udělali.

No a třeba vimperský obyvatelé se k tomu nějakým třeba negativním stylem nevyjadřují?

No úplně ne. Jediný co bylo, tak že údajně po nás zůstává bordel podél těch silnic, což zase je zodpovědnost jednotlivých lidí a my je na to upozorňujeme, ale víc pro to jako neuděláme. A teď se nám jako stalo, že jedna paní u své branky tam dala nějakou cedulky, že buchtý pro pochodující nebo něco takovýho a byl tam stoleček s buchtami a vždycky je jako doplnila, tak to říkali lidi, že to jako bylo super. A je pravda, že jsme jako řešili potom s radnicí, že jsme použili byť oficiální sprej pro označení závodů, ale byl nějaký nevím divnej, každopádně se nesmyl v tý době, kdy se měl smýt, vím že nás upozorňovali na to, že pokud použijeme tento sprej tak to bude problém, protože na těch silnicích a chodnících to zůstávalo prostě dlouho. Byly to všechno certifikovaný spreje, který byly koupený na oficiálních stránkách. Takže příště asi využijeme starý dobrý křídý a bude to asi nejlepší varianta. Ale jako že bychom s někým řešili nějaký problém tak to jako ne.

Tak ono když to takhle říkáš tak ono to všechno vypadá, že je to na takový přátelský bázi. I ti pochodníci, s kterými jsme jako mluvila já, o tom mluvili pozitivně. Ví, že i jeden říkal, že už to asi nepůjde, že jet to pro něj pořad to samý, ale že se chce stát tím dobrovolníkem, tak říkal, že i jednoho z vás bude kontaktovat.

Taky máme ty ohlasy, že ty lidi, co to šli tak to chtěj zkusit i z tý druhý strany a je možnost je zas zapojit do těch jednotlivých činností. Hlavně nám můžou spoustu říct, co je třeba zlepšit nebo poupravit. To je super. A zatím nám to funguje. Tam se nesmí stát nějaký ten velký průšvih jako sražený chodec nebo něčeho takovýho. Zatím si myslím, že všechny ty strany, který jsou do toho zainteresovaný tak nějakým způsobem z toho těží, ať už to, že ty lidi to nejsou lidi jenom z jižních Čech to jsou lidi z celé České republiky, ale i z toho zahraničí, oni přijedou na tý místa něco tam vidí, vrátí se třeba, chtějí si to projít potom v klidu znova, podívat se někam jinam, zjistí, že je to někde jinde hezký nebo tak. Tak tahle i z tohohle pohledu konkrétně to město Vimperk nám to víceméně podporuje, že jim tam přilákáme nějaký lidi a je to na začátku sezóny. Stejně tak prostě ten kemp, s kterým máme dobrý vztahy, tak víceméně je to o tom, že my jim před sezónou nebo na začátek sezóny ten kemp vyprodáme a je to tam komplet plný. Ze začátku, jak se člověk učí, tak za námi přišli a říkali hale super, ale příště nám řekněte my jsme tady měli jednoho kuchaře a jednu číšnici a ono nám přišla plná hospoda lidí a my no vidíte to jsme si mohli uvědomit. Takže dneska už přesně ví, co to je, kdy to je, jak to je a zásobují se a i s nima komunikujeme na nějaký úrovni.

Už to máte podchycený. Já jsem koukala, že máte i v novinách články některý, že na tom internetu vás není problém dohledat.

Hale noviny to je taky sranda. Když jsme byli v rozkvětu najednou vyšlo v Blesku, byť teda v online verzi titulek Armáda rozdává medaile za nacistický pochod. Tak jsem padnul ze židle říkám cože, tak jsem hnedka volal mluvčí armády, co to jako je a ona buďte v klidu oni musí titulkem zaujmout. Říkám tímhle titulkem zaujmout tak, že nás všechny vyrazí. No no ono když ten článek rozkliknete tak už je to napsaný dobře, říkám no já jsem ten článek četl třikrát, abych to pochopil. No byl jsem z toho zděšený, pak jsem to právě všem volal posílal, co jsou do toho zainteresovaný, tak všichni mi poslali úplně stejnou zděšenou reakci a pak říkali dobrý, ale když to přečtete tak je to v pohodě. Říkám no to jo, ale ty lidi ty vnitřky moc nečtou. Naštěstí se to tak nějak přešlo, že to nikdo úplně nerozmazával, ale v tý době jsem se docela jako bál. Takže média dobrý, je to super, ale nesmí to sklouznout k nějakým detailům. Ze začátku když jsme byli označovaný za neonacisty a že jdeme ten hřbitov rozkopat a bůh ví co a když jsme argumentovali tím, že máme zaregistrovaných asi 70 policajtů, tak nám bylo řečeno, že je to zástěrka. Říkám, že jsem jako neviděl demonstraci, kde by si jako zástěrku vzali sedmdesát policajtů, ale tak lidi jsou různí a můžou si to vyložit různýma způsoby. Ale věříme, že za těch sedm let, teď už vlastně jedeme osmý ročník, jsme dokázali, proč to děláme, v podstatě už i ty lidi ví, jak to je. I loni

samozřejmě, jak se to muselo měnit, tak pár lidí bylo nespokojených chtělo se s námi soudit, řešili věci, že jsme někoho okradli a podobně a neviděli ty argumenty, že my to musíme nějak vyřešit, tam jako nebyl cíl lidem říct jako dobrý poslaly jste peníze nemáte na nic nárok jděte pryč, ale tam se to prostě snažilo nějak vyřešit v nějakých fér rozhodnutích pro obě strany, což samozřejmě ne hned všichni si vyhodnotí. Nakonec se to ustálo a není potřeba něco řešit dál.

Tak ono asi ti, co ví kvůli čemu se to jde a proč to dělají, tak asi nebudou ti remcalové.

Ono pak se člověk zamyslí nad těma skalnima, který říkají hale měli jste se na to vykašlat mělo to být furt těch pětset a něco na tom bude jo, protože pak se tam právě nabalí pár těch kousků, který se nechají strhnout a vůbec neví co proč a to jsou ti, kteří se nechají strhnout tím dalším davem a hale oni nás okradli a najednou to bylo deset dvacet lidí a řešili tohleto. Přesně tak, kdo to zná od začátku kdo si o tom něco načel nebo se někoho zeptal, tak ten s tím nemohl mít problém.

Hale co mi říkali ti pochodníci tak že na těch checkpointech toho poskytujete moc, že přece když někdo jde 70 kiláků musí vědět co sní a vypije a nemůže to očekávat na každým kousku.

To je jasný ty lidi to ví ale to je zase ty lidi to ví dopředu. Od toho to tam je, aby ty lidi si to prošli relativně v klidu. Ono ten velké koeficient je ta Šumava, je to počasí, je to noční start. My jsme opravdu byli v České republice první, kteří začali noční starty v deset večer, pak to pár pochodu po nás kopírovalo, v pohodě. Ono je to něco jiného no, když člověk kouká do té tmy a najednou má jít jako na Šumavu a není t osi dojít jen na dvorek pro dřevo, aby si zatopil v krku. Jo to jsou strašný příběhy, ten facebook je na tohle jako dobrý nástroj na tohle. Tam je příběhů spousta. Když tam frajer píše, že vylez z lesa a že čelovka mu pomalu zhasínala a najednou vidí barák, bylo to fakt jako v té pohádce o perníkový chaloupce, zjistí, že to je hospoda ve dvě ráno otevřená, tak paráda a říká tak jsem vlez dovnitř byl jsem jediný úchyl, kterej si dal teplý čaj a coca-colu, všichni na mě koukali tam s těma rumama a pivkama a říkali proč, nene já mám před sebou ještě padesát kilometrů no nikdo mě nechápal, tak jsem jim to nevysvětloval, poslal jsem to tam a šel jsem dál no.

Tak asi ten zážitek je pro ně víc no.

No to je a tam je to i o tom komfortu na těch kontrolních místech. Naštěstí tam máme lidi, kteří jsou tam fakt o začátku a ví co jim říct, aby je nenaštvali nebo do nich zbytečně nerýt a jak je správně povzbudit a z našeho pohledu, že ten frajer si po několika kilometrech dá tu teplou polívku tak je to z naší strany to nejmenší, co pro ně uděláme, aby tam někde nezmrz načerpal sílu. Ten čaj to je obarvená voda, že jo to prostě nic nestojí. Tak aby zase neřešili zda s sebou budou tahat nějaký litry kila navíc prostě to tam je. Zařadili jsme ovoce, což je super. Někdo nám tvrdí, že nejlépe tohle a nejlépe tamto, to je jasný. Dáváme i na startu nějaký to občerstvení, někdo řekne jo dobře jeden energiáček, jedno jablko, jedna sušenka, jasně vždyť to ty lidi nemusí sníst, prostě to vezmou někdo to dá, je to v rámci toho servisu kdo to potřebuje tak si to dá, zase mu to může někdy pomoci. Jo je to prostě nástroj, jak ty lidi namotivovat, aby to šli. Na začátku je tak nějak nastavit že to ujdou s tímhle komfortem. V jednu dobu jsme dávali i Milku čokoládu, šlo pár dětí a ti z toho byly nadšení, chtěli další tak dostali dvě. Zase jde jen o tu příjemnou atmosféru, na tom si zakládáme.

No zase ty říkáš je to jen obarvená voda ten čaj. Jeden pochodník mi vyprávěl, že čaj v tom cíli, byl jeden z nejlepších čajů, kterej měl, že lepší zážitek mít nemohl.

Jako zase je pravda, že když ty lidi jezdi poněkoličkáte tak pár moravských nadšenců doveze pár moravských produktů třeba. A když tahle přijede deset lidí a deset lidí dá nějakou lahev tak my to samozřejmě nepijem, že jo, tak se to pak otvírá a leje se to do těch čajů no a z té obarvené vody se stává lepší obarvená voda. A to je pravda, to je přesně jak jsem říkal, že na tom jednom checkpointu ten jeden náš kolega rozdával medovinu nebo likér, tak to jsme taky od Volar toho dostali spousta tak jsme říkali tak k čemu by nám to bylo tak jsme to nechali na tom checkpointu a všichni říkali hej to je paráda, hnedka je to jako nakoplo a super. Ne, že by byl cíl je opít to ne.

Hale co se mluvila s ostatníma tak nikdo nepije. Maximálně dají jedno pivo předtím a v cíli už nic a jedou hned domů absolutně vyřízení po pochodu.

Jo to jenom ti naši blázni kolegové, který nechtěli pořádat, ale říkali né my si to chceme ujit. Tak přišli loupli tam pět piv a říkají hale brzdi vždyť jdete na 70 kiláků a oni však jo to je v pohodě. Loupli pět piv dali 75 kilometrů loupli dalších pět piv, říkají parádní zážitek čau jdem domů.

Tak jo hale z mojí strany asi všechno. Kdyby mi něco chybělo tak si říkal, že na těch webovkách se dá dohledat všechno, ale kdybych potřebovala ještě tvůj názor tak se můžu ozvat?

Jasně.

Tak jo tak ti moc děkuji.

9. Abstrakt

ŠÍMOVÁ, A. Motivace k dálkovým pochodům jako aktivní formě trávení volného času v České republice. České Budějovice 2021. Diplomová práce. Jihočeská univerzita v Českých Budějovicích. Teologická fakulta. Katedra pedagogiky. Vedoucí práce Mgr. Josef Nota, Ph.D.

Klíčová slova: volný čas, dálkové pochody, aktivní trávení volného času, motivace, zážitková pedagogika, historie dálkových pochodů, pěší turistika.

Diplomová práce se zabývá motivací k dálkovým pochodům jako k formě trávení volného času. Výzkum je proveden pomocí hloubkových nestrukturovaných rozhovorů, kterého se zúčastnilo šest participantů. Podmínkou výběru byla účast alespoň jednou na organizovaném dálkovém pochodu. Cílem bylo zjistit individuální, subjektivní motivy účastníků k dálkovým pochodům, kterých se účastní ve svém volném čase. Dalším výzkumným problémem byla příprava na dálkový pochod a následná rekonvalescence. Na základě jejich výpovědí bylo zjištěno, že důležitým motivem je výzva a zážitek.

10. Abstract

ŠÍMOVÁ, A. *What is motivation for participating at long distance marches which is active form of spending time in the Czech republic.* České Budějovice 2021. Thesis. University of South Bohemia in České Budějovice. Faculty of Theology. Department of Education. Supervisor. Mgr. Josef Nota, Ph.D.

Keywords: leisure (spare time, free time), long-distance marches, active spending of leisure time, motivation, adventure education, history of the long-distance walks, trekking (walking)

The thesis describes participations' motivation for walking long distance marches as a form of spending the free time. The research is made by six deep non-structure interviews. Each research participant had to participate in the march actively. The goal of the thesis is to reveal an individual motivation of participation in long distance marches, which are gone by participants in their leisure time. Drill and recovery is also part of this thesis. Challenge and experience is the most power motivation as the thesis revealed.